

c

4117785

237

Diwān-i- Nāsikh.

(Poetry in Hindustani).

۹۳۱

المدامه ستخان

دیوان ناسخ

ملوک خواجہ محمد بیگلخان مرقوم

و یوان و فیکر

unknown
12-21-26
W.I.

سید احمد
بن وقت

19.

دیوان حضرت فیض
الکناح

طیور ص ۲۲۲ ک عالم

محرم سنة ١٢٤٢ هـ
للسنة
المعظم
محرره سنة
١٢٤٢ هـ

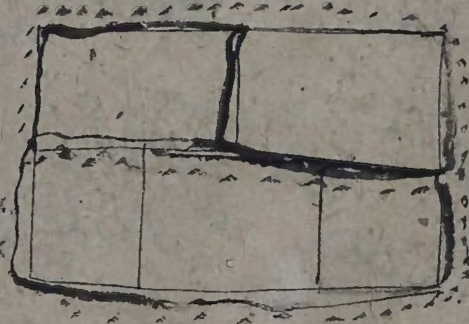
أحمد بن محمد بن عبد الله بن محمد

Handwritten text in Arabic script, likely a signature or date, located at the bottom of the page.

از عمار ۳۲۴

نوعاً ۲۲۳۴

رعد و برق

بسم الله الرحمن الرحيم

اقرار نبوت من حق اقرار خدا کا

دو نومہ کنعان من خردار ہی عالم

معدوم نہی کو من بہ دو بہانی تہو جو

الحسب بران الہی حق محمد

دو نو کی زیارت حسنی ہو جائی سر

خسوفی من حق عاشق الله محمد

ان دو نو کو پس ایک کو ایک جا

عم نرم الہی تی الر احمد نثار

من احمد و محمد رکی وہ منکر نوعی کیا

کر ابر کرم احمد نثار ہی لاریب

کر فی من باد احمد و محمد رکی جو انبار

انکار امامت من انکار خدا کا

ہی کرم ابد تک من بار خدا کا

ہی ہی ازل ہی نہیں اقرار خدا کا

نکو از سنی سید رحیمی دو کا خدا کا

ہرگز نہ ہو ہر طالب دیدار خدا کا

سند ہی علی بری خریدار خدا کا

لازم ہی ہو خدا ہو طلب کار خدا کا

ہمنام ہو احمد رکرا خدا کا

کر فی من جو طلب ہی اقرار خدا کا

نی شک ہی علی بری سر بار خدا کا

نسب نام نہا کر فی من سو بار خدا کا

عجائب

ان

۲
 دین بون سب حمد و جبر کی مغربین
 جسطرح کسی کو نہیں انکار خدا کا
 محشر میں بھی کاپی کہ حال
 با حمد و جبر ہون گنہگار خدا کا

خوب نوز و ن جہشی صفت بالا ہو گیا
 عالم بالائک بنا بول بالا ہو گیا
 باعث کر یہ ہوئی فرقت میں محو مکتبی
 سابقا انکو نشی مسکا استخار ہو گیا
 اوس کی سرد مہری نی زوالا ہو گیا
 اشتباہ شکار میری اٹھو نشی الا ہو گیا
 میکشی من و نی رونی من ہوا نی رکو
 نشی کی د و نیکی جا اٹھو منین بالا ہو گیا
 شرا مالانوتو لکافیل کرنا ہی خجی
 ای بری مالا سردی کا بہ بالا ہو گیا
 واع حسرت کسنی تیری بعد من با ہیز
 با عین کی جو ط تھا اٹھ بالا ہو گیا
 د بیلر و رسد کر مین بہ سنجھا ہوا
 دہو ب کی شدت سی دیکار کا
 غم ہوا اس بہ خجہ و خجہ حالت ملر
 جو ہرن تھا حاک سو کر دیکر حال ہو گیا
 خوش ہوا ہولی سی کر دل غم و ملر اکٹا
 فقہ ہون متون ملک سنجالہ بالا ہو گیا
 محبت سچا سکا کچھ نہی مسکو ٹو خور
 شدت می تو ت کر سانی سالانہ
 وصف ہوا اوس ماہ تابان کی کی می نیم
 کف السلام اشعار کی حرفون بہ عالم ہو
 حاک و دشا حمد مختار بر کھا ندیم
 جبر کر ار کار شد و بالا ہو گیا
 کل ملک صرفہ سچ غم بہ غم ہوا پالیا
 اج وہ جو و کور کی ہونہ کا نوالا ہو گیا

مرتکم حوصفت سی سار اهوکیا
اندون سوزون جو کچھ رونا ہمارا ہو
ہی تصور نوک مر کا کجا جو مرد سار
خشم الودہ جو وکلی لکھ او صبا کی
باعث کج کنان ہونای جلوہ ماہ کا
اکت ہم اور داخل کج فارد و غور
می ثانی جو کوی عالم کی نایت انگشت
شوق سی عزم سبایان ہون سبھی
سہن مر اکت می خشمین سوار
نہو دین مکہ کو خوشد کو کتنا ہون
و کتنا ہی خوشی کتا ہی ہر دل عزیز
باد کشتی من جو ایا وہ در در بای آ
بہ تر بی بر ہی مرد حسن و محبوب کار
خشم ہی جاو و کری تمہر کہ اچھی خندان
خا و و سان عاشق تمہار اهوکیا
سرو عاشق اهوکیا او عشق شہینا و
عل کجا با مریون فی ہمی ہمارا یاد کا

اقتاب الیسا ہوا او کجا کہ تار اهوکیا
خط جہول صاف وریا کاتار اهو
ویدہ کر بان ہمارا اب برار اهوکیا
شیر اهوکیا اهو کجا اهوکیا
وٹن ہمایا وہ ماہ بیان ل بار ابار
بست الیسا اپنی طالع کا ستارا
اقتاب نی نظر میں ایک ستارا
وانہ رخ سری ہی اب ستار اهوکیا
جسکو خاندنی خاننی ہی ہم وہ بار
اج ہی خسار جان کا طارا اهوکیا
ماہ مصر اعمار تہی نر و وار
و مار خجری کجھی کنگا کا و ماہ اهوکیا
ماہ کامل نیر بای کا ستارا
خشم ہی جاو و کری تمہر کہ اچھی خندان
خا و و سان عاشق تمہار اهوکیا
سرو عاشق اهوکیا او عشق شہینا و
عل کجا با مریون فی ہمی ہمارا یاد کا

و کتا

و گیتا یون اینی خون لوده بهر بی بهار
الف ت ابروین کنجاهی به ماننی بر الف
و بیکر موج مو الو کسین غنمین هم
کبون عیب او کان طبع مو نقصان طبع
جانی فاصد و ده بری سچی اگر سبک صفا
عشق و لسن هی دل نشین غنمین سوا
کوی غنمین کوی کل می یی بر فرد و ی
کنجاهی بو برنی خسار ناباکی شیده
قد بو نی هی بو افارغ غنمین شیده
محو عشق اینا یون کبی من اگر اعدا طم
کوی جانانسی کل جانی اگر خوشتریم
شرم سی رکستی من پوشیده بر سر او
جاک من دل خوش قد و کبی سبک بار
خنده دندان نا جز رحم کاری می حال
عاشق و معشوق من ام محبت من ابر
رنگد زهی ابرو می از قناری کا و ام

خج قاشی نخی امینه هی نو لا و کا
و بر بی برو کی سایه من کج از لود کا
بور با او ز نای اینی خانه بر باد کا
یعنی سی و الد کو لازم کبوی غنمین او لا و کا
لو تبا ملجای میری خانه بر باد کا
ان چراغ خوشی نشان هی خانه بر باد کا
و غنمین من هم تماشا عالم اجد کا
شمع روشن بن کبای می غنمین بر باد کا
کام لکلا می خون خدا و سی طراد کا
شبهه یونانی اء سی محبوب کبی ادا کا
بر بان الدین بر احسان خدا و کا
حبسی شو تخیان من حیر او لار کا
جانی دل کو با نعل من شانه هی شمشاد کا
شاد یونانی بو غنمین منی لانا شاد کا
مثل میل صیدی تر کل می و صبا و کا
حلقه می بر نقش باکو یا میری صبا و کا

عاشق جانبار کا صانع نہیں جانا خون
 بیدیں کیا کل پی بوانی بن سری عشق
 جو ملی خود بھی سمجھوں برا عاشق اوسی
 باغ سنی حشمت کی محبت کو باوند دل
 زبک عشرت باغ عالم من نظر آنا سن
 تونی جو بانی بیای یست شیرین من
 کونسی طرح سخن چچی اوسی فی این
 کہون ہوشا کردی ہر اک و شاد

فدا کی ہوئی کل منہ باد و خوار ایا
 کسی طرح سنی لہن اگر غبار ایا
 تمام عمر بونہن ہو کی رہے رہے
 ہوا جو سیکشتی ہر کسی حکم و داغ
 و کھا کی باغبان ایشین جڑی ہوئی انی
 کل سوار و پیادہ شکست کھا کی شب
 خبر لری کوئی نہ اید کوئی نہ دے
 شراب کہون غلی فصل گلین می ام

خزان چمن کسی کی ہوسم بجا ایا
 ہوا بقتن بہ چکو وہ شہسوار ایا
 شب سرفا کی دور انظار ایا
 بجائی نہی بہ ضرور لالہ زار ایا
 وہ نشہ دین تر کس سی ج اوتار ایا
 چمن میں چن تنہا وہ شہسوار ایا
 شدت تو بہ کو ہوسم ہوسم ہار ایا
 کہ نہن جاری ہوئی ہوسم ہار ایا

اندر

میری مری سر کو سر کو کستی جی کو
چمن من کوئی کل تر جو شاخ سر و کما
کی جو لوہ کو سو و امی دلف مار جو دم
کسی جو سر چمن کو وہ میسوار کیا
لباؤ کے لستون سنہا کسین نام
جو گوش کل سے باغین بوی کیا جلا
شیری سوار من کی پختاخی من سر
شلفست بی بی نوہ کبطرچ او سو کو
بہہ مار کی من منی کے باطن و سر
کسی فطرت و بانوئی سیاف سار کو
شال سنگ کر من جان جو پتہ رتوں
لکا جو تیر اسبہ شکست من

کلمہ لکھی یا ون بی جو خار ایا
نو چکو با و وہ نجو سے سوار ایا
نوین مار سبہ من کی باز خار ایا
کل بادہ بہہ سبھی کل سوار ایا
کمالی جو و انت شمشیری من نظر انار ایا
فقس کسی ملا بیل جو ر سار ایا
جلو من جی طشتا نسون جبار ایا
مار می بلدی جو ای سبکو حمار ایا
قرب الش کل حب کیا کار ایا
او ہونہ الش سبکا لوی ہزار ایا
کہ جہا من من صورت سوار ایا
میں من سو اکہ میری دام من کیا ایا

و تر کو میری نورنی اسبہ سار ایا
لباؤ منی برکت سی لکائی جو نو نو
لکائی نور سبب سانی من طلیعی

سوار ایا کو سر اسبہ سار ایا
سوار ایا کو سر اسبہ سار ایا
سوار ایا کو سر اسبہ سار ایا

اوس سرو قدی عشق کی تائید کیندا
دست جو بیناج وده انش قدم بین
وہ تکل باغ حسن ہو تو سیری سیرینی
لاخود ہون کہ بند دربار الہی
تجربہ حسن بن عکس شکر کل جو پیر کیا
قدت جو مثل عصائی کلمہ تھا
انہل کر دوسری رنجری ہوئی
واعط سوئی بہ ہلی جی دوسری
کلی لکھا خاک کہ ہر شے وصلین
ہمنی نظارہ ورتو تان بارسی
پروم محبی علانی ہو کنتی ہوا فیر

براکت کو شکر کل صنوبر ناویا
ہو لکھی تو شک کو اختر بناویا
فرش زمین کو صاف مشعر بناویا
جونہی فی اور سیری لی در بناویا
جوش صفائی سونیکاز نور ناویا
جوڑ کو ہول طراوسی افور بناویا
زر کر فی اج بار کاز نور ناویا
می می خم شراست کو ساغر بناویا
نہلی کو مثل سبک گندر بناویا
تار نظر کو رشتہ کو جو بناویا
انسا کو بھی نئی سمندر بناویا

من مصطفیٰ علی و اولادہ

اکو امام اذ کو سیر ساویا

نہلی حق طرہ عزتی کا صاب لادو کیا
تار مسطر حب ہمار احسن لاغوب کیا
اوس ی می حب و شہا استیکر دتوا

بعد ازین کو جو فروغ حسی اختر کیا
کیا شایہ کاغذ سطر سی سیر کیا
انش رنگ خناسی صاب اختر کیا

کرد یا الباسا حمیده ناتوانی فی سب
حکمو بون می لب کور خرد و نشی صندا
و بیکر غیر نو یادانی جو و ده رخت شاه
حکمو حسن طبرسن فی ایک نظر و کینه
اکدم سنگین جو اکتین و می انشاک سی
من مد ائمن بهنیا نفسی سوا از اوسر
کر رها سون شام سی من انظار اوس ماه کا
می حجب اه عدم نئی جو حلا اساه من
کر کی سرو از دقت تیری نو بنویسوی
بر کبای عکس جو میری تن بر و اع کا
و بیکر خوشد سا جهره جو غم غش کر
با غمین با و کی جو جو اوس طکی بهار
نسخ قایل فی جو کبوی میری جهانگی گوار
خجلت و ندان جانانسی بهرین آت
حبیبی اوس است کاسنبر از نکی سطر
محو درم سنگینی حجب کبا عالم فی قتل

جورانی شوگر و نشی کانه سر سو کبا
کانه سر بی جدا ماتند افسر سو کبا
موج در بالکل جانبکو از در سو کبا
نکبت کل کی و شن جامه سی سو کبا
حل کبا ناظر خود دیده اخلر سو کبا
طوق نهجا جو میری کر و منن و خن سو کبا
ویده بیدار بر ایک ج اختر سو کبا
اک قدم من پیش قدمی بر سو کبا
میش زن جو لعل نهجا اب سنگ سو کبا
سار می جسم رین بهولو لکار لور سو کبا
سایه اینا کوچه جامانین بسر سو کبا
بهر مرغ روح هر کلبر کشم سو کبا
حسرت لکی لکلی کو عجب سو کبا
رشته و سلاک منی فر کانی طرح سو کبا
خلفه اینی چشم تر کا خام ز سو کبا
جسم بی سر خم سر بی جسم ساغر سو کبا

مکد من جاکنی بی ساقی بی بینی شراب
کقدر فرقت من همی میرا خایه نهیب
جل من جانابو وصف روی الشکاسی
جانر کاشا مسافر کی کسی من دم
کهر میرا نار یک ہی انسا کی لکڑ خط بار
دشت عورت من بدن همی کوه طامنا
فصل کلین اسفدر خم سی سواجوش شراب

اج اطلست کده من سکندر سوکبا
شعلی اوڑیا کندی کوشعله شهب سوکبا
طایر مضمون سی کوبیا اب سمندر سوکبا
اسفدر من وادی غرت من سوکبا
جانر نا ایا نووه نیر اکبوتر سوکبا
حسیم جاکنی طرح خالی میرا کهر سوکبا
مثل باران اسن باد صبا نر سوکبا

باز ووران میان کردن محبوب کا

رشم بهایش می مسج برابر سوکبا

خیال من ہی کر خواستی و جار هوا
کسی میری آتشکسی و جار هوا
سواجار مرا جسم کی فرقت من
کسی مصائب دشت جوان نه بهو لون کا
نامزد و نکستی معز کان بی شت و حد
هوانه وصل کسی کرم خرد صدا و قرا
جو وصف لکشی لکامر جدت کانی

دشت افندی من کیا سی نر سار هوا
نوبکی خشم نرا مینه اشک بار هوا
وه فی سوار سنای که شهبوار هوا
نمام کوکرت بان جرائی خار هوا
براکت داغ بدن چشم انتظار هوا
نر اس پیچی کمان جو می حمار هوا
نوخامه صفی سی تازیر مشک بار هوا

بسان شانه کف باخو نمین بی سرشار
لایه بین بی به برین بکوه و آغ فراق
کیا بی منی اس انداز کسی گریان حال
جو وصف لطف که لکبی قلم سوا افغی
به نور ت کلبی منی بی بکوه سنی من
موانهون فروت طین نو برک کل بکوه
شکوفه تازه جنون آغ بحر کا بهر لا
تمام عمر بیایی غم من چون بر سر

هر اکت لطف گریان نامار سوا
سواره سولسی و لاد و چار سوا
که سبه دشمن سید و کافکار سوا
و من عوانت کاشل دمان مار سوا
جر ثا و ن جام کوی نشه کا اوزار سوا
مرا بزرگ کل صل بدن نزار سوا
خبر کسی بی که کت موس بهار سوا
جهانمین نام مکرر نه باده خوار سوا
غلام حیدر گوار سونین بی تاسع

میرا عد و جو سوار نیر و الفقار سوا

کاروان باد بهار کی کاروان سوا
حاند ساهره جو بر و نسی عیان سوا
آجوه من بر گیاهی آج او س کل کا و علم
استغدر بی شوخ رنگت و نی نشانک
رفته رفته اینی و رنگ و ضم اینی لکا
جان نیکاجن می کل سیری طلدی

الدن بهر باغ با مال خزان سوا
چشم عاشق کجا بر ایک بر ده کسان سوا
باغبین بر عجم کل عطر و ان سوا
شعله آتش سیری الی و هو ان سوا
سحر کاه خلق اننا است سوا
هر شجر من ع جانکا آتش بان سوا

الغلاب و سبب او سبب سی ملائک کانی
حرص سی ز ابد به کنایه جو کر جانکوانت
بالک موئی بن یاری و می تابان آفتاب
نبری ابروئی کما کو شرسا سید کما
مالک و می زمین کری نو مووری کما
کبا صر زنگو و ده محبوب نبر انداری
یا رجب چه جان لب کو سخی کاشعالم

سریب مو حایک کما بن و ده جوان مو حایک
کبا نشاده مهر زرق آبادان مو حایک
نبری انی سی انهنیام اسمان مو حایک
میش مرگان شیر خم کو کر کمان مو حایک
اکدن بر کشته نحسی اسمان مو حایک
سر حد تک بنی بدین استخوان مو حایک
و بکنا یغما میر معر بیان مو حایک

قدر کز موقوف حی من کلتا ترا
مهر طبع کاکسی ن امتحان مو حایک

بی تصور چی مردم بهر کلتای کما
بجز من نروشن میوه و جونی است
میری ایلو منن فی کخی بکلی و کوه
عشق من شک نیستی خلا اناب
جام سائل کبصر ح من بهر اعلی
عشق کامل جو هو انک کما کمان
قدم اغیار کار کما هو الوار الوعر

مشغله انده بهری بهی تنای کما
حام کبا کانه سری کسی شود ای کما
که زبان شره بر شکره هی تنای کما
و بکمو قایل فی لباخون لبای کما
حبسی عاشق هو کسی کافر حای کما
و هیان بدست کور متا هنر سوای کما
نبری و بر بهی کخی شغل حین سی کما

محبسی بنامیده ده غزال شهر
بجزین خلی جو صبحی نوی او از تفک

صاف بکلیای جلین نوی صحرای کا
صحن طرار بی میدان صفرائی کا

حبسی و کلبای ای بار سو او یوان

بی نمائشتری هر یک نمائشی کا
سبز ز توئی بی به خاک مغر

سبز استی انامی نظر کاهی کا

بجز جانسی نایکاف نیا سو کیا
جو بری بجز نظر اباوه بی زر کا مضع
وادی ل ی خلیکاه جانان اندن
سال بهر سی مصحف نوی صنم بهیا شدن
بار کی شمشیر ابرو اسقدری ایدار
کون بی او سن ماه کا جو گرم نظاره
خاک آبی واصل بهارین
کو کالی طعن من بکند تو ناسافت
جسطرح معدوم سوئی من سکار صبح
بر تو جانان ای هر کالبد من جاروم
زینک انشی سبز نو نایکی کندنی کال

سپیل مرنا سو کیا و شوار جیبا سو کیا
هر درم کو با سلیمان کا مینا سو کیا
اندون کینه بهار اطور سبنا سو کیا
و به جب کیا اسن جب کا بهی سنا سو کیا
تغ بر جلالت سحر جوهر سبنا سو کیا
چشمه خورشید بهی چشم سنا سو کیا
شیشه ساعت نهی مسکا سنا سو کیا
نمائف کل من جو زر کو یاد فنا سو کیا
عبد سیر من بهان خالی خرن سنا سو کیا
ایمنه کی وقت کو با انشا سنا سو کیا
مستدل شیشه می سویی به سنا سو کیا

فوت سے مین بسی بن کی تم بارہا
نحو خاطر سی خیال جام و مینا ہو کیا
ہون وہ میکس مہر مہنی ہی ہو اسافر
ترک ناکر کی مینا شاہ مینا ہو کیا
ہی تصویر مین محبوب ہی اندن
کعبہ دل صاف ہی مینا ہو کیا

جب میری لکھو اضطراب ہوا
ساری عالم کو انقلاب ہوا
خاک سر بر ہی ہر وہ مینا مال
ای فلک رور انقلاب ہوا
نامہ بحر کی ہر مہنی جن لا یا
ہی حاصل ہو حسی اب ہوا
روز مار یک ہر ہوا روکش
بہر خراب فرہ افتاب ہوا
راجہ جانا مین بہ غدا ہی میری
وای غمان مرغ دل کیا ہوا
کی حکومت جو مصر مین وہ ن
ہم ہی یوسف کو ایک حوا ہوا
وای سوزان ہی وہ ہی میر سر بر
سنگ مانند ہر فاسد ہوا
جسم لریان کی جو لکھی مصمون
خط میرا بارہ سحاب ہوا
ساغوشم ہو کیا بر خون
حکے خالی خم شراب ہوا
جب سی مہنی وطن سی کوچ کیا
کور مین میرا بلاتر اب ہوا
ہو اصحاب سلسل سی
کعبہ دل میرا خراب ہوا

کوئی اور نا کسی طاہر کا اگر برابر آیا

بارگاہی جو مکتوب کو برابر آیا

مہر سی وہ چند نظر جہرہ و برابر آیا

غم غلط صفت کا باعث سی ہوا غفلت

کنور فقر میں ہر نہ سر شاہ ہوا

دور سر جو جو غم میں ہوا و امی لصب

ابنی جامہ سہی میں ہو کی باحوال ہون

چرم سنی یہ ہوا سر جو فلم کا

و برین صورت ہشتان نی برابر آیا

ایک عالم سی ہر عفت ہوشیار کا

کام خونریزی ہی ہوسٹ بار بار کا

حق ہی سب میری کہہ کار کا

وصف خط ہی کہیں نہ پوانیں نہ ہون

کو راہیں ن کسی طور سی ہونی

معنی شعلہ او ازین ہوشک محسنو

نشہ میں جو قدم بار نہیں کر مین

8 ہو کیا و لکو کہان نامہ و برابر آیا

طاہر رنگ بریدہ ہی برابر آیا

شب مناب جو ہشتانی کی او برابر آیا

بحر میں جواب کی عاشق محبت انہر آیا

سلطنت کا میری ہر نہ جو نہ افسر آیا

بدلی صندل کی و میں بحر حسی ہنر آیا

کہرشی بو شاکل کر جو و برابر آیا

چرم سنی یہ ہوا سر جو فلم کا

و برین صورت ہشتان نی برابر آیا

خواب بیکانہ کہی ہوتے سدا کا

جان ہی سو کوری قصد خردار کا

ابر کز نامہ ہی اشارہ محبت ہوا کا

سانہ ہوجہ دل نگار کی ایک بار کا

اور جارہ ہی ہر دیکھی ہمار کا

و پنی عالم میری اہو کی سر بار کا

بجو و میں ہی محبت بیان جو و بار کا

ہی بہ وہ راہ کہ تا خوش بختی آید
ہی وہ گل چمن میں بہ نول و سوا
عمد طفلی میں نہا غم ہی بکھڑا
شہسوار ہی کا ہوا و سن چاند ہی ترلوہی
تو وہ خوشبختی چہرہ سی ہا ہی بکھا
کہا لبا ہی سی دور وین غم ہی سوا
چم دل الہی میں غم صبد کہ عالم میں
رومی طرز کہ روح میں ہو عکس
و مبدع خندہ طسنی یہ صد انہی ہے

دلن دروازہ ہی و سن بند بکار بکا
حسب محبوب من کز ناسن مسلک بکار بکا
ماننا لکھا کوئی او پانہ کسی بار بکا
چاندنی نام ہی شہر کی اندھا بکار بکا
ہو ہر ایک در نہیں عالم وین بکار بکا
حوصلہ حسنی بیبا ہی میری عجز بکار بکا
غم ہوا طایر نہ مہون کی گرفتار بکا
طو افوار میں ہو زلف کے بکار بکا
باغ عالم میں ہی موقع ہی زردار بکا

خود جو دوسری دہائی میں
کبا لکھون حال میں کی بکار بکا

انہی نالو بکا ابھی طاعون ہو جا بکا
شہر کی جلوہ سی بنو کافر ہو جا بکا
مرچکا ہون ہو انا ہوا و سن صبا بکا
اوس میں کی کوچ میں تو نیکی ہم و پوانہ وار
ہو کیا ہون رومی و فی کور سن

نور سنرا و سن بکا بند و ہو جا بکا
رو برو حبش سنرا و بکا قمر ہو جا بکا
طایر روح روان لیال ہو جا بکا
سایہ دیوار کا ہمو انہر ہو جا بکا
نار انسلو بکا ابھی بار نظر ہو جا بکا

دل میں

دوست مری پونی من شین جدا پونی سانه
 بهین که فردوس سیه نامه بهی هم و مجنون
 ساغنی جلوه کری مثل قرص آفتاب
 لطمه زن سوکا پونین انبار طوفان
 زخم دل میرا این جو پونه هرگز التام
 سن لی احوار و لسی اخبار زمانه چارون
 کس نداشت مال کفایتی چون مگو دماغ
 کر ترقی عیاشی حسن کای اسمین
 وصله کس نیست نه جلالت تو امرع دل
 ناپختارین چاون توج حایای جی
 تیغ قاتل شایخ ضد لسی اثر من لسن
 سوی مدفن هم حایاتی من مسکن چور کر
 حال یتیمی پون کس سیه که به سما
 کس قدر نام خدا و ده طفل هی شبرین ادا
 عمارت بر نور خطای جوی نایب که
 تاسخ اینی نهر سکی دشت غنمین اگر

ده شجره یون برک کرنی پی تبر سو حایکا
 جو ملک سو کاوه مرغ نامبر سو حایکا
 خشک انبار ادا امان نر سو حایکا
 مبه حل خورشید اختر نلو فر سو حایکا
 آمدن شد اوس بر لکجا جاک سو حایکا
 انی یی اسک صبا کی بخیر سو حایکا
 هی خوشمیت اسن بخیر ز سو حایکا
 می می کلون که اسکی هم ز سو حایکا
 اوس بر کو شیه مرغ سو حایکا
 ساغنی شین تیغ عم سیر سو حایکا
 سر کشی کا و در سر ادر سو حایکا
 سانه اینی هی تمام اناسو سو حایکا
 کامین جسی تر کایس و کر سو حایکا
 اسه بهی زبر ان است سو حایکا
 غمسی است کسو موی کر سو حایکا
 ابله بر لک بان کا کر سو حایکا

صحرانوی

ای خون چزار کافر به بدن هو حای کا
تیری جانی هو از ملک جن هو حای کا
کار فرما جب میرا شیرین سن هو حای کا
بام بر سگی نه او شت مناسب سن
قدو بانی سنن چه بانوان عشق کو
السی حرت ز ابری افسن من اصباج و خلوت
فرفت ساقم من کلک کا هو حای کا
هو کی خید جو نوار ماری کا بھی
من من عریان سلامت من و او خون
او حایت کو جلکار دیار بار بار
مسکدی ملک محبت کو میبشو افی نود و
دور و بسی که حدی ای بی تازہ ہی عشق
من و حشی بون لپی سونکها جو میرا اسکا
کرجه بونین اکی دین کی سر بر او اضم
کراو تها کر شهر سی صحرا من نهاده و کی نم
خلی بیت الرحانی کلام عشق سن

جو لکائی کا وہ بہر حرد زن هو حای کا
برک کل جو بی ہرک ناسن هو حای کا
نسنون بر نقش شیرین کو سن هو حای کا
جاندنی بر حاسلی مسلا بدن هو حای کا
بوست و ہلا ہوگی سن بر سر سن حای کا
دشت ہو صاف نہ کس کا چمن هو حای کا
ابن شیشہ جھونکا و سن هو حای کا
رحم می ہر یک خواری سن هو حای کا
بہائی حب شیر لکن کے بر سن هو حای کا
خضر نہی ملجا نیک نور ان سن هو حای کا
دیلر ہمانہ کو میان سن هو حای کا
رحم نہ ناسور ہو کا کر سن هو حای کا
ماری و شست کی سب جانان سن هو حای کا
صورت سپر العلم چاہ و فن هو حای کا
بس سن مثل و حنت انبا و طری سن هو حای کا
کو پوسن الصیم میرا سخن هو حای کا

۱۵
کون اجنبی ہی تجھی فراق بار من اکٹا دین فراق جان و تن ہو جای کا

مطہر وہ سب ہی نور خدا کی طور کا
ساقی می وصال من عالم ہی نور کا
حسن شعلہ رو کو و بکھی عالم ہی نور کا
من باؤن ملک جو بال میری سر کی کھون
ابر و دیکھا بالو می نور ابرج و
اواز میری نغمہ داو دی ار کر
جہا کی کسی کنون کو وہ بوسف میرا لہ
و بوانہ کنون میر و ن حسنیو کی کر سی
کوثر کی موج کنون ہو انی نگاه
کرنا ہون رنج و وری جانا میں فکر شعر
ای شہوار کر نیا کشہ رکاہ
ای میری سر بہ انش داغ جنون بہ تر
جھک جھک شیشہ مٹی میں شیشہ کی جام
خالی ہنر و غنسی قابل کی لونی ت

نقش قدم سی سنگ کو رہی طور کا
چمکا دی حاندنی پیالہ بلور کا
تلا ہماری شہر من ہی نام طور کا
جاری من ہو کیا ہی لبادہ سمور کا
کچھ نو کتر و علاج دل نا صبور کا
عالم ہی صاف مصحف خیر زبور کا
شیشہ ہو عکس شعلہ خسی نور کا
فرامین ہی کر ہی عثمان حور کا
بہان چشم نری جام شراب طور کا
مصنوع کس طرح جہی سوختی و دھکا
بنیادی قبر من می فتور کا
برسنگ طفل گنی ہو شک طور کا
بہ مکدہ مقام من ہی غرور کا
عوار کو ہی جای اس سنگ طور کا

دیت سی محصور جو خون من حضور سی
لگی چونک نو سودانی بہ کہا

اب فاقہ ہی بندہ سن سکنا حضور کا
ہر شک من شرارہ ہی تری طور کا

جی لینی ہی وہ رفسہ قلم ہمارا
ابسا کوئی کلام زمانی من نہو کا
اول تو نہ فاصد کو ہی کوئی صنم باو
ہم کو من لوانی مرقع ہم اشک
می بانی نہ بینو کو تو ہم کی کی انسو
اکت وہ رحیمی شبک من برابر
کعبہ ہی حشک کے رتی رت دراری
کعبہ اور وئی جار من نا کام من ہم
طفلی من نہی اکب من اے کی فائدہ

چھتای جبرائیل سر شام ہمارا
کم ہو وہ نکین جسہ کد نئی م ہمارا
ہنچی تو فراموش ہو سیغام ہمارا
ہونان کی مانند ہو امام ہمارا
اشلو نشی ہی ساقی نہ ہیز اجام ہمارا
خالی نہ لہی صید سی ہو دام ہمارا
صد حاک کیا جامہ احرام ہمارا
اے بی سرکار من کیا کام ہمارا
انارسی کیا خوشی ہے انجام ہمارا

کہن جلدی کی کہی فاصد جانان

خط لہجی و لوانی الفام ہمارا

کہر من اکب جنون نوانی جو بر ماو کا
صعف من نوت سکاجب تھاک یا

سندرون خانہ رخبر کو اباد کیا
ہنی بخبر او سی صبدہ فواد کیا

الدرع

ایک عالم سی خرد پارچی و سی خوشقد کا
عبر تو نامہ ہی سر نامہ میری نام قابی
نہت کلکی و شای فلک ناچار
نامی اور و کو و می مہی حسرت وہم
ایک دل و کی سہائی ہو پہلا لیا

سر کو مول لیا کستی جوار او کیا
مہربان و بہ منی ستم احو کیا
نونی او س کلکی جہا ارطی مر باو کیا
نامی قاصد نہ کسی نونی مہی شاد کیا
خود فراموش ہو امن جو او سی و کیا

کلک و حب پہا وہ کلکون سر سدا کیا
اج بکو و شت غریب من طین بادا کیا
کھر بنا وں جاگ او شت کھن باصحا
ہون وہ و شتی رت بہر ہولار ٹا لوسا
سرسی با یک اتی شعلہ کی طرح تہرا
نیک حب محبر سو امام فر صحن جان
وادی غریب من جسد ہو کیا جو شجوز
سوچن بون خاموش امی عدم نفس خفا
تو و الامن فی جو پمانہ می شلشو
پو کیا جو ش جنون جلنی لای با و ہا

باسمن کھن کلک او سکا بدن و کیا
بونی کلک و کلک لہر باد می جن و کیا
امی حب و کلک کو رکن باد و کیا
حب کھن ہنا نو کلک سر سدا کیا
شمع کو حب شمع مراد است لحن و کیا
ای سر و کیا کھی شرا و سن و کیا
نامی لیا بکو وہ طفل سنگ زن و کیا
اج بکو وہ حسین کھن سدا کیا
می کشتی من سانی سمان شل و کیا
لالہ نو و کلک و اچ کھن و کیا

جب نہا میں تو انا غسل مہبت کا خیال
 کیون نہ بہار و ن بہرین ہر اکلی و
 تیر بار ان ہو کیا موج ہو اسی شہر
 ای عمر و اج میراجی نہ دو باجی کون
 جب نہا میں تو انا غسل مہبت کا خیال
 کیون نہ بہار و ن بہرین ہر اکلی و
 تیر بار ان ہو کیا موج ہو اسی شہر
 ای عمر و اج میراجی نہ دو باجی کون
 قطع جب ہو فی الکی کبری کفن باد اکبا
 فصل کل ای چہی نہوانہ بن باد اکبا
 جب چہ غیبت میں نہا و کون باد اکبا
 ابی یوسف کا چہی چاہ و فن باد اکبا
 مینون ہر چکو
 گرفت ساقین چکو عین ہی کشم کیا
 لیس فقر اس جاوی ہی جو کوئی ہی سیا
 بن از لسی سائہ کبر و حلم و نو حلوہ کر
 وہ حرم سمجھا جو منجانہ سی احرم ہو کیا
 دیکھو ابرو تیری خنجر جو سدا ہو کیا
 کیا و ان خلق خوشی بر خنجر غم ہو کیا
 فصل کل من کیا وراج انبا ہی بریم
 کر سخاوت طہائی کرد لا انبا فروغ
 لانی ناوانی کسی ہو کل صبا جو ہم
 چکو اس شہن جو نئی کرد یا ہی
 کو مین باد اکبا
 جام حب نہا ہر یک شہنہ قدم ہو
 لی لبا جام کہ ای سنی وہ ہم ہو کیا
 بن کیا اللہ کی کوئی ادم ہو کیا
 خم مر ایک اوسکی نظر من چاہ و دم ہو کیا
 شہنہ شمشیر صفائی ہی خم ہو کیا
 کون ہری دل کا صفو نیر خاں مہم ہو
 ساری عالم کا خون طہ اور عالم ہو کیا
 نام روشن ہو کی شمع کو رحا مہم ہو کیا
 کیا وراج کا کل شہنہ ہر ہم ہو کیا
 ای ہر صفہ رنجر حاتم ہو کیا

جان بن بونکره اوس مطرب سبر کی عشق میں
 آسمان فی نخل بر اسد چہ باندی ہی کر
 کردم شمشیر اس دم کو کہون تو ہی بجا
 فصل گل میں قصد کیا کرنا ہی مہر طیب
 میری صدمت کا طیبو استخالا اوکنا
 زخم جاک سی من جہانکا لبا قاننی شد
 جہور کر جہری بہ زلفن معجہ اوسنی
 اوس بر کعام کند بیان کین و کین
 وصف ابرو بعد فر کا کی جو من کی لکا
 بہول لالسی نظرائی من انکاری نجی
 کبوں نہ دم نور و ن کہ حسیروم لکنا ہی سرا

ان روز و ن فتو لکا و و ہدم نو لیا
 وصل کی ایام من وہ شہر قلقل ہو لیا
 بعد و سکی ہی جمونی نہ دام عشق سے
 اسقدر مصمون لکھی کا قل مجھو کے
 تیری ابری سا انر کا ہو کینا ہی ر

انہو سیا فکی جدا من میرا قل ہو لیا
 حسیروم سی لکنا جو حریح و ح حیل ہو لیا
 رشک ہی اپنی قلم کا مار سنس ہو لیا
 کل چو شہو من باہر آفش کا قل ہو لیا

بنویسمی بگو و کنایا ارج اعجاز خلیل
 باس یون لکن بدینا لکن مکرر انرا
 واه کبا سر منعا کبا هی لصف مشکو
 کحسی با و بهاری انجون جو خود بود
 مثل سنبل سبزه خط کاهو الشوینما

کجا نظر خورشیدوار لافشا
 سر نه نش غبار راه و لدل بوکبا

آب سبی بهار می نه کاکل بوکبا
 شتره کنی سن نوین بهی مثل کاکل بوکبا
 چمن کاب سجن نکه هی مل بوکبا
 صورت برک خزان کبر کا عل بوکبا
 خال و نی یار کو باحم سنبل بوکبا

امی کجا نظر خورشیدوار لافشا
 سر نه نش غبار راه و لدل بوکبا

می سنی شن بی اباغ ابنا
 بحر من تر بوکبا و مانع ابنا
 کتبت رلف جنبی انی به
 کسکی هم حنومن نظکی به
 کبا هی مدور مرسم کافور
 می شب بحر و ادای حشف
 رات دن کبر خوشی صحبت به
 برک کل صاف بن کبا بهاء

کل نهو ساقبا حبر انبا
 خشک لب به اباغ ابنا
 نهین ملنا سن مانع ابنا
 شن مانی کسن سراج ابنا
 حب ملک سود و هونه و ابنا
 وید و غول هی حبر انبا
 باد انای خسانه مانع ابنا
 کبا معطر نوا می و ابنا

۱۳
 جیب کے برزی اور ی تکیں مکتوب
 قاصد اسچ نواب من من جوب ابنا
 راه جانالشی عجب تک من و ب ابنا
 دی بصارت من بسف کو جو یعقوب ابنا
 بعد مدت کی جنون قاصد محبوب ابنا
 تنک اگر سیری بالین شعی حاکم برتر ابنا
 ذات ہو لیک جو ابی تو لہور و روکر
 عشق ہو باہی سب کو نظر بار و لشی

دور سی جگو جوانی ہوئی بہا
 سالک شت جنون لوی و وکھ و ب ابنا

اس اسہی سے جو بار ابنا
 اب من این چائین بار کی باس
 ہی تعلق غلوب کا جو خدا
 بخود می من ہمہ کون باد ابنا
 باسمن نوپ سے ہوا کل سرخ
 سانہ صحرا من ہی علی اغیار
 بعد مرنگی اج امی
 الی الی ہوئی صحر روح روان
 ہی جو اوس جانبد لی جلو من روان
 و کھی و ترا سیر این ابنا
 عشق با کیون نہو مرا ز ابنا
 کب سے ہی ہم کو انتظار ابنا
 کیا سنو دل پہ اختیار ابنا
 خود و سچو و دل ہی سچو ارانا
 دہلو آہنی من عہد ارانا
 مانی جانار ناشکار ابنا
 غم ہی سوئی کوئی بار ابنا
 چھی چھی حلا غبار ابنا
 جانڈنی ہو گیا غبار ابنا
 ماہ کنگان رے کھن ابنا

دست غربت من بیکر نخبگو
لب من رخ حلب من لطف
مر کی البسی ہو کی لا غرض
کیا میری طہین کھر خونی حضور
ورنی ہو تم لہ بورسی لہ لکھا
لب جان بخش رہے جو من مداح
موی قبل کھل کی لوری بند و بند
چہرہ ہی ورد باسمن اتو غم
نور من نار کو ملا با ہے
دیمونا تر غربت

اج ہولا ———— جھمکے وطن اپنا
لب کے کسا کنا حنن اپنا
سوئی لا با بھی کور کن اپنا
باغبان زندہ ہے حنن اپنا
کیون نہ غائب کرو دہن اپنا
سجڑہ ہی نہیں سخن اپنا
ہو کفن برک یا سمن اپنا
کسی دیکھنا ہے دین اپنا
دور اسر کا و سر اپنا
لکھی وہ جھوڑ کر وطن اپنا

باغ میں اکبر وہ لالہ رہو جا سکا
بازی کچھ ہوئی جسم ہی شنائی عشق
اب من ایسی فامت ابنا غزل
سخت جبران ہوں جو بڑو لکھا نو سنی
شیر کی پی خوش رائے سنی کی اوسی

رنک کل خبر نشی مہمان مثل ہو جا
ارز و مند اب لہی ار رہو جا
شرم سی سر لب انجو ہو جا
کرد لو لکھا اور بھی وہ نہ خو ہو جا
اب الی سی وہ دونا نہ خو ہو جا

دل میرا کنای صاف آمدن کنای میز
 من و ده میش لور کتر انبی الکرسی من هم
 کوزه می و اعطای الکرسی کای بهان
 عشق الکرسی کای تو بهان به خوش دل
 جاک کرچه سوخته کای کرسان ناصحا
 کتایمون بحر ساقین که لکچای کای
 کر بر سکی لور کتر اکی نشه من سولی مار
 جهور و لکچای عرسی ملنا اگر امانا لکچای
 حسن سی سو با کرو لکچای تری و ز حشریک
 کاکل بجان جانان کالکر عری لوشن

باب به فقه نهاری و و بر و هو حاکما
 و سیکر انسا و من دست سبو حاکما
 تری سجدی بی طرف و صو حاکما
 عم سن ای جنون کارر سو حاکما
 رسته نای شمع سور انسی تو حاکما
 بس کلو میرا بی نشه کاکلو حاکما
 زاهد انسا حشریک خم سی و صو حاکما
 صلح بر راضی اگر حاکم سو حاکما
 خواب من سیرت کتای تو حاکما
 سو فکر مار سده ماتت مو حاکما

او ورنی من اطفالی کنی و طفل اشک
 شیره است ای خولکالو تو حاکما

ای مسفر نو چه عیش کنان سرا
 جسمین که منی کنای هم مقام
 او میان اکل و شرب حاضر ساور
 التدی بنایابی به بهمان سرا

هم من مسافر او جهان کار و ان سرا
 عشرت سرا هو می تی و ده جان سرا
 ارمان کامقام می به ابرمان سرا
 م عاقل رهونه کو حسی کتر جانگر اکسی

و طنین گنجینه کی که کوکب

عزبت من تو نشی بی نایمکان ترا

کجا میری و نشی ملک کاجهره او ترا
مردی خا و نهی جو من طاقی منیا او ترا
و رنمن قاعد تصویر تصویر ہی کران
هم تو حاضر ہوئی لیکن نه کبانوی قتل
خدا حله فرد و سسی من در کذا
من نیری لسان بخش لطار یلو
و وهرسی هم ار شری کو حمن
اشک حشرت بید پیفت و اع جانان
خمن کی خمن صاحب قطن خن جانی نهی
بون ملک سی کسی او تری شبات
میچسب بر کی مگر کسی نهی لطار
خمن ایدین بون جو ار کنا هو نشی مگر
کسی حالت من نهی شس که کام
بار و زمن و طنین او کجا جانی نهی بون

لا اله الا الله محمد رسول الله

ایک فلک کجا جهره ناشی با او ترا
زند گنجینه کی کعبه سی مسجا او ترا
حس و ده و بیان خمر ثلثا بدین او ترا
تنشی او ترا جو نه سر بوجه نو سر کا او ترا
و گنجینه کفن بستر من بنا او ترا
ای خمن جرح چهارم سی مسجا او ترا
هو کی شام نه و لوار سی با او ترا
هو کی شام نه و لوار سی با او ترا
هم من حلقسی میان ملک فطر او ترا
حس طرح با م سی انی و بهیو کا او ترا
بهان جو داغ سر شور نه سی با او ترا
معفرت کا نو میری شام من ایا او ترا
جهر کی اجتری سودا کی خوشا او ترا
استن کجا بهیو او بوجه کی شاما او ترا

۱۲
بار کی نظر و نشی افسوس من ایسا اونرا

منہن خشتا ہون کسی بھی نظر سر

منظر رہے لکا لکوب کا
عشق او میں محبوب نہ اسلوب کا
جا کا ہو کیون نہ سبز و دو کا
مہ سب تہا کوری معبود کا
معقد ہو من اس کی محب و کا

محو خط عارض محبوب کا
نرک کرا می کسی اسلوب کا
مل کی نو خط ہزار و ن جاگ من
کنا لکوب و بھی عاشق غم و دست
کوئی کو نہ ہو بوا نہ کہو

طعمہ ہوا ہی خون شفی و الفقار کا
بس ہی ہی جراح و شت انظار کا
صاف آئینہ من طوری صبح بہار کا
کوئی نہ ہر نفس من ہو عالم عیار کا
ہم کی نشان نہیں جسم زار کا
او ہا جو کرد باد ہمار کی غبار کا
پہر خار خار سی مہر تلو و تلوار کا
حب لہ جہر حکانو محل ہی او نامہ کا

برافریں شہ ہی ابرو می باز کا
ہر دم خیال ہی رخ نابان تار کا
جیسے بڑائی عکس مہر کعبہ کا
باز کو دل میرا ہی گستی نے سوار کا
انہی ملک ہی تھی و انہی فراق انہی شغل کا
شعلون فی صاف سے و جہر انان شاہ کا
جہشت من ہر و شت بود و کھا اشد کا
ستو تر فی اور منزل ہی مہر و سر کا

اول بهی تو نیت جانی کسی باوه خوار کا	او محنت کجی تو شستو تو نور بو
لبنجای نقشه ابرنی ابرونی بار کا	قوس فرخود و ملک نایت به سو کا
کل ہو گیا جراح نہی شش نای کا	سر منشی شش ایع جنون محو سو کا
شوق اندون ہی محو بر کی سکار کا	مضمون شش بار کی مردمی سو کا
مانا ہوں بر شراری عالم شرار کا	کردون برکت و دہوالی ثبات کا
مند و ستائش ہی ہی کلام بہار کا	برساتے تائمنی کلرکت ساقیا کا
رہوں قرار نام نہن نائی قرار کا	رہنمای محشی کی کریران ہی کر کا
ایا خیال محو جو کسوی نای کا	دشمن جو میں شام غریبی کو و ملک کا
کائناتی من صاف نہی ندان کا	جادوی دہنای منی من بانداز و نا کا

بوس

بکیار وصال کو نا جا در ہنار کا	اوسنی جو بوخا سینار و عالم کا
بکیار خم ساقیا کو با لنوان سار کا	جوش ہی کیا بریانی ہی شراب کا
ہی ہمار کی دہن عالم ہی ہی دای کا	بوسنی لشی ہی تر با کئی فحشلی ہی صم کا
ہی می کلون من عالم سادہ مزہ حوسا کا	کیا بری و لکی طرح شیشہ ہی برجون کا
طور تر کس من ہی میرا مدہ حوات کا	رہبت ہی کل کیا ہی سر جسم الوہر کا
ہی نقب جو شید بر ہی لریکت تار کا	کم نہن ہی شام ہی صبح شرف سہا کا

کافر

کم بضاعت حتمی من کرنی من جویند
پرتی من مانو ایسی جو حلقہ اندون
بی صفا حاصل تو منائی نہی ایلی صورت
منی او سکا طاق ابرو تو کسکی بکھا ندر
نسبی طالع فی بہ کرو سن کسکی ہی چھی

16
نور منو مائی کسکی رہا کسکی سلاب کا
سکو مری حتمی ندر مری مان کر کا
صاف ہو کر انبہ حتمی سب کا
بوحنی والا ہون سن وار کی جواب کا
بی کر مادیاس ای سب کا

ہو کسا اندر سب منان ہر و ہو کسا
ہو منہ او سن کسکی کی کسکی کل من سا
حتمی ساقی جامی منی من منائی شرا
انہو ہا ہر کہ ہم کسکی پرتی من منظر
وہت ناکر کسکی لکھا من تو فی تو ارن
کوئی جانامن منی جانامنی کسا اندو
روشنی کی حدت با ہون کسکی کسکی
وقت برصت ہو کی جو مری السو سدرہ
اور کسا کسا جانامن مری خری کسکی
سری موز و سکی فی فی انا شری کسکی

شمع کا شعلہ ابہ اور ہا کال کسکی
ساع کسکی مادہ جام جو ہو کسا
سند و کا طاق کو با طاق ابرو ہو کسا
نکر انبہ مری در و ہا لکھا مادہ ہو کسا
کسا ماری حتمی عربانی بہ انہو کسا
عمر کا نقش قدم تو و تو جو ہو کسا
حوامن کسکی کسکی من سورنہ تو ہو
صاف وہ سرور و ان سرور ہو کسا
قطرہ خون جو من نہا سو انہو ہو کسا
نہر جو اگر لکھا کسکی نزار و ہو کسا

کیا کہیں جنت ہے حیدار و کوئی جنت
نفع قیامی سی کم صرف تو کیا مثل چراغ
وصف جنت سے سنا ہے کہ میں نے لکھی لکھا
ریک کھل و رتی ہی سے بجا رہن جان
کوئی ہی نہیں دیکھتا انہیں اب غم جنت

سایہ انبالو جہی جنت میں اہو ہو کیا
کھر نور روشن کردیا بر خود سہر و ہو کیا
تا تہ حاتمہ بریک شاخ شہو ہو کیا
ظاہر نکلتا اس پر دام کسو ہو کیا
فضای دوی کا ہوا سو کسو ہو کیا

میری دیکھی ہے کہ قہ جان خرد کیا
اس قدر سیرت میرا بون کی کردیا
کسا صالائی ہی فردہ ام محبت کا
جشم لم سی خلون کی جانب نظر کرنی لکا
وال و می محبوب نی رخ پر انتظام
کم بوا خط شعاعی سے روع اقباب
نہا جی حب و رزیک اتنا نہا نظر
پیری ہی کو دیکھی ہی مگر محفلت و
بال ہی جن و او نسبی بڑائی رنی
اتو شاید بار کی حور و لکا ہو جانتا

خوب مارش ہو ہی سر و کھٹان کیا
باو نسبی سترک ہر ایک خار بیلان برہ کیا
ما کھان میرا چراغ داغ بھان برہ کیا
انہی رہی سی فہ احب کی انسان
حب ہمارا اتنا تہ سوئی لطف بھان برہ کیا
کہ نہیں غم کو خطا خسار جان برہ کیا
کہہٹ کی جو طافت کیا بیان برہ کیا
کسا ہمارا اتنا ہی ہو اے لیٹان برہ کیا
کسا او نہیں کسی لکھو شہامی حرا
ہر کاوون و جھڑی دو خندان برہ کیا

بخشی کی پس پوئیں پس سببمان مڑہ کیا
 اس سبب سے انجھون صوا کا واماں
 خضر کی مضمون سی اس حیوان مڑہ کیا
 رفتہ رفتہ کیا سراجا کے میان مڑہ کیا
 سو جمن کی مڑہ اسرو و حرا نمان مڑہ کیا
 اکی صوا کی عدم سنی اس عوامان مڑہ کیا
 نم پوی جو شتری بہان نرغ عصبان مڑہ کیا
 بہر مالوس انجھون مڑہ و دست جان مڑہ

حطرح نور سبب سے مڑہ حای لگا ابر کا
 بہرین منگی من مین مین مین مین مین
 خط سی و نی ہو کی او کی مین مین
 و اس صوا کی مین مین مین مین مین
 بوستان جو صوا کی مین مین مین مین مین
 اور مڑہ و کی کفن کا سو مین مین مین مین
 نقدا و مین مین مین مین مین مین مین
 تو جو دریا مین لگا و مین مین مین مین

استباق نامہ جانا کی جو مضمون

نامہ اعمال سی کا و دیوان مڑہ کیا

موج زن لسی مین بہان بدہ تر مین دریا
 حطرح مین مین مین مین مین مین
 نظر از مین او مین مین مین مین
 مین مین مین مین مین مین مین
 کیا مین مین مین مین مین مین
 جاری مین مین مین مین مین مین

بہر مین مین مین مین مین مین
 جو مین مین مین مین مین مین
 اک قطرہ مین مین مین مین مین
 لاکہ نون مین مین مین مین مین
 مین مین مین مین مین مین مین

شعبه عشق کا دیکھو کہ میں جہاں کا جسم
پہ چلا اسو و لنگار وزن در میری دنیا
منہ جی والا بی در منہ کی وہ پل کے در
میں والی میں اشکو ملی ملاطمت

کیا مہری کوئی نئی نظر میں آیا

کھنکھوت مہری تصویر کا دھوکا ہوا	لوئی حب میل تری نقرہ کا دھوکا ہوا
دھیان اسکو گنتی میں بالہ طرح پٹیل	دین تر کو اوسے سیر کا دھوکا ہوا
ہون وہ جو خون باسی حب ہو میری	خاک صحرا بر تھی اسیر کا دھوکا ہوا
ہم جوئی قاتل کی طائف کشن کوئے	شاخ کلیر خون مہری شمشیر کا دھوکا ہوا
بہا کی غمزا مہری مسجد کو زندان جال	وہ میری رنج کو حب کا دھوکا ہوا
برہ کیا وہ نوجوان میں سر سچی کیا	راہ میری تو گمان سیر کا دھوکا ہوا
صاف مہی تری صورت اپنی صورت	آتش بر صفی تصویر کا دھوکا ہوا
رات ہم سمجھی نہ ارجسار نابان جاند کو	جاند فی دیکھی تری سویر کا دھوکا ہوا
مینی دیکھی رات میں جو کجی کی جگ	دو واہ و نالا سیر کا دھوکا ہوا
جاگنا و مکنین جو مہرین شک	کوچہ محبوب بر کشمیر کا دھوکا ہوا

ہون چہی اس سے کہ فی ہی تعد بر خدا
حضر خائب ہو قسفی شمشیر خدا

مس کی زبونی سے بہتر ہی کہاں نہ کہ
جائی دندان لکھ فار ہوئی ای قافل
مرض عشق میں اپنی بہ بستر سے لے
ای خون باون میں جہنم سے نمنہا ہی
چوڑون کیا برہمن شہر میں منوئی صحبت
کتنی میں ملتی رلف او سلی رخ مایان ہر
جہ اسکی مصا من بھی سوچی میں
مجھ کر قمار جہ اسکی جو باو میں سر
من بے خود و جہ اسکی سے کئی میں تالی
تیج اسکی سو آہیں تیج زمان
کھول ہو حلوہ خوشدسی ساہ کا وجود
اشیا متحد اس جہ کہاں ہو من

حاک ساری ہی جدا اور ہی اسیر جدا
وہن خمسی ہو کا نہ کسی سر جدا
نہ کسی صفی سنی جس شکل ہو تصویر جدا
کسی مانند رکوئی نہور کسیر جدا
نہن ممکن کہ ہو ملکر شکر و شہر جدا
کسی ہونا نہیں اس شمعسی طلسم جدا
حرف سے حرف ہی دم کر جدا
ہو جنون حلقہ سی ہر حلقہ زنجیر جدا
کچھ تیسے میرا سری لفسیر جدا
حفلو باطل سی گر کئی تری ہو مر جدا
کیا تری چہرہ سی ہی رلف کر کسیر جدا
اب دلگیری حوی دلگیری جدا

وکر کیا اوس کی الی زہرہ و ہر ش کا
باہن میں من خود و نو تری ہر و ماہ نو
باس کھو قتل کرنی ہی جلانی ہی اس

ی سلمان ہری رشتہ کی کیا بغیر کا
ایک جاو او پس کا ہی الی تری
سچہ تارہ کیا ہی عشق کی جہر کا

ناصحان کس سباجا نہ میرا خاک دل
سر کو نہ تباہ و فانی بیج اب حسنی مہتر
نقد جان لای ہی مانی مول لو راوس تہی

سوزن غنسی من شد جو ہوا در نس کا
سیری شکستہ سیر من عالمی منعظم
بہتری رکھا ہی تم اتنی لای بر حشر کا

اوس مسحا ہی غنسی ہی کا کلام
کچھ علاج انما ہی کلکو مہری و لکھی مسکا

مہر سبیل اسیری سی لکل کیا
لابا وہ ساتھ عمر کو مہری حیات ہی ہر
ساقی نغمہ خوشی اب آئین
ہی بعد مرگ ہی اثر انہی نگاہ کا
آئل من سے کیا سم نو کیا گوی
سن سان مثل وادی کوشت کے لکھو

جو لکل نسیم کا جو سن سے لکل
شعلہ سا ایک حب کفن ہی لکل
شعلہ وہ سن کی مہری من سے لکل کیا
ہر لکل ہی ساتھ ہو کی جن سے لکل کیا
نالا جو اسمان کہن سے لکل کیا
نایدہ آج وطن سے لکل کیا

اوس مسکا کا کلام

بر نو فک جو وہ ست بر نور ہو کیا
ساقی شراب صفا کی تاثیر و بہنا
ہی بعد مرگ ہی اثر انہی نگاہ کا
عزت من کیا حصول ہی نہر دیکھی

قلب صنوبری شجر طور ہو کیا
جام سفال ساغر طور ہو کیا
ابا عذاب کا جو ملک حور ہو کیا
اول وطن کی ولسی جو من دور ہو کیا

خوشبختی من ای کو با کفاتی من
کجا اسطار باد و ز کوری من
غمی بی هماری خانه و لک جو کس
ای غصو غصو منو خجسته بار کا
ساقی شک نامی لهر بحر مار من
دل و بی اکیا نیری نابو من الصمیم
من ای لک جهان کا دار و ز نام

معد و ز ای اگر کوئی منور و سوکبا
هر بول نیری شکست بجز ای سوکبا
نیری حضور زمره ماه اب سوکبا
بکلی جو کج و بکلی کی دل کچه عجب من
بهار اجوا و سنی دست حنائی من خطا
اما ترا ده راست کو با و اکیا جو نامی
عشنامه میراج کو نر حوالی جلا
جاور کی مدلی جانبداری او سکی خود والی
انسان و چار سوکی نه لهر سو تووار

صحن چمن منی نظر و منن بالاب سوکبا
شب حاد منی من عالم خست سوکبا
آینه مانده من فدح اب سوکبا
هر سوزه برک لاله شاد اب سوکبا
مستاب کو من و بکلی کی متاب سوکبا
ناثر سحر و بکلی کی متاب سوکبا
میری لحد من حاد و متاب سوکبا
آینه جکو و بکلی کی متاب سوکبا

بکلی جو سامنی سی سنا ری شوق
کعبه سی کم این بی نه فرماض حاجو
صمون جوانی و سکی مینی رقم بی

حسان بار کا صمون رسم جاسکا
بکینو جیوت سافکا گرم جاسکا
جب حلیکا اعمین بن سکی وہ سرور و
بهر و بکا جیوت سافکا گرم جاسکا
یون ہو شو منن بامار سباده لفت
بر بی لسی بر بی صورت جیو کسا سوسا
جاون کسا بی بار سو کا باغ میدان
بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی
نونه جاسکا اگر طکشت کو انی شکست
مونه کی کیننی کاسک علامت شفق کاسک
کسو جاسکا کی کسو کاسک بونین صمون
بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی

جگو کمان کز کشت ناب سو کنا
قد حسن صورت حجاب سو کنا
و سن دانت کار و اب سو کنا

خط مسطر حاد و راه عدم سو جاسکا
بہ میرا جام کہ انی جام جم سو جاسکا
طوق مذکبی طرح شمشاد احم سو جاسکا
واغ افلاس بی سبب منم سو جاسکا
ای سرور چشمہ خنوا منن سو جاسکا
آئینہ بی صاف بر تو سی صنم سو جاسکا
سروانی لشکر کل کی علم سو جاسکا
نجم در جان ہر ایک نقش قدم سو جاسکا
واغ لالہ کا جین من داغ غم سو جاسکا
لال وہ مجبر سو اور و ماہی لم سو جاسکا
خامہ بہار رفتہ رفتہ سو علم سو جاسکا
قصر حبیب کھسی جاسکا درم سو جاسکا

شکر و شکوهی سوره جاسکی ای

دوست شکر و جود آمدن عدم سو جاسکی

بحرین بون مبری اکتونسی سوا حون سدا
روی طرکسی بون حال سدا
نوده بی مهر و خشان که نری جویسی
نوده باذل بی مانده من که نری در
نیک من طش ایجاو من کم بدین بیت
سیکشی کر که نوتا عقل ز ایدہ راند
جان باجای نی سب جو نری صورنگا
هون وہ معج که اگر مضبه فولاو پی سوا
اج کلسی من نو انج منن ایقر بے
سر نوشت انی به اولتی ای ازلسی که سدا
ای بر تصور لی منن جکوب خبر
نه ہمار نی ل مینا کو ر لغو نشی لقال

جیسی اکتورسی سوا دہ کل کون سدا
حس طرح لاله اکتورسی سوا فون سدا
بدلی سادہ لکھ سو کیشو بکون سدا
کین سونا منن لکھنے فار و ن سدا
خار ہو لو نشی منن بونی اقرون سدا
خم من بے وہی کہ جیسی فاطون سدا
ہو کر شک منی ہی جایی شرخون سدا
کرون عجاز سی منن طاہر مصمون سدا
سرو کی طرح خدائی کیا موزون سدا
کاسہ سر کب طرح کج نیست نہ وارون سدا
بروہ قاف منن مینان ہو لو کر لون سدا
بار لسی ہوئی تمنن کسو تمنن حون سدا

کر لیا مرنو لو نشی سدا کر اشعار
منن اب صاحب افنون سدا
مثل

ز کبابی انر غمونی بر و سار کا
 ای کبابی انر غمونی بر و سار کا
 اوس جان کی مری کی صورت میں پتی تری
 ہر کون نہو حیرت سے میرا دامن کا
 کو فصل بیمارانی نہ ابا و من و کل
 ی صید فکس جان سے نہ کی مانند
 شہرین سچی ایسی کہاں پائی سہنی
 محروم جو کنا اوس منہ نہا میرا
 طاہر کی اطہان نہ سمجھیں کے ٹرمان
 لشکر کی صفین سو کی جباری کی ہماری
 ہی سچ قیامت ہو آخر خوش و شر
 سلوای مری سب کی کون جم نہ فاعل
 یون ہوئی سبکدوش جو ہو چکی کو تبار

عواہر سی کم کات ہنن مہر ہی بان کا
 کسیر ای سوز مہر کی کرتی من گٹان کا
 کل کبانوئی کاتٹانہ ملا باغ جہان کا
 جھوٹا کلوئی جلتا ہی سیم ای خرا کا
 مہر ہی پٹن رار میں ہی طور کہاں کا
 جھوٹا ہی مہر ہی سائنہی مونہ میں لیا اوس کا
 کہتا ہی ضرافت سی کہ فی بوسہ دھان
 عجبی سے ماوا ہو مہر ہی درونہا کا
 اکبر و نین نام و نشان نام و نشان کا
 ہی صورت کی اواز بھی شور اوان کا
 ان اہو سنی میرا دل بس جو سی جہان کا
 کچھ تو کہو کہ ارادہ ہی کہاں کا

واقعہ شہر جانی ہی سوا بوسی کا
 شوق میں کی ہی جان میرے شوخ
 خوش ہونا تو نہیں کہ نہ کہا ہر مالہ
 نالک کو نہ بہوئی کافر ایوسی کا
 اج ای جان کرو وعدہ وفا بوسی کا
 کیا ہوا اوس سچ سائل میں سوا بوسی کا

یا سنا

بار گشتی بوسه بختی و نگاه کرد
و بیکه رخسار صم و لیس بود مصطفی
کیون شست و در من بونته ابی جبار
بونته مبری من بکاسه سایل کبطوح
او یک کالو نشی مری بونته جدا بونته
جوم لون نه من نری بیه کبان میر کجلا
جوشنی بی لب کو بونته جوشنی
بونته کبا خشک داشت سی بونته

21
جانم کی کال کو به و اع لکالوسی کا
شک اسود پیری کبا لطف سلا لوسی کا
سخت بار مان سی ای ماه لغا بوسی کا
حسن کاشاه بی نو من بون که ابوسی کا
ساری عالم سی بی بیه طور جد ابوسی کا
بی محی ترا شان گفت با بوسی کا
رکسو مند و رنجی نشه حر با بوسی کا
اوس کل ترسی جو کل سکو کبا بوسی

کم منین بار سبه ز هر زلف بار کا
ناز کبا بکوی ابی شعله رخسار کا
اسفید بهاری وقت سی بونته توان
رشته جان لکی ای من خردار و من
انظار بار من و ترانت رشتای کمال
ریج صحای جنون ایسی کو ارام بوی
شسته می نوشنی من آج محکمیت

کمان بونته هوا جبار و مان مار کا
بی شراره اکب ابی اه انشار کا
اونته نهن کنا عصا ترک سهار کا
نیری کوجه من عالم مصر کی بارار کا
لقنه بی در واره مهر و بده سدار کا
سکو نه نو و نگاه من بونته مایه کار کا
تونی دل نور ای کبا سانی لسی سوار کا

بهری بر سر جسطرحی بر کاسایه ام
نظمی نو کاند اور انده منوار و خوش
کوشه خاطر من بی اس عجز و کج و جلد
ایک کو ناکل ملک کار منی کوز بر من
اس قدر کافر نو لکار من بی نظاره کما
کبا عجب سایه بهر کما اگر معدوم نهان
بهری جو کو اگر نمانی لکاتی من
تبر ہی مجھ بر من و ہنگنا اتنی ہے

بهری بر سر مو او من سایه بهری لوار کما
نی صدا ہو جائیگا کند تری و شمار کما
کلکو نو فی جسطرح کوشه و یاد شمار کما
سایہ ہی ارج اسمان بر کو تری لوار کما
طوری تار نظر من رشتہ زمار کما
دیکھو سایہ کہاں ہی منبر جسم راکما
بہلی لاجراح و ورا مار کی لوار کما
جانتی ہو سہ لی لو لکائی سونار کما

وہیف اگر مطر سے زکی لکتی من جو م
اسلم بر ہی کہاں منقار ہو ستار کما

نمای بروی خمداری سان انا
ای اس جہانسی حد اندون جہان انا
بہ شوق بعد فہای کہ لی عانت غیر
ایہر ہم خوف من من نو ہمار ی
برک سجہ حور شد نقش بای ترا
غم اس جن من من است ظالع ہی

سوانی تیغ من کوئی ہمدان انا
زمین شہی کس رب اسمان انا
اوس سی کلی کو جنازہ ہوار وان انا
ہوای باغ من اور تابی شبان انا
بند بام فلک ہے ہی انسان انا
کہ شاخ کا ورہ من ہے اشبان انا

روا کی

روان کبابی اگر منی کشی می کو
کلاه باغم نو جوان تی بری من
هوایی که کسوتی بار من تو
هر از صغیر بر و عشق سوخته
حواش هوش و زین بگر کن
عجب ساری محل من کفدار و نسی
بز بکشیده و خام نثر است
هماری نام تو کباب جان هوایی تو

هوایی هوش من او کی بادبان بنا
سفید بال های هر آنکس جوان بنا
بنای موج هوا حسنه نوان بنا
هوئی من بر مرکب تی جوان بنا
و ده بوسف ان می نو هو کاروان بنا
ز می شش به کفزار جوان بنا
طادی بر می منی نسی ثمان بنا
کهن نیا و کی دمو نسی سی طلسا بنا

سفر حلی من نو او سن سینه علی بنی
خدا ای جانی که جانما هو اسکیان بنا

جوش سودای سواد شب جوان
نهن ممکن که کوئی خار تعل حسنه حاج
و کر کلکانو صی کبابا بجز ار انزل
اک مرد و بولکانو می نه کسی ناله دل
السی لاغر و هوئی نو سمانی رگینو کمر
چونده سبارا پی کرتی من بر تراز

هنوی صبح هوا جاک کربان بنا
اننی و اسن کو سمنی صی سبابان بنا
که او چها کسی کانشی سی وایان بنا
ای بری و نه چها جهره تابان بنا
تسک هه خانه ز نجر سی مدان بنا
کبون بدن بر فلک کرتی نهو عمان بنا

کچھ جوانی ہی میں ہم سب عس و سر
نعرہ زن من میں محفلوں کو گیتا ہی کل
ہر ورق بال برسی ہی مشابہ

کہ جہستان کی سو اتنا نہ دلہن ان بنا
اج کی عین مالاں ہی کلسن ان بنا
کہ ہر براؤ و کی ہی وصف میں ان بنا

عم افلاس کہاں لگی تو اکرا بنا
بو جہنی کی سب سبلاں کو جہت
ہی کسی کو چہ جانا میں بد میں ہی کہ
خاک سے لوٹتی من فرست محبوب میں ہم
لوک سے بھی میں عت نہر نا بان سکو
انہی طالع میں ہی ایشک سے پامال
اشک حسرت کے سوا بادہ طرکستی ہی
اتنی مد سے ہونے وادی غم میں جراب
کہوں دنیا ہی اگر جو خوش نہیں کسیر
ساقیا شیشہ لروں سے ہوا چنار
دکڑو از تو کیا نکست ایسا ہی ہر
وینان اوس کو چین جو ہی حسرت

زرد چہرہ نہیں فاقو نسہ ہی ہر بنا
جاننا ہی میری ویرا سنو وہ طرا بنا
طاہر روح کرو ان کو سورا بنا
جاننا ہی شمشیر میں شہر بنا
ہمیں وحشت میں و جہلا ہی یہ افسر بنا
ہی سنارہ تیری پاؤں کا احرا بنا
شکل امد کسی دامن ہوا بنا
کہ وطن جاقون تو باون کسی کہرا بنا
جب کیا نیر کی کھٹ سے جو ہر بنا
ہنک مارن ہم الرستی میں ساغرا بنا
جہاڑ ہی سکنی نہیں ہم کسی شہر بنا
ہر میں ہم ہی میں اور ہونے ہی ہر

کمان و طنسی سو منن خانما خرا حیدر
 سو ای رنج و ده خوشک ماننا حیدر
 سو انه بر منن میان ساغر شراب حیدر
 منن بی خود بدنی سو سر جدا سانی
 هاری دیده ترسی جدا سو کیار و مال
 خوشم حال سی منی ده دانت سیری
 سو بی بی کبای نعین سیدی با هم
 خرام من جو جلتای قدر است
 کباب جو من نی که با سن انو بول و باجر
 کمان به سبک اصل اعلی کمان فاصد
 پنج زمین کی برابر سی حشر من بد و بد
 بی اصل ایک من عاشق سو امون و موقوف
 سیاه مونه کر و زامد کا اسطرح بدو
 کسی با من منن خوشی جو من هم حیدر
 ده افتاب منو کس طر حسی بی سبک به

سو ایاص کسی کب شعر انخاب حیدر
 بدو جوانشی کر زای اضطراب حیدر
 به و به بی هیچ نه جنسی سو افتاب حیدر
 کر نه مانته سی سو ساغر شراب حیدر
 که روی بار سی سو تی منن بفتاب حیدر
 کبری سو عرف شرم نیلی است حیدر
 منن کر چه حجاب او رمنوج است حیدر
 کری نه بند کر کو بهیج و تاب حیدر
 بر سوال جدای تبر اجواب حیدر
 جواب نامه جدا نامی کا جواب حیدر
 ره خطاسی کمان بی ره صواب حیدر
 بر اخطاب جدای تر اخطاب حیدر
 که مونه ریش سی تا حشر مه حصاب حیدر
 که جوب مار سی سو مانن بی اب حیدر
 سو انه سر سی کسی سیاه سحاب حیدر

همیشه ریتی من لطف نثار نابان بر
عجب بی جانم که پوتا من شتاب
شمال تنغ بی قایل که عبد قرمان کو
کلی سی لکنتی بی کیا ہو گیا شتاب خدا
بہ انس ہی تری زلفو کی بوسی ہو کو
کہ زربت ہر سن ہوتا ہی مشکنا خدا
بہ عشق ہی ہر ملکوتی کھو او فائل
نہ سنج سی ہو میری گوشت کا کباب خدا

کہا ہی خوب ہے دیوان لونی ای
کے کیے تانہ سی ہو کی نہ بہ کنا خدا

تانبہ میرا ہی تانبہ کلحسین کا
روی جانان ہی ہوں سرین کا
کل حسار کا لفظ ارہ ہوا
کل میری چشم عافیت من کا
سر بر ایسا ہی سوز داغ جنون
شعلہ ہر بر ہی میرے بالین کا
کیا تری کفش بامن ہی خوشبو
شبہ ہی ناف اوجھن کا
جیسے سر پہ من ہو من جان بدو
صاف عالم ہی خسانہ زین کا
در رخ خرچ من ہن مجت
کو دکن شکر من تو ہون
ہو کی نار بیم بال تمام
ما د ایا تھی وہ مصحف رو
ہو من ایک شہرستان سخن
کے لیے ایک خوشہ پروں کا
سر کو کافی ہی شک بالین کا
نہ کیا دیوان بساق سمیں کا
نہ رخ من وقت ہے جو با سکر کا
خوف کیا کھو شہر فالین کا

میری شعلہ الہی من جسدہ
 کہ ہنر حل بہان سخن جن کا
 خبر مرگ غیر ہے خطا ہر
 ہی مضمون میری لکھن کا
 طمع رنگین ہے کافی ای

شوق کب ہے لباس رنگین کا
 دلین کہ فانی ہوا تقدیر کی ہر کم کا
 بکلیا نابوت اور اورنگ زب اورنگ کا
 سرکشی کب اگر رہا ہی کہ اعلیٰ ہے اسمان
 نیم خوشید میں انداز ہی سرخک کا
 او نہ خلی صبح شوق وصال بسریرہ
 نام رہا جغد ہنر مرغ خوش اسیر کا
 محو چشم مست ہون کبا سیرہ خطیہ
 بادہ کش جو میں و ہنر کبا و بیان
 بحر من جو زندگسی ہو کبا و لنگش
 بادہ کش جو میں و ہنر کبا و بیان
 دلین ہنر ہی خیال او سلی و مانک کا
 عرصہ امکان ہنر تہد ان ہنر کبا
 ہی اطلال و سلو اور انار و گلشنی کا
 حوت نظارہ کبا کھائی لکازنگ کا
 تنوع ابرو و بر کبجو ہونہ شمشیر کبا
 نکلیا ہی ل ہمارا اسرارہ شکر کا
 حب نظر انہی محو وہ کنار انگ کا
 اعلیٰ ایام من عالم ہی سب لنگ کا

کتاب اینی نیرنگی دیکتا می رسد
ون من بهی او سیکار و رن کا خیال
کیا لوی جامه داراوس قانعی جانر سولا
اینی جلو من بی به بکاشن بونا کپی

بی لاجلو کسجو کسک کسک
ششین بهی تصور کا کل شریک
کسک کسک سنج کسک سی فاقه حور کسک
خون کسک چشم خیال بی کسک

رنا سون نجسی من امباہ اکسال جدا
شد مار تا کر نار کا خیال ولا
جائی نفس دم کرنی من سرشار
هماری دلو سوی رلف یار خردین
میری جگر سی ننه نو کئی خود ان خون
دمان خم سی مانیا ہون خم و خم
بہ لال لال پہلا نشہ کی کمان دور
برای فرق بلانی من او حلی من
بہان ہی خلق کو کاشن وہ اکسید
وہ مو شکاف ہون

نہی انکس جدا دودہ وال خام

نہ اکدم نو پہلا کالسی ہو کال جدا
نہ شش در جف ہو کپی بہ بال جدا
نیرنگ سنج بی بناسی نری حال جدا
نسو کی طرح ہو کالسی نہ جان جدا
نہ روئی بار سی حس طرح ہوئی جان جدا
سوال جدا من میرا سوال جدا
تمہاری اکسید ہر خم جدا لال جدا
درخت طور جدا من وہ نو نہال جدا
تمہاری برو ہر خم جدا لال جدا
وہ مو شکاف ہون کہ راندن ہی چپی

مگر کی یاد جدا رلف کا خیال جدا

وہ زوی کہانی نوی ایمان ہمارا
ہو تو کی شکایت ہے من سے جو نہیں
ہر صبح و لہائے ہن جلوہ بری کا
من موم غمیدہ کی واسو بطرح بند
ہم خانہ حرا بولسی ملی کیا کوئے اگر
رہنمائی ہن ہنیاں ہمارا ہی ہے
احائی ہی خامن جان او اگر تم
نی گنگلی تو خوش من کیون در نی ہر
لی جان خدائی کسی سے متاقل

کئی من جسی عشق ہی ایمان ہمارا
باو من او لہنای کرمان ہمارا
بالائی ہوا و ار سلیمان ہمارا
مثل و من نیک ہے زندان ہمارا
دروازہ افتادہ ہی زبان ہمارا
مکو ہن پائی کسی دیان ہمارا
نن بحر من بجان ہی ای جان ہمارا
ہلو من ہی نی حار سا بان ہمارا
لکڑانہ دم مرک ہے ارمان ہمارا

اور اکی سانہ بہشت غبار لباجا
جلا عدم سی من جبر التول او نہی لغیر
سلفہ عنہ اسد باغ کراہی گل
ہواج نور شور من بہت فراق
صراحی کئی ہی جسی کہ مقنم ہی نہ دور
بہت فرامین تبائی نج ای فاضل

مجھی کاب من و شہسوار لباجا
بلا من برنگو کچھ اخبار لباجا
خرا من بیان نہ ہم لباجا
ہماری دوش نیضیا و مار لباجا
پالی منصل ہی بادہ حوار لباجا
ہماری و لگو ہی سانہ انی بار لباجا

ولا تخش من خرابات حاكك كيفيت

جگر کی نگرانی میں عالم ہی لے بروا

برائی باد کو ترجمہ لٹا جا

سب سے بڑی خجمن سی کچھ امی کٹوے اور لٹیا

لکھن کس حال میں ہو انہی نے انہی کا

نہ کاماہ کامل سر نو خورشید عارض ہے

سفر کو و ملکہ تم نشتر من سیم بهم البیاء

زمین شعر کی مراد جو زمین گزیا ہو زمین زندہ

شعار انانوا ایست بر منی اندونام

هو افر قسمن ۾ ڪيئي ٻيا مسئلا به

کتاب محمد بن ابی شمس کی سی سائبر

هست بهر لوله می کشند بریند نمونگی خوشا بد سی

و مکنای صحیح نهندن به این مرد است خلفه سی

بهوی عویجی ہی مسلا اوس محل طرور

ہوئی جو مدتی ہی مسلا اوس محل طرہ

سوی مجروحان الفاظ علی سده

مجلس شورای ملی

هو اطق کران کیم و من و خمد نشانی کما

کرسن، ملازم سید فاضل، سیدانی

فلک سے شہید خالی ہوا

اشرفی سر حمدیہ سے سو اعرام

اثر نه ہو کیا شاید میں کیس کا بی بی

که هوای شریک صاف تراشیده بانی

جی سمن دانی سنون عالم حوائی

بہان متناہی شہر کے طرح خواگو کو بوجھوا

شہری حال کسی کوئی معنی ہے عالم کا مدالو

و با کسی بهر کلمه سخن گویم و ما غلامی

و بالسنی سہارا کھن کو عمدہ یا عمارتی

سنان لونی کا جسم من ہی ہوا

هو ابر بر لب سلسله سرات

مکتوب و مکتوب کو با فاصد اشک زبان ہوگا
رسانی غیرنی بانی کوئی قصہ نہ بر با ہو
اگر غم سفری الصتم محکو ہی لبنا جا
بڑا اکالی

اندری بضم تری لباس ر غوانی کا
برائے مضمون من عالم ہی تمام رہا کا
میری پیداوڑ کی شوق او کو خوشی
بنا ہون مخی ہو کر من احسا لثا
غم عالم فراہم کر

وید و دل حبیبی فریاد ملک ہو گیا
ہول چہر نی من بہر ہو نہ سہی حوائی کلر سا
ساقیا ساغر مہون بجائی شل فیاب
رنگ کی لبیا اوڑ اوں سیک کللی سا
جلوہ کر سونا نہیں کہوڑی بہاوت ششہو
میر می ل و نی سی سی حسن کا اوں سو غو
خانہ ہر باد ی میں ہے ہی بی اساترو
کبا بی تاثر حلاوت ہے لب جانچن کے
ساق نسیم کی محبت ہے ہمار نمی م کی
اوں بہرے فاصد و کو مہنی زربا و با

ارادہ سی الراجح اوں کی بھائی کا
مہنی حسن مہر کو دیکھا نقش سرین ہو گیا
مکتبہ جن باثر محفل میں طحین ہو گیا
نور مہنی سی خوشہ انور برون ہو گیا
دامن باد صبا گلشن میں مکن ہو گیا
جواغ ان روز و ن و سکا حاتمہ از
مانہ ابا حسلی امنہ وہ خود میں ہو گیا
مینہ شہر سو لی ہی مانہ بالن ہو گیا
حرف مہنہ سی تلخ ہی کھلا ہی شہر
ای بر ب نار نفس ہی مار سین ہو گیا
ادبی لبیا ہو کر مرغ زرین ہو گیا

جوئیں سووانی بجایا لشکر خنجر
باغبان تانہیں کلکت کو وہ شکست
سین سفید اکھن سبر کسارنی کرتی اسطوار
السی کا سیدہ ہو محبوب برزکت
سجہر اکسبت و از بہر کمر زارست

کرو شک کو کانس قلعہ شکست
سکی اس جتنی لکھا و بوانہ کلکت
باغبان جو مہول نر کس کا ہی سرین
کسوی شکست جو تھا حال شکست
نسل بدل اندون ہی بن ہو

منقلب اکثر ولا یہ کار خانہ ہو کیا
اس سی مہر ہی کس عریان ہر نا محنون
مر رتا اب میں ناحق ہو اید نام تو
ہی کامی شعلہ او از شعلہ طور کا
اور کیا جگو نظرانی ہی کیا وہ شمسور
کتر کی کلین جن میں شکست سے بری
بکیا کیا بد رکھل کر سیات سے شلال
کشی میں بوانی جسکو وہ ہی فرزانی
رف سجا کا صورت اسقدر رنی لگا
حاجت سچ نہیں دین ہی کر مانوں

بار نام فکرت سے استنا ہو کیا
جانہ سستی نہایت اب برانا ہو کیا
او کھنی کو نہایتی کا اب ہما ہو کیا
نسرانی اوس معنی کا اب برانا ہو کیا
رشتہ نظارہ کو یا ناز یا نا ہو کیا
از کل صاف فارون کا خرما
خوشہ بروین ہی ہیز اکی دانا ہو کیا
ہو کیا ہول و بوانہ تو دانا ہو کیا
خانہ ول اندون کسیر خا ہو کیا
کسا کروں سووانی کافی ایک دانا ہو کیا

جگر آوہ بن فی و کر شور غبار کا لیا
تو وہ نوا اور گاہی میری ترسین کی
مانہ سی امیرج دل جگو سن وہ جھوڑا
خاک اور انی جانی میں حسنی ترارون سانی
اوس ہلک سی نیایا میری ماسکا جواب
جھک لیا ہون کسی سر پر شمعیں لگا
خود فروشی شوق سی کر سر فروشی حو
بہر ہی کا زور جھٹ بہر و چون چون

بس باکی بی انش کا رمانا ہو گیا
ماہ آہنہ ہوا اور شید شانا ہو گیا
سب کو باشاخ کلین شانا ہو گیا
میری نعشی ہر عمارت شامیا ہو گیا
مانہ بزنک کی ماسی وانہ ہو گیا
خلق کی ترنگہ کا میں نشانا ہو گیا
عہد اب ای ہی بوسہ کا زمانا ہو گیا
فصل کل ای ہی لانا ہو گیا

ہی مکان کو رنگ سونیکا
جو ملک تجھ میں ہی کمان او سین
بحر میں ہر شعاع شمس تجھے
باد آمانی بحر میں وہ مزا
وصل کی راہ سے خا جھک
میری لیل کو بہان کر لی ای
نم جہر نہت میں ہم حبار بے بر

کبار و ن کا ملک سونیکا
کبوں نہ پہنکا ہوزنک سونیکا
ہو گیا ہی خنک سونیکا
بر میں لی لی ملک سونیکا
وقت یہ خانہ خنک سونیکا
ماند ہوں یافتہ میں کس سونیکا
کمالا ہی و ہنک سونیکا

هر گران زردگی ساینی ای سبک
خونری سهری رنگت بک
خواب من شاید ای

لبا بوم وزن سنگ سونیکا
کسی دگر نه رنگ سونیکا
قصه کرد رنگ سونیکا

جسمی شعل خولفتانی بویا
روی هم باد لب جان بخش من
بحرین نرنگ و کیفیت بی برم
هم خوابانی نهی سو باقی ر بک
سر لکمانی کمان شورید بک
بویا قران کا بر نیا غضب
حسن من سفت یوسف بر او سی
شش ساهو خشک کا دماغ

برده چشم از خوانی بویا
اشک آب زندگانی بویا
باد و کلر رنگت بای بویا
تبا جو فانی دم من فانی بویا
حل خون عهد جواب بویا
ورد او سکون ترا بویا
نبا جو اول اب فانی بویا
نی شراب از خوانی بویا

سکس سر خنده قال ابو نهجا
هر مبارک بویا صحت سانی
چشمی نور بویا بر نور

هر پیام وصال ابو نهجا
موسم بر شکال ابو نهجا
لبا و یوسف جمال ابو نهجا

ابر باران کا جال اُبو ہنجا
 بہر وہ رختا خال اُبو ہنجا
 دہو سے لال لال اُبو ہنجا
 کہ چننا اب نو سال اُبو ہنجا
 شاید او کا خیال اُبو ہنجا
 حسن کا اب زوال اُبو ہنجا

اور کی اسب جاگی کہاں بڑے
 ہومرن ہو کی ہیری و حسرت
 مثل جو شہد جل کی ن ہیرا
 و شب سے کب وطن کو سچوں کا
 اتنی اتنی جو ہر کہا ہی خواب
 ہی تھمیں خط میں ہے مرقوم

سرو و بلبہ کی من لاشہ میر سمجھا
 کسی حلو نظر ایا تو من اختر سمجھا
 شک خمیر حوا و ہا یا تو من اختر سمجھا
 طاہر روح رواں نام کو سمجھا
 اج کلش کو من کلش کے برابر سمجھا
 بھول مار اجو کسی تو من منر سمجھا
 اج اتنی ہی جو بدست ہیری ہو سمجھا
 اور اپنی دل بننا کو دم نہر سمجھا
 ککو جو شد شفق کی من برابر سمجھا

بحر من مان کو مقل کی برابر سمجھا
 چشم کم کسی نہ زمانی من سکور و کیا
 نالوار اہی ترالت سے شرری لڑی
 الہی مصون کی من چھی فائل فی رزم
 ساتھ کلشت من وہ سرو حل بدنام
 بہن ابھون انش کلشی علیل
 کیا ہی مبارزی وہ دشمن جان ہی ظالم
 ہنسے بوالہ ہی چہ کام اہی ناما ہون
 لال جو راہن برابر من رہا تو ہے

دل میرا تو تکیا باد جو ایا سبب
 کوئی عاشق کی بر ابرین بنام حرم
 فصل کل میں ہرگز خوف میری نگہ کش
 ولنی جس آہ لگا با من و سی آہ خلا
 میر کیا عکس ز کل چون عریان بر
 کیا تری ہی لا بر سفاکی و لست
 نورش و آجہاں کم ہوئی کہ تری لگا
 موج غم تری ہر مال کو کہتا ہوں مہم
 جان شہر جو کی باد لب شہر میں
 ریت ہر شوق خط بار رہائی

شبستہ فی کو شب بحر میں ہر نہما
 عمر ہر وہلین کہ زمی نو میں م ہر نہما
 بنہ شبستہ فی نو میں کل ہر نہما
 وادی عشق میں گمراہ کو ہر نہما
 کلو میں ہنی ہوئی خلوت ہر نہما
 خوش منی من خم فی کو میں ساغر نہما
 طایر روح روان کو میں سمند نہما
 شانہ رلف معبر کو میں بحر نہما
 جو شہوان فی ہی ہری حال کو نہما
 جب تک سرع من با من کو نہما

یو جو ایا باغ وقف مائی ہو گیا
 حشر او سلی ساتھ سو گئی ہی کیا طاعت
 جلال عرش کھیر صد فی من الشمع رو
 واء خون شام میں مگر انی دور و دور
 خوفشان منی من ہر حق حشر

ہر کل نہ صورت کلبائی فال سو گیا
 اندون من شل تصویر نہائی ہو گیا
 عرش اسبند فالوس خیالی ہو گیا
 رات میں تری حویلی حوالی ہو گیا
 کہوں ہر انی ہر اول شبستہ عالی ہو گیا

عش کی غریبی میں تیری حاضری مصون
باش ابر مزہ کی ساتھ حلائی رکھا
وہ کسی ہی خندہ دندان نمای مارلو
عابد و ایدہ حاضری میں مہاجر

اج باری امتحان طبع عالی ہو گیا
مخ و دل ہی صاف نہ ہو سکا لی ہو
رشتہ نظارہ بس سہل لائی ہو
ایتمو رور زندا و بالی ہو گیا

زار اپنی جسم کو گریار نی کیا
ایسی اثر کی اکٹہ نہ باری بری نی
ایسا طبع کون ہی لکھ کہ مار تا
ای وہ ناگمان مری سونہمیں صدم
پہنا و بای جلوت زرا و سلی نوری

خدا ار ہو ابر و خمدار نی کیا
دو آنہ مجبور و زن بوار نی کیا
حسی روح مریس بیمار نی کیا
سدا رگو طالع سدا رنی کیا
رخس باہ و درشت نی کیا

عیش و ہری میں شکار مچلی کا
سنا سن کوئی اوس بحر حسن سنا کر
نی ہی بار کی در بر شبہ مچلی کے
کتدر لب میں مجبور سی دل متاب
ہماری اٹھو نشی بانی اشک کی

کہ رشک ہے یہ دل بفرار مچلی کا
کہ کانشی نہیں و ہنای بار مچلی کا
سو اہی حد سی زیادہ اختیار مچلی کا
سلا ہو شبت میں کیا اختیار مچلی کا
خیال ہی تیری بازو کی بار مچلی کا

کبا کبک فی من مجلی کی وہ قوس من
لطرہ اول مناب صبر اندوہ
تبا و ما جھو مکر رسم کنگا کی
لکالی کانی من مکر کوئی مری لکا
نوا بی بالی مجلی رلف من ابلکا
نہاری دست خفا کی سہی لکا
جہنی کی کانی مجلی رلف جانیسی
بر شد الش خورشید من جو ملک

مہم بی لسی کمرین بار خانہ مجلی کا
ہوا کمان اوسنی فلس دار مجلی کا
کدو وہ کبیل ہی من شکار مجلی کا
جو چار اجای رری قطعہ مجلی کا
شکار شب کوثر رنہار مجلی کا
کہ جی ہو الصم اسیر شکار مجلی کا
سہنی خال کہ جی چوڑی مار مجلی کا
کبا کبی جو وہ بادہ حوا مجلی کا

زہر کسو کا بہشت اور پور اسکا
اکت کوئی کوچ جانی کانی زور اسکا
کشتا ہوگی موری من بہ انی سر مال
شاخ صندل ہی الزمار کٹ می ملاکی
وفن مانی من ہو این باتوان سکی بعد
وونو رلفن ماری زہر من فی من
رلف نو کبا شعر و صف رلفن ہی اثر

نیری کنگی فی ضمہ و انت اسکا
وونو کسو وونو کالون ہر چور اسکا
زہر سار اوس سررونی خور اسکا
جان عاشق کو اثر رگہنای نور اسکا
عاشق کا کل چو نہا بجا چور اسکا
ہج دی ہر عذاب اللہ چور اسکا
اس فوسنی بادہ مہو نہ ہی مور اسکا

غیر کوئی مصحک ی محکوحی سودا
و مہر جوئی کو ابری ملک بن کہانی لگا
ہی جاہر و نور لگا مقام ابر کی پاس
اوس بن کی لبون کے عشق میں بیمار ہوا
زلف کا سودا جوئی جسک کی لون گزبان ہوا
باسن سی کالون بر چارون کے چاروں
ہو کیا رنجر شری زلف بجان دیکھ کر
کیا کوئی نووی ہی سری سانی افسوس
بولی وہ دل بیری و لکوانی زلفین

۳۵
مثل صحا اسکی سنانو منہ ہوا اسکا
منک بائی یار سی مونس منی نور اسکا
منش از ان کوہ من ہی تھا الہ اسکا
جای مری دواہن ز مہر ہوا اسکا
از دہی کی ہی سواری اور نور اسکا
انہن من ہوا ری کاجور الفجر اسکا
زہر کا جلالا نہای الہ ہوا اسکا
رخش رسم طرح فانی ہی کہو اسکا
خوش ہوا می بسولا سنی ہوا

کل کی کیا محو و حی نبع نگاہ بار کا
انہی ہر کو اندون سودا بر لک بار کا
ہی جیکنا مشکل انہی بدہ بدار کا
لکلی کیا ارمان اوس جھو کے دبار کا
ہی تصور محکو ہر دم ابر و خمدار کا
لم من یار سیدی ہر زلف بار کا

ہر کل مری بہا و ہم ز لکار کا
مار بجان نکلیا جو ج نہا و سنار کا
چہرہ ہر نقشہ سی مری روزن دوار کا
نخت ہی خواہدہ انہی بدہ بدار کا
دل من کو یا نقل من بیان ہوا
کالکاسوتی ہوا ہی اسنو فانی بار کا

زانی چادی من نبر کرنا ہون کوئی یارین
کس کیا ہون بر نظر بازی اکھون
و و ہر سی حنی بن ہم شل و رخ و ہول
و بو کا سا بر او تر حایا کی کڑی بر
بلکس ای بی و ٹی بن انکس بن و اخون
ہم حل ای و طکو ہو کی غبت میں ہر
ہو نہ ہر ہم حکو و بی بن جو یوسف شال
کون ی کا فر جو تر احو نظارہ بن
ہر ی اٹس حنی بن و م ہر بن کر و ٹکنا
و و رنی بن و ٹی و الوئی و لانی خیار
عجری عسی کو ہی لکست موسی کی طرح
نہ ہر ہو کو کی بی عر سانی بن اب

خاک کا بشری کمل سیانہ و تو ار کا
جسم من عالم ہی شاخ تر کس ہار کا
منستی نہی بوجہ من عالم خلی کی طرار کا
برا و تر تابی من سا بہ ہری یوار کا
ہی سرا با البصم طالب سر ویدار کا
کشتی در بوزہ ہری عوم کنکا بار کا
نبد مو نہ کسنی کنای ورم بارار کا
نکینا مار نظر رشہ نری ر مار کا
کیا اثر اولنای تیری شعہ خیار کا
ہی غضب انداز او کا فر نری قیار کا
الصم اعجاز البیای تیری قنار کا
مشیتہ می کیا بہولای مان مار کا

صاف قاصد کو و مان جواب ملا
اجوری کو افتاب ملا
کنا سر خماز من ہو شراب

میری خط کا ہی جواب ملا
کہ جی بیاض سراب ملا
نہ جی شنگی من اب ملا

کئی تن صدم وہ دیکھی ہوئے
فی ثبات ای ہرم عشق جو ہے
نجات پائی جس کے سدا
ہو کیا دل جو ابد سار ہے
کو رہی کھد رہی تھر کے ساتھ
کسی کی جستجو ہی ہے

جائی اسے مانتا ہے
شیشہ می کی حاجت ہے
بہری بائی طلب کو خواہ
سمجھی ہم شیشہ نثار ہے
اب حوش ہو کی خطا ہے
انج وہ خانمان خراب ہے

نہی برتونی کیا لگا کو دریا نور کا
نور نامی محراب شیشہ می انور کا
اوس بربرو کی کف پائیں ہی عالم نور کا
جسنی دیکھا جو عریان وہ ہی کئی لگا
کشتی می گرفت صاحبان بر سر آ
فقر کی عالم میں ہے اپنی وہی ہی عی کی
حسن یہی کیا جہیز می اندور اقصا کو
سو کی طی راہ عدم کو ترک نہ ہو سکتا
ہی کر لیا ہوں کل اپنی سب خانہ کی سهم

جسنی دیکھا لہر کو سہا وہ شعلہ طور کا
تور مالازم ہی جگہ زخم کی انور کا
سنگیانی واسطی منگو اسن ہر طور کا
خوب افرونی بنایا ہی صنم نور کا
حوش می خم من ہن طونان ہی شور کا
بہر کہ بہ حاشی کاسہ سر فقور کا
اپنی بندو کو خدا دیا ہی لاجور کا
اوسے ہوئے نک ٹاہہ لجا مسوئی
نک کہن مصون باناموں شہور کا

و یکده او شهرن فرماهم عاشقو کی خودی
موند بو بر قهر مار بطح سنی عالی سن
جلوه فرما بو دین شایه کسی و برحق
سورشل نی اچمن به بو بر کشت
باچمن جو سیکشتی منطوره مو اوس من
غیر حق انی سن هرگز بان بر کوی است
نوسن سامی نو بنجا من کت با حشر

انی سر کو کو من سبهای شربا بورکا
کبار او پشای لسا خانه رنور کا
انی کهر من هم لکائن کونی منبر کا
حای حراح درم صج کی کافور کا
وانه انور شیشه موسی انور کا
هی ای اوس وار فانی من نشان شو کا
شش می من نظر آما بی نقشه صورا

بحر من کبار سیکشتی که سودا کی طرح
رخم می و لکی ند بهها موند کشتی ناسور کا
نونی ظلم دل و شن جو بهار انور
بهری کرد و علی می رنخ او سروای
و یکده لسا که نرا هم می منو نورین
و ت س منو نور حانه بر ابر کیم
چسطن تور تی من شیشه می کو تر
اکت به کام من بر ابر می و مطلب
غم فقط غریب مجوس منم نور تی من
عل فرشتون تی کبار شن کا مارا
انی انی کلای کا جو او مارا نور
حسرت نوبه اگر شیشه بهار انور
خان می کسای تری مانه من مارا انور
شیشه می تی بو سن وره بهار انور
سر جو بهار او من حر و از بهار انور
قرب من خار تو فرما و تی خار انور

عاشق زلف معبرین خرد ار نام
لبای خاسدی فلک حسنه انوث با
سهنون و بجزین اب عاشق دوانه مزاج
بحر ساقمتن محی کردن منای تعجب
لبون بزم اهو اعترسار انور
دم من مانند حباب انسنی نفار انور
تیری کرد و لکابه کر نای انشاد انور
انش مسکای بر یک شرار انور
نوری و اعطانی الکر کردن منا

می بر سنون بی می مسجود کا منا انور
یانی نرم من جلوه در ام شیشی کا
همیشه حسن کورستی ی سل جانب حسن
جانی این من سانی جو دانه انور
چمکا و منن محی رند و کو تو حکما حی
بهار ای هو اتمر نرا من دست نر
من نیاز اگر زاهد تو بهر کباب
نهن بعد که هوشند حادثات سیحی
به ی انشاده اوج سهر مسیاب
جنتای پیشی نرم عبر منی رعبث
شراب بی الر جشوا سی لعی و ر
همیشه می کفر سامین جام شیشی کا
خیال ی میری و لگو در ام شیشی کا
هم انی سجه من و الدن امام شیشی کا
پی جام سی بر دم کلام شیشی کا
سموی سکو کبابه بام شیشی کا
به سکه من ر کوخ و قیام شیشی کا
شهری سهر لوط و منن بام شیشی
برای شعی می علی مقام شیشی
بنای رسم نهار اتمام شیشی کا
خیال می سنون و قیام شیشی کا

هوی به ششبی سی لغت فراق سافز
که بی کلاسی به مجو حرام ششبی

دشت است من بحر البساتین
تری ای باغبان فی نوح و الی سب جن
بر من خالی نظر ایا جو سانی کا مقام
الش رکت خنثی شمع من سب و بطنیا
راف حایان نکی بی کور من بار غدا
صورت او سب و مکننا من مرد و دوسر
جوش حرکتی لکس و طوط خنثی
رندی انی بار سانی سی سبدل سوبی
شش غیر اناسن با هر واق حش
غنثی سی و لکار نهی کبا منسکوه کنی کبا
هون و به بیل شاح کل جوی نو مانده ای ای
بو کبا سی غیر کبا سوای کبیری
نسل احرزی حراغ خانه نهان خاکین
و کبر کبا شمای فر قنن حراغ و شمع کا

شیر کانی برای هوی سرشاما هوا
باغبین بر کل بر یک سبز و بکا ما هوا
شیشه مسکا و من لبر من هما هوا
دست جاما من سب را مکتوب و انما
نبا جو افسون چشم طاد و کاسو افسا
اندون کاشانه کبر اصف نجا ما هوا
جمع حو بان سب الی بی نجا ما هوا
سحر من هر قطره می سحر کا و انا هوا
طفل شک نبا جو ما و ان نهار ادا
بعد مدت ج کبوتر کراب من انا هوا
بعد و جانیک بر هر یک بر و انا هوا
جو کبا لقا تر می لوج من و بو انا هوا
ماد اناسی طلوع سی ته حاما هوا
اک لکسی سی کبیری و شش سب حاما هوا

جانور احمی کس، بری نسانشی
شهری وحشت ہو مانوس مرا

کیا کدراو کسی دیاں سکے ہو بات کا
کس کیا مسمی ہی رہے بند ہی طہات کا
باغین شکر شکفت غنچہ گل کی صدا
یاد ابا لطفانی گل چکو نریات کا
رونی، رومی ہم فر ابر ہی تہی بالائی بن
کشتی میں سب قہر نہا بہ زلزلہ ہر شک کا
فرقت محبوب میں اندھیرا اندھیر ہے
دن شربت ز یاد ہے بو چھو نہ عالم کا
کھارو تاہوں کسی ہستاہوں ای حال ہر
یومی ہی ہو گمانہ دنیا میں مہری و ملک کا
بدبان مہری سک حانا کو سجاد می کوئی
نہج ہو لازم ہی بہ او سکو کہ فی حش ہے
نغمی اپنی گری اول بعد اثبات حب

نیری کیس میں دیکھی خوش سودا ہو کیا
رونی انشا کسی سچان صغیر انو کیا
کیا فقط رونی میں برمان اوس علی عشق
شاہ جنات ایسا رو با شاہ و رمانو
کوئی ایسا دہر عشق زنده نہر
طایر جان حسو کسی من وہ غنچا ہو کیا
تو وہ بوسق ہے جو مونہ مراد کیا از
صورت لغتوں اعلیٰ ہی اندھا ہو کیا
کڑی دل بھلا نہ مہری جو انشا کسی
تہا جو سیم اندام مہری اکی را کا ہو

چشم حیران جام کو او چشم سکون کی
 نقش حیران و لکی واسطی نقش قدم
 ی کشاد و رست کار عاشقان مری
 نری کی خاک مہر بر اس یوسف سوا
 بنکیا جب پر خود بینی دل صاف
 اکبر جو یاد نری باز و نکی چلیدان
 و مکی کبار و ز فرقتین سو خال شام
 باو مین با حلویت جان رسائی کس طرح

بادہ طرنگ ہے با مری سہلا ہوا
 سایہ مری مری مری جاد و کا ہوا
 کفن کنا جسم در کج بند رسد ہو گیا
 اندون دست خون دست رنج ہو گیا
 تہا نہان اپنی نظری من سو بد ہو گیا
 ایسی ہم روی کہ جاری ایک ہو گیا
 و دہرین مائی میوا جسم او ہو گیا
 و دلویری واسطی الہا ہو گیا

توجہ مہر مہر مری با اس ہوا
 او جلا باغ سی مری اس
 رہنما مین مسوس کردل مین

جی مہر احسنی ہے و اس ہوا
 رنگ کل اسقدر او و اس ہوا
 کتب مری مری مری اس ہوا

نالہ انہا جہان مہر ہوا
 مہر مری مری مری جو مثال
 چہرہ مری مری مری جو خاک او

شعلہ نالہ اسکان مہر ہوا
 رقبہ کھنشان مہر ہوا
 لوک مری مری مری ہوا

خیمه آسمان عیب نداشت	نبری ریشی کور فیض القدر
نالای جانای او ان عیب نداشت	جست شب مرید امیر و بر
کو عقاب حکمان عیب نداشت	نیلی کا کبھی شکار یقین
کچھ جو تخت روان عیب نداشت	کس سلسلمان کا خار و بنا
نورہ نوحه خوان عیب نداشت	لست او از مدح خواگی بوی
مہبت خیال ہی بر زمین لکھنی کا	پہی سب ہی بر کمر سی لکھنی کا
جو قصد کرتی ہیں وحشت میں ہم لکھنی	زمین کو جو جانان قدم برنی

میں جو رو سکون غم بحر میں گل پہنہ کیا اڑاڑا کروں کروں نکاح میں پہنہ کیا

ساقیادی محمی شتاب سرا کبھی کبھی لڑنا ہوں میں شتاب سرا
بحر میں اک ہو کیا با دلو کرتی دینی کیا سرا
میں خلوت کی نور سی روشن کبوں کھلائی نہ آفتاب سرا

صبح میری ہی اقامت شراب
 ساتھ اپنے سین جناب شراب
 کہ بی بی لطف و وفا شراب
 ابر بر ساری جامی است شراب
 داغ دل رسک ماہنتا شراب
 ہوئی میرے اک است شراب
 کہ نہ امی تجھ پر است شراب
 نہر بظرب چمن سجا شراب

شش شب و کوهن منیا سرخ اقطاب
کرم رنمای غشون بهر چراغ اقطاب
ابر کی تری من بهای مهر و اوج اقطاب
آتش حله و سی بر بی ایاغ اقطاب
کرم شب مار یک من و شش چراغ اقطاب
سشوق کبشی من جسکو بی و اوج اقطاب
ایفلاک من بهر فقط جلای اوج اقطاب

مکھو سر مین لا اوس جان عالم کائنات
 صبح دم جسطرح ملنای سراج اقبال
 اوسکے عارض تیلانی جو بستی
 جرہ جرخ نهم براب باع اقبال

مر جا ہوں جلد سیاتے سی ہولائی شہ
 صاف اگر رہا ہے نہوی مخم لای شہ
 ہونہ صاحب طرف عجا ہوں چہا شہ
 الکتی میں سما جانی در بای شہ
 بزم میں کیا دوزخی بہر فی ہوا ساغر کو
 دست سا فکو کہوں کیونکہ نہ سنای شہ
 مست ہوں بوانہ ہی ہوں شکر اطفال
 غم میں سر کا کہیں تو فی نہ سنای شہ
 بحر ساقین ہے الباس شور کتی کا اثر
 سرکہ سو حانی جو میری بزم میں شہ
 ساغر و اع جنوں میں شہ بوانہ ہو
 کبا خرا بات جہا نہیں مگر وادی شہ
 من ہی رت محبت سے مثل حمیری ہوں
 ہی غصب العور کھائی بھائی شہ
 بخشی کہ محبت فی میں سر فروش
 کر ہی میں ہم سر بار ارسوادی شہ

بو کبا لہر نرای بہالہ عمر کا
 فزت ساقین اب کسو مہای شہ

مختم وصلین ہے دور شراب خرب
 ساقیا مرغ سحر علی ہوں کباب خرب
 شام سی وصلین میں مر تب عصیان ہم
 ہیبت صبح سی ہونامی عذاب خرب
 وہمیں سنی ہی بکیر کی ہم دج ہو
 کیا مودن کبا کار صواب خرب

اول شب سی ہفت ہجرت کو کہ ہے
میکشتی نون نروں ترک کیا تھا سب
آخر عمر میں عفت ہوئی محسوس غالب
اول روز جو محسوس کوئی کرتا ہی سوال
امی نوبت کہ صدا وصلین یا ہوئی شک
صبح کو وصلین ن ہنسی کیا پوشیدہ
حق پرستی کو نہیں چھوڑتی ہم بادہ برت
وصلین صبح جو اٹھی ہی غروب

نہ ہی وصلین مہر ضبط کی طبع حشر
ہن جو چھ لٹا وہ ہنسی سن اب حشر
علیہ کرتا ہی حشر سی جواب حشر
نالو اسبی من تباہوں جواب حشر
ہو میں نفار کہ نہیں مثل حشر
جہا کا دو دو جہاں مثل حشر
ہی نماز اول شب اور شرا حشر
اہو کی جانی کی ترشیا حشر

محسوس صاف ہے سو جا بون بار اب
کہ کیا انش قدرت میں جلا با توئی
خار قد پیری میں کل نقد میر عبت
سار می عالم اگر ایک ہن سعبیدہ باز
نہیں تاجو وہ خوشید پیری کہ میں ہی
کچھ شکایت سن عشق کرتا رہے
او جو جو دھن ارانی ازل کی شکر

خبط رح ہی بر خاطر میں غبار اب
ہن ہر نالہ دل صاعقہ بار اب سی
وقت ہر باغ میں اتی ہی بہار اب سی
جمع لکھو لکھو سوئی اضداد یہ خار اب سی
صبح ہوائی کی آخر شب بار اب سی
ہو کیا ہو نہیں صنم راز و ترا اب سی
خود وجود کل ہوئی موجود نہ خار اب سی

سوخ بونک سکر و و سہی فوجو کیا
خبر کا موٹہ ہی کہ لی بوسہی سر او ظالم
رف کو جو کی برہی تو بڑھن اول
کچھ تری تیغ غالی سن تقصیر ای کل
مالہ کس نسل میں جس کون ہی عبت او جھون

36
حل کیا او نہی سروح من میں جبار اب سی
نیلون ہوئی ہوئی بہ عذار اب سی
کات کہانای لیکو کوئی مار اب سی
صورت عجمی اول ہی فکر اب سی
صبر کر اسکا جہازہ سوار اب سی

جہوہ خسار جانی لکھ اتی ہی موب
کبا سب صل صتم کی جاندنی اتی ہی باد
وصل کی شب صبح ہوئی مری باندہ اسکوئی
وصل کی سخت بد انداز کہانای کمال
شام سو جانی ہی جڑی ہی ہن دیوار بر
دن گذر جانی خون ن رات کٹی ہی ہن
مسکف جو شہد سو جانی اتی ہی ادھر
تقدیر نور ہی ساتھ سر محبوب کا
تمہا جانی حیرہ جاند سا سورج بصر
غریب ہی ہوئی ہی کر آمد سمجھا سو من نہر

دوب
وصل کی شب سہر و بر اینیں جانی ہو
رور فرقت جب سہر دیوار اتی ہو
مشر احشتم نہ بارش من جہت جانی ہو
سہری لہر من جاندنی اتی ہی من جانی موب
رور فرقت کہار من ہا و ن ہلائی ہی
نالور احر من جاندنی بہائی موب
بارک طلسمکدہ میں اندون اتی ہی موب
جاندنی کی کہا حقیقت ہے کہ نرمانی ہی
دم ہر اوس جان نہالت بر جو جانی
حب تارک من ناہی نہائی ہی ہو

چرخین بار یک چرخ رهنمای برانه میرا
نیری بر تو سی جملنی من محوم و مهر و ماه
گوئیدم او چهل نهو لطر و نسی او خور شد
اونی ای بر با قیامت مهر و مهره هونی جمع
چندن او نه جانای نو اند میرانای نظر
میشا هون حب من سر سابه دیوار نیز
بس نون قیامت نک بی کی لب سبناه
ی سخا قناب سمان حسن

را انکو کر جانندی نو و نو نرسانی می بود
دوره نای خاک کو حسی طرح نه چکانی می
بعد مدت الج میر خشم نر کهانی می بود
وصل کی شب سانه ابی جانندی لانی می بود
سایلی مانند بسن بار یک مو جانی می بود
حرنی جرنی ضد کی ماری پیر او تر جانی
کبا سیری طمک کده من کی بچ جانی می بود
کبا عجب جو بندش محبتی ن بانی بود

گشای بین چرخ کاد کبا ای می بود
کبالا هونی من میر خیر کی کرمان
نهی سیکل رخ و زلف ضم شام و سحر سانه
کبا بر و نسی با حور لکی انای او خور شد
نار یک سو ادن میرا و نسی اندر سی
انسانی نو خورشید جماناب بر برو
شب نسی کسوری مو و صلو گو گو کمر

سور شد قیامت میری کمر من حری
برنی عصی وادی حشمت من کمری
ای وصل کی شب افس کی جاج میری
صلو جانی می بر اج برو بود
حسی طرح جهیا و نسی می سا و نسی حری
سو بار عو ص کمر و کی و امنسی حری بود
در بر تو اری غیر لب نام اری و بود

اسی درسی کہ نروہ نہو جائی کوئی ہول
سیر کاشت نازک من احوالیں جو بہا با
من سرو و صوبہ جو طبع ہو من بہر
آبی نری تھو رسی سیر قبر ہی و شن

37
جہت جاب جو دیکھی نری ہو تو ملی جری
اک خلق نری ساسی کہانی ہی کہری
وہ سرور و ان سے لکلی اک کہری و
ایمیر کا کتاب سیر ساندہ گری ہو

غمخانہ نری عشق من سیر بہشت
علماں جو زبان من تصور من شمار
جانی ہو راہ راست کو ہم چور کہ ہم
جلکے سو مہ دل سی کرو من خشک
فرقت من مجھ کو دور رخ غربت قبولی
نت العتب جو ہی علماں ہی مفتحی
ای جو جاو من نری در و ارسلی کد نری
انامہ انحال ہی لکھا جواب خط
و نہا من لاکہ سنی بابا نہ ایک باغ
نری طی کی راہ جڑا ہون کی قدم
من شرج جو باد و طمین ہلاک ہون

زہر غم فراق نری ہی بہشت
ہی و بروئی وسعت دل مختصر بہشت
ای کہ ہو او دہری سفر او راہ بہشت
رکنا ہی خوب نرو لسنی کلبا ہی بہشت
کلبا کام اگر و طمین ہے ہر راہ بہشت
زاہد چی من بادہ فرو شو ہی بہشت
دور رخ تمام شہری نری ہی بہشت
کوچہ ہی نری حور کا انی مانہ بہشت
منا نہ جان سہل ہی ہی بہشت
مشتاق کہون نری قدم کا بہشت
برو این چھی جو نہ انی نظر بہشت

کہان

بهرت منت دربان او نواون کنون

اغبار کی جوسعی سی بالقرص جاوین

مخکونوای علی شیراز بادوب

خفاکه باعقوبت و رخ برابرت

نی شک که این کی جی خبرت

والتی یو کاه من مثل سفر شیت

کیا لکنوکه یونه مکر و ن هوا کرت

رفتن مای مودی سهانه و شیت

کو حتی جی حوکر نامحال هی

ای شک حور نیزی طی ای کرت

کسی منسی نه که هم و کینی بهار هی و انت

خدا انی عرش سی به نور کی لو تار هی و انت

کرن تیری لی ای سرو تیزاری و انت

تیری زبان جو هی ماه نو ستاری و انت

نهن ی غم نمی کرن جوسازی و انت

عدا رصاف جوین عیان بهار هی و انت

نه یاری یاری زبان او یاری مای

نی من یونیت جیانی کوس بهار هی و انت

نکالی و معصود لکونکرای

فلک شک هی بحر فضا بهار هی و انت

پوی انسی لوری بهار هی و انت

کمالین تیری منسی کی یون با و انت

ولای باوچی نو فی قاست و انت

عدا و رلف همه کاین اورش مناب

کسی جی اصل مطلب ای شرت

لال کاهی کمان قنات سب کو

برکت سبک ص و سبک اب و کها محکو

هی طوری سبک شیری انتو تو

گسفر صاف ہے نہمار اسٹ

بکر پانی ہمارے سینے کا

نظر ایا جو سب سب کا

گیا بہری رہی ہی مدام شراب

ہائی کرنی اگر وہ جالی کے

کو وہ رعنا عزال سے لپٹن

نہری ہی مگر رہی ہی نہراست

دیکھ کر ایک تار سبٹ او سکا

حبیب ہی رکھ کی سرمن سو جان

ریت نہری ہی نہراست ای سا

عکس ابرو و چشم جان سے

ہیضہ دمن کو سن چلت ہو

اس کے نام نہک نہی

صاف آئینہ کامی سار اسٹ

ویدہ ناف کسی نظارہ منت

شبشہ می نی انامار اسٹ

خم کی مانند ہی ہمار اسٹ

کمری ہر حلقہ نوسنار اسٹ

نرم ہی مثل شیر سار اسٹ

جینی جی نوئی جگومار اسٹ

لہ رہا ہون و کھاد و بار اسٹ

نکھہ محل گاہی نہمار اسٹ

نہہر الکت نہمار اسٹ

ہو کنا صاف طاعت مار اسٹ

جلد ہو ہول کر نقار اسٹ

اور کافور گاہی سار اسٹ

نور و شبہ ہی جواہی

کرنی دینا سن لطار اسٹ

ای جدای دشمن جان العیاش
نیک نام و نکی جور و نسی سو منین
ناکجا اندکی کسب در سبکیان
ای عصب ناری شبهای بحر
بحر من نالی بر نشان خاطر بی
کر نامی ایک کافر محکو قتل
مرحلا با لب جان بخش من
هون غم محال نسی غم مثل کمان
استجای و برسی محکو محرم
خواب من بی است و ده ماه انا سر
خلق میری جانی خوانان هو می
روای تفسیده عربت من من
مسکرم مل من من سر عدو
بحر من و رخ نهوا محکو حسان
مزرع امید

العیاش ای وصل جان العیاش
العیاش ای شاه مروان العیاش
العیاش ای شاه پروان العیاش
العیاش ای رومی تابان العیاش
العیاش ای رفیع بجان العیاش
العیاش ای ابل ایمان العیاش
العیاش ای محمولین العیاش
العیاش ای نرمرز کان العیاش
العیاش ای ناسلمان العیاش
العیاش ای ماه کنعان العیاش
العیاش ای خالق جان العیاش
العیاش ای چشم کرمان العیاش
العیاش ای وحی قران العیاش
العیاش ای باغ رضوان العیاش

خشتک
العیاش ای ابر احسان العیاش

و نه بنش نظر من دیده بنا عبت
شانه فرکان نر کس کام کبابی لاف بار
خانی من مکتب من کردی کرم خوش
کعبه احمد الشی بهری کهن کبر خد
نزدی کس کام اینکابر بهیا من شده کام
سبک من نشی میگو می محراب عرش
من بنا ابد فطره منم تو من من
فضل کل حبیبی منی و بر کل لایزال
میری فتمت من صال او می نصو غفر او
شسته بی منی حان منی ساعه خشم
ترک کرد و من جو طاره بنو لکا و اعلا

39
و نه بنش نظر من دیده بنا عبت
و نه بنش نظر من دیده بنا عبت
انجمن سدا هو اسف من و بنا عبت
کرد من و ده جان جان لوی میر احسا
شسته می می مجبی جنب خنای عبت
مسجد زاهد من منبر کای میر بنا عبت
محر من ی با و ده کلز یک کام بنا عبت
میری حاک بر من صحنه نو سبت
کیا و صوز اسم من میرا غر و نو کبی بنا عبت
میری محفل من می ساقی ساغر و سبت
کبابی سدا خدانی دیده بنا عبت

گزارش میری دل بیمار کا علاج
خز قتل کبابی عشق بیمار کا علاج
موقوف بی حنوط کی کافور بر دلا
پس سنگ کل کو طب من مهارت افکار

مردم بی رحم وزن دیوار کا علاج
سواب دور کرنی میری و جار کا علاج
مخروج منع امیر و خدا ر کا علاج
جایی کرنی و نه نر کس بیمار کا علاج

هم انظار شربت بیدار من موب
جراح جاننا من حلا کی سوا
وافق من طبیب صبا عجماری
جز واصل کیا علاج منوم مقصد سو
بہان جوش خون ہی مہری کما داری سو
موسی کو پی خل ہی تازہ کی رہا
ار از رشہ نو نو سفای اسد سو
حرمت خاک اور من خاک سبکسو
زلفو کو کوفہ نہ ربط ہو خسار باری
منکو اور جانی خاک شفا خاک کوئی بار

کرتی ہو خوب عشقی از ار کا علاج
خمار خوب کرتی من مہوار علاج
مشکل ہی مہری دیدہ بیدار کا علاج
کرتی نہ حشمت لب سو فار کا علاج
عسبی کسی کیا ہو لکنت و لہ ار کا علاج
مشکل ہی عشق رشہ نہ مار کا علاج
رخم و مان و اعطام کا وہ کا علاج
مہر و در اخباب سے سو مار کا علاج
منطوری جو بیمار کا علاج

سایہ من یک برقی نحر موج
کیون نہ جلی ہی رہے رقرار جانان و ملکہ
جوش سوہ این مسلسل ہی وان مانی شک
باد کسو من کیا جاری من سبک
جوش شک اسبا خط جانان کو لکشی ہوا

زاد اکو شرم من کے اسفند تو میر موج
مہر کی اب و اکی با و من نحر موج
التمہ مہری سبکی ہی خلقہ رنجر موج
ہو کی مار سبہ سی ہی سو انانیر موج
صفو و با من کو یا مہنی گنی نحر موج

و ده ت خور مری نام خدا و زبای حسن
 جیوین کون بی نورش است در باغ
 اکتفه بی نه شکا نا کهن احشام تر
 سبھی هم کون می نری دای در بای حسن
 کون من خدای البحر سونی تاد حباب
 اشک حین من جو سلطان جون ده سلاز
 یون اخوش طالع میری نوبت قدم شک
 سب اشک کون سونی ماهر صط سانی اشک
 سوز غمش اشک حله ده بی سلاز

جای او سکو سبر کرد ای شمشیر موج
 کاهین کرد ای مردم بهی نهر
 لایع انسا مون بهای جانی کمر موج
 کاهین ای من حیدم ناله شکیر موج
 سر شکلی ای جو ساحل سی بهی نهر
 کما شاهی بی نری ندر نقد بر موج
 هو اگر در بانی افت من ماهر موج
 بخ مرکان نوری من اسکر موج
 بی بر شک حله ادون نهر

سانب لهرانی من غم فتمین من یار موج
 لطمه زن در بانی می ای مت بی سرحد
 انضم حکو کبا التندی در بانی حسن
 سبر و یامین جوادانی ای وس قاهر کی
 و بیوی بال و سنی جو در یامین بی حاجا
 حله و خسار حاناسی ای کرد انقباب

کف من یلای می یامین به زهر مار موج
 کهن کی دستار زاهد صورت و سار موج
 من در باحای زیب کمر زار موج
 کاهنی نو و و رنی من میری حاینا موج
 بکلیا ناز بونی شک سی زهر مار موج
 سوکی خط شعای سی زیاده نوار موج

بنگبای بر تو عاصی لاله هر کنول
و سیدم صحن چمن بوتهای بجز کس
شورای بجز همانین مری بس اشک کا
نونی در بار کجا جسد و صوهر پنداز
هم می بین بر در ده اغوشن بای سرا
کجه المرنسب سنن با هم خشن بر کورین
هم جو در باسی نکالا جان بجز کس
ی غلطی می بر کوی گرفتار و و می
او نرسکی بی بار و در یاس هم می اگر

هر کس کسوتی بود امانا بسبیل
اب سینه من بطالم سلاک کار سوج
آبی بی در یاسن از ورون کفار
بکی محراب طاعت بر و صمد از سوج
کون قمار اینی کج هو صورت
کس طرح کاشی من انکی می بیجا
و ابری کرد است گنجی بی بر کانون
عن در بای جو او نه جای ای تبار
کات ای کاکلی کو حیرت و خوار سوج

کوی نامه بالوی سببام
تیری در بر کسی کرنا هون
بحرین کرنا عوص ای اسمان
تا کی بر خون چا دل ای فلک
الطیفت و حکن ابر سین
تیری تو بی حال کبی در کار

هون نی آرام کعبه لاله ام
عاشق انکون کجا هون و باد ام
وصل بی جانی سوا شام
کوی سنای منی طغفام
نشسته بی سرخ هون اب جام
هر مرغان صحران در جام

بہا خط کا کیا اوس نے فکر
است امانت کا سہا نام ہے
بالہی ہو غم بخش و معاشش
سانہ نہ کی کوئی سہم اندام ہے
اکا کو سہا نام اجل
استو کوئی نامہ ای خود کام ہے

نہری کالونہ واری جاند سورج
کہان ہن اسی بیاری جاند سورج
ہن ہن احمد و حیدر کہ حق ہے
فلک سے بہہ اوتار ہی جاند سورج
سو اہی شوق و رجوت سے بہ روشن
سجھنی میں شاری جاند سورج
تم اسی دو تو بہائی ہو کہ و نرات
ای مایع نہاری جاند سورج
تم اسی نور خالق ہو کہ تم سے
ہوئی روشن ستاری جاند سورج
نبوت گاہو احمد اسمان ہی
ہوئی سبطین باری جاند سورج
ہن امین و نی عرفان
ہوئی ہن جمیع ماری جاند سورج
نصرت جو بی و روئی بر نور
وری ہن داغ ساری جاند سورج
نیرجی نوبت ہو ساری سہم و زر کی
نظر امین نقاری جاند سورج
رواق حرم کرنی میں و نرات
صنم نہری نظاری جاند سورج
نہا ہی جو نوعریان نوعش سے
کرمی و پاکتاری جاند سورج
و کہ نہا ہی کہ مہر و مہر سی ہن خوب
بہہ توئی میں ہمازی جاند سورج

نه او من مجسم کالکاکا هوسونج
جدا بین کبار و شن سبراکهر
نری الفت من ابسی کهل کی هن
به محسوس من حش

بهری ایساکه ماری جانده سورج
نعم هر واه واری جانده سورج
نظر من بن شرازی جانده سورج
که من کویا جکاری جانده سورج

باو کون این نه سویی کمر بار کی سنج
نری اکی نه چس جان سیم ماری سنج
باندی من کاکل بجان کی جو اکثر من
واه کبا حسن سی بال او سنی بی سنی
نری بهندی سنی نگنای محال و قائل
ایک سنج من بی خواش رفعت کبو
کج و انج جو ملی وادی عزت

ایسی نه بی کسی کسو خمار کی سنج
رفعت بجان فی لوس ماری کها ماری سنج
اس لی رکتی من معنی بهری اشعار کی سنج
خوشنما ایسی نه کسی کسی و شمار کی سنج
رفعتی بی من سوار شت نه زیار کی سنج
و منی من سخت اوبت نه کها ماری سنج
اکی باوچی کویا و لاری کی سنج

دور اتبا کو محسوس ایچو توار کینج
من لیا ابرو دم و بده محبت و فاشن
نری لیا اکتی نه محبت کمر و لا

اکدن سی نو بهری قتل مریوار کینج
خامه مری کالینی بصورت کل رخسار کینج
مثل یوسف او سکو لری جانب ماری کینج

خاکین بجا سکا خار سبایان کنه صرح
اگر چه چشم و ابرو سانسکی بانه
که رهای اندکون میر طر ح الکعداز
میری رخنو کی اگر ثانی می منطوری
محرمین لطیفی هو کی حکم کتاب
نونا لرا نی اهنوسن عبار ر فکان
جانی مغبش اوس مهر و کی جو نیکی لی
نقشه کافی می مهور میری جسم ار کا
مهر رهای کتابی ظالم تیری خاطر من عبار
بای محبوب کن شمع می بگو ای ست جون
طنی می اوس ست کی مرتبین لا باد بهار
و بهر طرف و صو با وانی من طرف شراب
هو کیا مانند بجه ماری جاکو کی و لا
جل برو کی هنن برداشت اقبال می
وصلی معشوق کا مخرج عاشق می لی
چو ر ساق عرش ساعد و لدار کین

مانده انا کا و شولسی العریب لشر کین
عن سعد من شراب صاف او خمار کین
عطر اوسکی کفش کی کل کا ای عطار
ای ست حوثر برز ابنی میر من کین مار کین
جانی قفلای صراحی اه انشبار کین
بجه مر کا لسنی بانی ماند کا کی خارج کین
جرح کرو دن بر ای حوثر برز کین
لس لسن لصور من موی میان مار کین
شوقی اب میری اسی سمجین دوار کین
چو ر کمر مر اگر بیان امن دوار کین
باغبین تو پی دم الش فشان و جار کین
جدد مسجی سی جی ای خانه خسار کین
نوی شانسکی طرح اب مسوی خدار کین
غم من توار مجهر و من سو سو بار کین
وصلی معشوق کا مخرج عاشق می لی
چو ر ساق عرش ساعد و لدار کین

تار کین

کمر ناکسین سینه زینو کنی جان کونج
 هم سز بکنی کوچه احزان من ه کی
 چون سغمار وادی عربت من اسقدر
 مثل جرس های مزره در ای عشت ولا
 مرک سفر چین من می اکنت ک کل
 رحلت من کر حلا مون تو کون تو ی غم
 شب کشاب کباب کس ای
 در وازی یک بکنی من سو ی شام نانی
 اینی طرف کو کهنه سی لچای حدیبس
 دور و ز کمری دوری تو خود فرو شتا
 بهنا تو سی مری روان کشی حباب

کمر حاکمی سینه زینو کنی جان کونج
 یوسف کو لبی کمری کبا کار و کونج
 ایلان ی مقام نو بی اکنت کونج
 و بناسی کمری من سیری همزمان کونج
 فصل بهار کاهی اب ی باغبان کونج
 کمر حاکمی کجاسی سار اجهان کونج
 کمر نامی صحنه محبی ای مهران کونج
 کمر ماهون کمر سی صحنه من بان کونج
 لبی کجاسی طرف کونج سار بان کونج
 ای کاروان حسن کانی بان کونج
 نواس مقام کونج ای جان کونج

انج جو انی سینه زینو کنی جان کونج
 و نلت کونج جو حاکمی کمری کونج
 فرقت مجو من ای ماه تو شمشیر شام
 اکی سیری کمر شام سیری سی و

نم خوشبختی کمر سینه زینو کنی جان کونج
 لونه زر کمری من خوشبختی کونج
 می بهار می خط شغای سیر سینه
 اصاب نی نعل من سی سیر سینه

جای گویای عافیت فیض صبح سی
نمری کرد و شبنم دل جانی پیاپی است
بمان صبوحی ز ابد اجانی نمار صبحی
و بندم صغف لب را بسای نی بدار و
وصل کی شب جو چکی می چکی بیع اماب
حاک نهایی کرسان اغ مثل اماب
کبای زور و نهر حرمای ندون بناجو
ز یک هر کل او کبا ابا مری کلکی حصو
وصل کی شب جو کی اخر مو عالم صباه
وی بری بکر سرا پای بزم کافاب
جباری بی مری مکتوی کما طرف
کمان دست حاکمان خبار کی شاخ
فراق بار من بر چمن بی هر چه
خانی نه فراد و بگو اوس بی قد کی
بته دست جو دی ز نهایی سب بالا و

و بگو فرد و کوزده کرنی بی نمر صبح
وصل کی شب کی کبوتی هونی شبنم صبح
فلفل سنایی ککو لغره مکسر صبح
ون خری خسی بری جانی سن نمر صبح
فلفل اب مکتو کرکی می به شمشیر صبح
منی کبا امام طفلی من بسای صبح
نمری نمری شام یک هو جانی می صبح
بنکیا صحن چمنی باغبان تصویر صبح
اج کبا بر عکس نی بی نظر نمر صبح
من سفید اوسکی جو کبری او منن تصویر صبح
کجه شب فشن ای سن بصیر صبح
که نخل طور من بسی من بهار کی شاخ
کبا سکی ای افیون کو کنار کی شاخ
پهلا به سر چمنی بانی کمان بهار کی شاخ
و کمره رب بی هر نخل بار و ار کی شاخ

هوې ټپن کپای تهست نامې اېل وطن
من بکلی ټپنه من پشان بار ملتا هوون
هماری قتل لوانا وده چې ه خوش فاست
به ابني باو من بر خاړه دشت غم من
جگای سچ بهان سوز داغ حریت به
تکلفه نه چې من کلبای معنی زمین
بر ابرو کی کسی کی نهی جو او سکی ابرو به
خیال لغین هم باغ جو کی

نه اوس وچمن من پې کوی برک و بار کی
جرید من کولانو کوی امار کی شاخ
کمالی سرونی سم شرا بر کی شاخ
که لوک طانی من نخل خاړه کی شاخ
هر ایک طانی پې نخل سرفرا کی شاخ
پنن پې خشک مری کلت مسکبار کی شاخ
مروژ والی پې کیا هو تنار کی شاخ
نمام برک به کفجی هر ایک کی شاخ

قرصه یار من پې بابی تلخ
بان اوس بد مرا حلی من به تلخ
بر کپای نرا کاجو سبزا
جان شیرین فزان من به تلخ
کس کسی که کلام شیرین به
پې جدای من کی کلفت هم تلخ

کله یی بید کانه به تلخ
نخل صبا پې ارغوا به تلخ
می ببری داغی کو بابی به تلخ
هو کی جگوزند کا به تلخ
سنون بانن نری ز بابی به تلخ
مثل کام از د پایی هم تلخ

مبشې نظر و نسي و ده کيا و کيا
چارو شيرين سي فرمېن هي نه ياد
خواه شيرين هو کيا هي اندون
و و فری کتباي به سو د ای عشق
کي نه مين ني لب شيرين برانج
جلدي نه رس کور اهد ا

آوس برکي اکسېن مين باو دام تلخ
محب کو ساني باو ده کلغافم تلخ
محبو لي محبوب شيرين کلام تلخ
محب شيرين هي اگر نو خام تلخ
که کيا و ده کافر خود کلام تلخ
جاشني مين ندي شام تلخ

محبي سو همکار فاصد
مست سے اک لوف ميرا يه
براي ند م کي دولت
ما نگو نسي نکلون سبلا
کر جان هي و ن بختي نو کم به
مکتوب مين به شعر
هي محبي نو جهنا به

کمر لون مين خ کو سار فاصد
بهی مين به ازار فاصد
اميد اسب وار فاصد
کمر کوي جيبا هو خار فاصد
هون سحر مين سر سار فاصد
هي محبي ايدار فاصد
کيسا يه مرآت به بار فاصد
جلدي احوال مي فاصد

کشي خط حاشا مي فاصد

کچھو قطع ہواہ راتوں رات

خطابی اوسکا بجائی خط شعاع

کوچ بن برکی نو کور من بن

من بن کوچ کر و ماہون

جلد کنکا او تر کی رت مر

برمی و لمن کسین کمری نا شمر

راز مینان ہی اشکار کرو

فرقت یار من ہا من انا

وصل جانان ہو با احوال

ہجر من کیا ہون شراب کہ دل

و مہم جگو سر کرتی ہے

و بنی من ساکن الہ آباد

کہا کسی شغل من پہلا ہے

مصحف حکمی ہم من خوش ہے

ابھی در بانی کسکے الہامی

مر کی جاؤن جو خلد من بالفرض

بی شہ ما شباب ای قاصد

بلدی افتاب ای قاصد

کر و نکا مانرا اب ای قاصد

بن ی مثل سحاب ای قاصد

ی بیان حباب ای قاصد

بہ میرا صطر اب ای قاصد

من جگہ سے حجاب ای قاصد

بھی راتوں کو خواب ای قاصد

زیدی ہی عذاب ای قاصد

ہو رہا ہی کتاب ای قاصد

با و حسن شراب ای قاصد

جگو و خشی خطاب ای قاصد

دل ہر اصرار اب ای قاصد

خاک سبر کتاب ای قاصد

کر و ن کر سبر اب ای قاصد

ہو سفر کاغذ اب ای قاصد

فهم من ی کتبی کتب و ن
خدا کلا جواب استجاب
هر چه بدانی کا جواب ای فاصد
بود عا کجاب ای فاصد

ایا این کتبی سیاه فاصد
انامی بی جو پوش محکو
کتوب صنف و بکها نیکو
همون دست کبر فقط اوسی کا
اوس ماه سی لکلی خط لری حلد
امرورون حواس کبطرج سی
جلد ابابین من مر جلا نسا
لکلی نی صلب من میر می نج
طی راه کو جلد نو کبار
اجناسی اصصرا اب کنا
میری ن خشک کا نمونه
مقبول جواب و عانی
کبا بول کبای راه فاصد
کنا بون هی که اه فاصد
لشت و روسی سباه فاصد
من شل که ابون شاه فاصد
طی راه کو شل ماه فاصد
کبا و بر لکائی و اه فاصد
جنارهی و بر کاه فاصد
تبر این کنا فاصد
شل سبک نگاه فاصد
هی تو میرا کو اه فاصد
لجاکوئی برک نگاه فاصد
جلد ای کنا فاصد

موند مر غمسی میری ایست سر سفید
کند ایک کوری بدن کا ہون عجیب کی
کیا تیری زک طائی بہ چلنای غیر
سرخ ہی جہرہ ساقی قدح مسکی طرح
خفت وضع یہی ال تلون ہوتا
سوچی مضمون جو با صرخ حانامی بھی
راست ن سر فلک کے ہی زک طائی
نوعی باد کری نار کفن اسین نظر
سرخ و بٹھا جو حوسی سی سر جہرہ کو
ساق کی من جو فراہی من غمسی من
سنبہ کام شوخ ہی زک تیرا تیری جہرہ کا
خون سفید اسای انسانی زمان کا

زبت ہر سو کی بیان چشم خیالی تائی
باغ من حانامی سب قضا ہوئی وہ طر
پو سفیان سو کی من کو چہ نامی لکھو

کچھن تصویر ہر لہو کا غم تصویر سفید
ہوئی یا حسن تیری رومی کی غم سفید
اسطر حلی ہو خاکستر اکبر سفید
عارس ناہی مثل قدح شہر سفید
بہنیں بونال مہون صفا نو قمر سفید
ہو کیا رک میرا لہا دم کو مر سفید
زردی بر نور خور ماہ کی غم سفید
اس کی بونی من مونی بدن پر سفید
ہو کا غمسی رخ و شہن پر سفید
ابصم و بٹھا لہو سرخ ہی او شہر سفید
صاف انی ہی نظر سو کی رحر سفید
کئی قیل جو اکو تو ہو رحر سفید

غم سن کر انی کھر کی روزن دیوارند
غمسی ہو جانی ہی چشم تر کس عیارند
اکت سی برای مصر کا بار بارند

گنبد آبی که موت استی بحارین
بار باطلش من سنی بی سر کعبه کو
باید تو به نو کعبه ای نوی جانین
مروی جی او ای نری نهو کرسی بی مر
فیس من لبنا ساری بر نه بانکا حال
کون نه مند و ای موی بی ده طفل را
بخدمه لا با شکر نه رنار مثل افتاب
نرسی نالی کشتی من بانی بحیرین
محسن رحمتی البسی لند نانی ی سزا
نری ابروسی کسی صورت من بگو نه
کفر البسا الضم هیلای نری عهد من
شیشی من کرنا سون خانی محراب
کلی کی جاد و بیانی بر من کیام

بسی که نو مر سون انی و به تبارین
مثل عجم بیلو کی بو کی سفارین
کر لیا بی نونی در و ازه جو ای خسارین
کس کسین و جار امین سو کسین و جارین
لبا کرین بی ست و حش من با حارین
بیج نوی مونی من و لبو من کیم عوارین
اسمانی کیم من اوس ماه کا و سمارین
مونه میرا هو ما من مثل لبو فارین
بو کی بی اج راه خانه خسارین
سوسی سو جانی بی عوار کی بی تارین
بی رکونی با عین مر اباک کل تارین
بسه میاسی کان بی کرون جارین
کرد با عین من بی اوسی سو مارین

که بن امر کانی من ابر و خدا ریند
قدر اشق فو من بی مری باریند

منی من کیم نرو و نسی بی عواریند
کره مار سی بی اه نر ریلریند

نری کس تو سخن گویند مگر کون
اسفند جنگ سوار اید بدن کو با
کافل روی صم و بکلی ناست نه هوا
ظاهر اگر دوش کرد و ناست و لکله
پوری پوری سن او رنی بن نری کون
عزیز کوز بر قدم و طینی بن ناست
نه طاهر غ هوا کاجو اوز اطا بر هوا
است طالع مو من اساکه الروح حاون
کسوت کر کر برون جره خبر کون
بر لکاد بکاجی نشتی اگر حایه کا

کینو کرا و اکبرین مردم بهار سب
نمیر سواک هوا کسد و سنا عیب
روز روشن سب سب سب سب سب
است و جازر ما نمن من و جازر
من هوا سب سب سب سب سب
کر چه مسجد سی سن حانه چهار سب
کیای بروازی ای دیده سب
بسی کاند سوبه خازنه سب
طالع سب بیان بار کون و بوار سب
اینی کهر کی نونا شوفی و بوار سب

نیل نسرین من باری خرخال سفید
کنا فقط اشکون نی انیونی سب
ساری بار اربو سواد ای سب
حاندنی کرد قدم حاند بر این نقش قدم
اکسایا و سب حانه وطن کا محکو

بی سربان من کجای کرا کمال سفید
که بوئی من میری ملو کون بی سب
هوئی رود خردار تودال سفید
رات کسبی سب سب کون و سب
دشت خنجر من سب سب سب

کین ممکن که به دل نهور شود و لک
حسن کو جای ادا شود و انا بر ملک
دم بین بافت و نایب جانانی
اکتین با وجود و نمین شای اکتین
هی رخ بار بر ایسای اگر خوش صاحب
صد سی سال بچی طنی زمین صبر و اد
حکمری کو کب طالع سی مناسبت
و او کیار ملک هی کو با که نیکای سها
بالی نه فاست کو به رو و هو ان من
شرو اعمال هی سوخی خانی هی به

۱۱۱
کین ممکن که به دل نهور شود و لک
حسن کو جای ادا شود و انا بر ملک
دم بین بافت و نایب جانانی
اکتین با وجود و نمین شای اکتین
هی رخ بار بر ایسای اگر خوش صاحب
صد سی سال بچی طنی زمین صبر و اد
حکمری کو کب طالع سی مناسبت
و او کیار ملک هی کو با که نیکای سها
بالی نه فاست کو به رو و هو ان من
شرو اعمال هی سوخی خانی هی به

تبری نایون کی کر با علی کی تار بند
مثل شیرین و ده شکر جوی و شوار بند
و سیدم آیینی کی دکنی سی ناست
کسا و کافو نسی حلی شک نزار و جهمر
چماقنی کی ای حسین یون در این رخنی

تبری نایون کی کر با علی کی تار بند
مثل شیرین و ده شکر جوی و شوار بند
و سیدم آیینی کی دکنی سی ناست
کسا و کافو نسی حلی شک نزار و جهمر
چماقنی کی ای حسین یون در این رخنی

دل لکاباهی کسی نام خدا تونی
 گیتی بی یونی یات اولنی برادر
 عمر کی لسی برادر لسی اگر خوب بود
 جیسی عاشق یون تنهای بی ورسو عشق
 کرد با تونی ستمکار نه حال ایسا
 گویی گیتی بی من کسکو و بکنون
 جس بیای بی تری بر روی بر خرم و بی
 ای کهر ریح سی خالی نظر ایا محسوس
 چین سیکاهن کوجه جانانی سوا
 روشی جانی سوا و نهایی قدم ای رجوم
 بان کسی کرون چکی چکی لکجای کون
 هم من بودی بی من جای رخصه

ورنه کون بی من و سست میر اشعار
 عجب بری بی تری افراسی انکار بند
 ای وی جس کردی حکو خرد اربند
 جز سفا جهنم کنز مالونی سهار بند
 اب بر اول کر لکا کومی سهار بند
 حرفت یار من ای بی شتار بند
 او سکوانی من کونی کبی نو اس بند
 اس خرابات من بی خانه خمار بند
 به من کما که نهو حلد کا کلا اس بند
 نه خفا هو نو کون به من قمار بند
 وه من بی چکی چکی بی کفار بند
 نه تو سجه بی سندا ورنه زمار بند

کورانی بی نظر محب کو کهر انامی باو
 کرمای کرمای کرمای کرمای کرمای
 خود فراموشی و خندان بی بی سدم

اس سفر من بی بیاسی سفر انامی باو
 بی حب جاک کرمای کرمای کرمای
 وصل کا دن و رفرف مر اگر انامی باو

نغمه

شهر مردار سوتهای خیال خط بار
لبود می دست جئون آب بحرانی
نکو و نهای غلوس از حسرت آسمان
سج ای بناسن نهی سوئی محبت معوض
زاد سوئی مبارک کی ز بارش کیا کرو
جانم کی جلوس بندهای جمال اقبال
نحوه انو کی سرو سطر طوطی کل و مکبر
خاک جانی جاسد کالهوسنی کی سانه

موشش او رنی من جو مرغ نامه برنامی
جاک بر این سسکی کوب خاک و آثامی
بی زری من می جیت بهر انامی
کینا شب نره من و در شک فرمانامی
او سکی و کمی سی کونی موی کمر انامی
واندنی من محکوسانی بشر انامی
ای خونین بر من جکوداع سر انامی
کوی کاجو جکوشعرا انامی

بی مثل یا شمن بدن نار من سفید
نور ماهو تیری بال هون نیمه جین سفید
برای ماون اوس ب بر نور کا
وه ماه انیکاش منیا مین بیان
واسن کبیرح رنی بی و راکو زلال
انچه سباه سجدی مانند واع ماه
نمی هماری و فتر اشعار کو اکر

ان خوبوشی بلکه شمن با شمن سفید
کافور کیمیر حسنی سوبه مشک جین سفید
نار یکشب من سوئی او نی من سفید
وروار بسی شهاب هوتانه لیس سفید
و کمی بی کب کسنی مبری آسمن سفید
نورانی مثل ماهی مری جین سفید
قرطاس کبیرح هورخ کیمین سفید

کمون بای شب فرخنده ناک

ای رنگ گل ای کجا شمع تری حضور

مرصوم می من سو قاصد تو گری

کری بسند آئین سی نوکوی

کوری بن براوگی من برین سفید

کدر چه تری دانت من ای سمن سفید

ای زلف شمع ماه ترانور و عطر

ای گل تری حضوره تری بنی یک

اور جانی زلف بر لب لعل کی حضور

ای بهار برین موسی ای خوش خون

نبت ای بهری ماه کو کوری نسبی کیا

ای شب فرخنده کو کور کا بسند

نه چری نه نمین ای بهید لاغری

سکر او نس بن جو من ای حد آوی

هون نظامی حج من اکسین کسین سفید

کسی آفتاب زرد تو ماه من سفید

کماند کا بند اب کو باقی نه سفید

مستی ای سرخ کو سیاه اور وین سفید

به نشین سفید ای وه یا سمن سفید

ایسان من هو الکوی در عدن سفید

اکرم کی پوری ای تمام باخمن سفید

هو جانی اکرم من شام من کا من سفید

بلور کبر صرح هو عقیق من سفید

هو جانی سرخ منون اکرم برین سفید

ای جبهت به نو جانده کا سار ایدن سفید

یکلی من خوشی کو من خجی احلر بسند

کمر لی بالش کنی ای مصدا و مری بسند

حاضون بی یوسه نسبی کو کما من

کری

او کو عاشق کی نظر بازی و خوشی کی نظر
 بہر رہائی اپنی اپنی کام میں سارا جہان
 ز ابد ایک سر پہ گئی سی کرو نکاح کر کے
 و پھر انصاف سے جو رہتا تھا خلوت
 سو فانی قدر کیا ہو با وفا کی ساری
 خلق چھٹی جاتی ہی خالی نہیں ہونا کیسے
 لیکر جو نری زلف غنیمت کی بوسہ
 و ہوم سی افان میں سر بردار صاف
 رشتہ و وکی تری سامنے کبڑی سہو
 و انت ہو لی مہی سن کر جو مری راہ
 و گلی کی بی بی ہن مری و نو ختم ہر بند
 کرو کو بی بار ایسی ہن جگر بند
 جو کر حبت کیا ہی کوچہ و لہر بند
 جانی تیغ اب کرنی ہن بی کا جو ہر
 خاک کے ہوئی کسی اپنی کا جو ہر بند
 سا فبا ہی مری ختم ست کا سار بند
 اکوئی مارا زمین کرنا نہیں غنیمت
 انشا اللہ نہیں کرنا اس کھنڈر بند
 غیر منجانبہ نہیں کوئی ہی جھکو کر بند
 اب بکھو ہی ایک کا کوئی کو ہر بند

اپنی زندگی ہی میں سو خواہی کہی
 حنا کے زہر اداوسی کیا اس شوہر بند

قدر اپنی مری مدح ہی جان جان بند
 ابسی ہن مری مالہ التمش نشان بند
 او بی جو ہن وہ ہوئی نہ اعلیٰ کسی جگہ
 کسی مثال ہی محب بارگاہ و ل
 او اتر ہی ہوئی ہی وقت او ان بند
 ہی اکے کر لسی ہی جھکا و ہون بند
 ہر جاز من سب ہی اور اسمان بند
 اسکا تو عرش سی ہی کہن اسمان بند

کبار از دنیای ظاهری و باطن من فرقی نیست
جایی برای کشتن هستی من مصفی
بهود و لوگو تیرگی چلی بی ضرور
و بگو تو مهر و به کی طوبی و عرو و
قامت من جو که کم می هفتت من بی
اسان بر کستی طالع کای علامت
ولین که ندی هم و بنا کو می و خوف
بی و می او جهاد و عمامه شرح کا
منا این من به او کاکایی نشان
اقاد و یون چو بستی طالع غم من
بی سالکو کوراه نعلی سی احتساب
جایی جو کو بی رنه اعلی کرمی سکوت
مرد و غم بی کرمی من بر اهو
اوس ماه رو کی مایک کو و بکمانو سمعی
مصمون بلند عالم سی لاهون کا

والان خانه است و او استمان بلند
کعبه و کی جو در سی کرون استمان بلند
گمرنی من شک کو اینی صد ابا رستان بلند
ز کینای لک و جار بهر استمان بلند
سی من سرو سی بی و ه سرور و ان بلند
جشن هوا کو هو تو بو من مانوان بلند
خدر کین بی است سوره مکان بلند
لازم سی هر کشتی می با و بان بلند
ما استمان و کیمی من حکمی نشان بلند
برک خمران کو کرمی بی با و خمران بلند
کیا بو غیر لسنی کی است و ان بلند
بی سب بدنی شمعی و بکمان بلند
کیا فایده جو و مری ای بهر بان بلند
بی جاند سی بی مرنه کینشان بلند
هو بی دی اینی قد کو نو ای خمران بلند
سینای نه سبهری سی اطلاق من

۹۰

ایکسی ہی ہفت روزہ کی دکان بند

جی جانی ہون نثار قاصد
ہی جان امیدوار قاصد
مکتوب سراسر بار قاصد
رستی من ورا خمار قاصد
ہو جاؤں اگر دوچار قاصد
کیا اس میں ہی اختیار قاصد
ہو جاؤں میں ممکنہ قاصد
ہو چھوٹ کر و مدار قاصد
میں ہوا ہوں باز قاصد

ہو جلد کہیں گزار قاصد
انکھو غلو ہی انتظار قاصد
کہو نگرنا بار جلد ہو قاصد
کرتا ہی ہفت روزہ قاصد
روں کیوں اٹھ اٹھ آنسو
کہو نگرنا بار جواب قاصد
کہو لیاری کور پوئیں غوش
وہوون میں اپنی ہاتھ سی ہاون
جس رورسی بار سی ہاون

معمول ہی طینی ہی دم صبح ہوا سرد
جلد ہی بدن سے بکری کف سرد
جب کرم ہوا باس کرم میں ہوا سرد
کستی میں تہا نثر میں ہونی ہی خفا سرد
معلوم سن آہ میری کرم ہی باس سرد

سرمین ہونا کرم اپنی دلا سرد
رکھائی دم کو چہ جانا نہیں جو ہمینی
کس مرتبہ باہم ہی زانو میں مخالف
جہان ہون ہاتھ تری بلی شعلی
جو و ہون شعلہ سے فتنے میں پسا

مسی سینه پورهای جو او سکا دهن کبود
مسی سینه کمری پوشت نم دهن کبود
پوشت نم که سی ده رشک چمن کبود
بینا جو بری عم من مونه نبل برکی
کبای پوشت نم کاشک کج
نارک سی اسفند که جو مالاب من بها
روشنی باد سی الوده لک
برسی سینه های جو او فیه ساقیا
شاید که رگری پوشت نم رشک اقبال
پو جان سرخ من کوئی توار سی کما
و بر خراب ج سی مانده نه
بندی غیر ششی من ده ز بری ده
کما اتحادی ده و بینا جو کار کمر
رند و بی حال بر نمی مانم ضرور
بان و سی کو و بیکی بولایت طرف
کو و نه من لال هو ابر اثر کمان

بمان شک کاشک کاشی سی سار ابدن کبود
نارک پوشت نم من که کمری کاشی کبود
ککب لطمه نسیم سی پوشت نم
نهی با سمن سفید سو سی با سمن کبود
کما جوش سی پوشت نم من بر من کبود
هم مثل شمع سی ده نسیم من کبود
دریانی اشک کون پوشت نم کبود
بنا کطرح پوشت نم چمن کبود
مثل فلک نکا و ن من پوشت نم
سار ابدن سی البصم شک من کبود
سی استی اسی خیم جرح کمن کبود
جام نور سانی بمان شک کبود
دفن من پوشت نم سار ابدن کبود
بعد از وفات های ککو کفن کبود
مانت پوشت نم و سی سرخ او ز کبود
بشیرن کاشک پوشت نم سی ککو کبود
کاشک

آشنا نشو چو بی کبابی بود تون
بروه سبیل ی که کرانی من سکی
باغ بهمانکاحال و کرکون بی کباب
چشم بود بار کو کو کرکون سال وون

انک اوسی نرسی بی زبک چمن کبود
هو جای سو کمنی بی و سب و ع کبود
سوسن هو سرخ اور کل نارون کبود
نظر مر این انک مهرن کبود

بهری و ه منم جو برین رزو
ایسی جو ایسی در نرسین رزو
کیای دفن و پی من نسبت
غصی سی و ه کل جوالل هو کا
به زبک کبابکون کانونی
کولای خزان چمن بی ای کل
و چو نرسی فبا سسته
مادون مصبون ایسی زکین
هو پروه نوجوان حدا با
میری ن زار سی هو ز تار
میدان خوف غدا سیر سیر

هو جانی سفید با سمن رزو
بهان می بر تان غمی نین رزو
ماند پی بی کب دفن رزو
هو جانی کی ساری الحمن رزو
کو بالندی کای چمن رزو
هو کانه به عنجه و هن رزو
مبارک اند می ننی سیرن رزو
شکر هو عدو سیر اسون رزو
هو جانی و ه رلف بر شکر رزو
زبک ای هو و ه طفل بر سیر رزو
به زرد که هو کباب کهن رزو

خوبن من این اور اور کیمه رخ
سکرتا ہی چلی وطن زر

خوش گاہوں کی ہی جھپٹ کر جاؤ سفید

برکرد و نشانی یاد و عمر و ایمان

وہاں سے ہونے کا جواب ایا کہ کلو

سو کی ہن ہاں اوس شہد طکو ہاں

هو كباد و دول سوز الشی و م...

پہلی میں سب کے رہنما کی کتابیں لکھی گئی ہیں

شرح بیان حق سرخاوی فی مقام

آسمان بام بریزی محلی و دیگر
خال بر روی زمین بر آن سیه خانه نهاد

مشترک بود و دولت همراهی او حاکم

محرم کون جانبدنی ز این سپهر

هو كنى اى چه بسى شىء عشرت و

بارها و گاهی

شاخ مشهور بنویس

کرمی نونی ظلم حسن

میں نے ایک ماہ تواریخ لکھا

ما وداشتو که خوانم مکه السعد

مؤثر اسلحه خیم سو تماشو سفید

سید خالص سی

ای بری سکر سنای جو کشری نوسند

لوگ سمجھی ہیں کہ جوئی شہر بنوکی جو خد

روز و هر حور شبنم و بهو بجای مهر و خورشید

جانبی سی ورنہ آباہی نظر سے نہ دیکھو

عالم بر من چو بوی سیری کسب عید

ماه عارضی سی و شش و پنجاه

مرکز آموزش عالی ساری

در این راههای
سی کل مشرف

دوان گزگی کباشت حس بند
هوئی بهان آمد و رفت نفس بند
غبار وشت همچون کبابی سر بند
سما بکانه دستنویسین ہی مطلب
شب فرقتن عم بهی بنی لان
کبان چه ای جون صحرا نوروی
صفا و بی بی من افسانه حوان بن

اسی اور جاوون ره جای نفس بند
فباکی اسقدر ظالم نه کس بند
که سو جانی سی او از جرس بند
هوئی القاب من یوسف و سب
زبان هوئی بهی بنی شل جرس بند
هوئی زند امنن هم اکی جرس بند
کر یکجا خواجشم و او درس بند

هوئی روستی سر بده دار سفید
امنن خوش چشمی همی بنی سفید
هوکیا صغف سی میرا بدن ار سفید
بی فقط عالم بالاسی دستون
قطعه اروکی خوش من کیا و کل سر
نوده یوسف هی که استظر منی جان
دود و ایل سر سوده زده کز بای
روشن ایماه کبانوئی سبه خانه میرا

ملکه اشکون بی کبار کشت نار سفید
حسطن صغف سی هو جیره سفید
نظر آتایی صغف صورت ز نار سفید
کون حرم ماه کمری خانه خمار سفید
هوکی زرد و دود و جار نو و سفید
شل نقوش سو چشم خرد سفید
اجنون هم کسی ای من جو و سفید
سری خلوتی هوئی من و دود و سفید

و آه کنار ملک خجایی که نری چکی پی
شاید اموش نذر کی سپای کی خبر
اور کیا ترک سفای نری اکی جسم
نقره بی کادالاسن تو نه موها
وصف لای جو نری کوری بی من
شمع کافور سی شمع هلا و ن کبوتر
بعد ایک عمر کی جواب ای

سرخ ہوئی اکثر بوسه سفید
کوری پی جو نری فیرو معمار سفید
لوک سمجھی کہ ہوا ہر فکے کہ ہمار
سی سہ سار ابدن اور دم مار سفید
ہو کی راع قلم کی وین سفار سفید
می بزمک تمہا بان بدن بار سفید
لکھنوی من ہوئی سب کو چہ بار اس سفید

می کیا ہی بوسه شہرین لید
سب فن ہر ای جو آئی جان جان لید
کری ہی بزمک کو نہ نصری مان لید
بروی و مان رحم سی چشما ہوا حال
کیا کہی بس غم جگر و دل سنی ہو
ہو کی سبک و ہما ہن بس زوٹ کر تک

سفالو ایسی باغ جہاں کی کھان لید
ایسا نہ لای میوہ کہی مانعیاں لید
شلاخ نبات سی ہمار می مان لید
خال ہی کس قدر نری کوستان لید
لانی ہن سب طعام بی مہمان لید
ی کیا ہی عشق ایسے میری انخوان لید

و یامین حکامی
ہو کی نام میوہ باغ خان لید

بهرین بوم بوب کمان پشان کاغذ
بهری مکتوب ایسی بوی لغوت
دست بر نورین نام جو مرا و سنی لیا
بهری مکتوب کو تم بهار کی بهکانه کرو
بزه چشم حقیقت من ہی با بروه لیا
قاصد الکسی من اسرار حجت من فی
نام لکشی به بوی من سزخی خاطر کو گرا
لک کے بہتہ مری بحرین من سزسی

بی زہ نہیں نشن ممکن ہی زرافشان کاغذ
کہ کوئی اب نہیں جو تا کسی عنوان کاغذ
ہو کیا صاف منکب نہ تا بان کاغذ
کہ اوٹھالشی من رستی سی مسلمان کاغذ
کلمہ جی کو بکشی کو نامہ جان کاغذ
رکسوا غبار کی نظر و نشی بہ منان کاغذ
ہو کیا اندون بازار من از ران کاغذ
جس طرح وصلی من کاغذ سی ہو حساب کاغذ

صورت برک خزان نشن جو من

بهری بوا کی رستی من بر نشان کاغذ

نامی لایانہ کوئی قاصد و لبر کاغذ
نامہ بار کی لکشی کو بھی از ران ی
یون لغاتی من بہار ای کلام شیرین
مانوا منسی من ہی ممکن حرکت
حال لکھای جو من فی بہت نصبت نامہ
بهری زنا سکو اگر دست خانی من لیا

ہو کما غم سی مہلراتن لاعر کاغذ
تول دی کر کوئی سو سکی بر اسر کاغذ
جس طرح باندشی من فتدی او بکاغذ
من ہون حرف و بی طرح بہر ای ستر کاغذ
مہر کر نکو کرو و ن شکستہ کاغذ
ورق خطی ہی ہی ہوزنک من ستر کاغذ

بی حال سوز غم گرفت کز خون بگریخته
اسفند مثل قلم منی حسنی کی
بار نی خط من جو کتب که نه انبار
سایه ماسکی کن جان ہی سو حاکمان
من خط خط حاکمان کی جلا بر کوی
جانی جراح که اب نایه بار ابونجا
کیا من افلاس خط بار کو لکھون

کلیک کے طوط قلم ہاں سستہ کھانہ
نکلیا کھسکی دربار کا مہر کا بند
ہو کیا میری لی سد سگند کاغذ
ہو کیا طائر خانی کی شکر کاغذ
ہی جی قید وطن سی کس ہنر کاغذ
بدلی نہائی کی رکھون ان خط کاغذ
نہ قلم ہی نہ سیاہی سب کاغذ

رہی ہی کیا ہی ناز سی شمشیر ووشن
و حاون سکد من بختانی سو کھنجر
کھن من اوس کھنجر رکھن سا کی کو
کنا بار رلف فامت جانا کوئی ہاں
کنا ہونہ سی ملک و بد من نکالون
بر و رده سکنا سو کھنجر ہلکنا
ناہن ہونہ کھنجر کی کنا کھنجر
در جہت اوس کے جاوے کھنجر

اسی ماتی ہی ہل کی تصویر ووشن
لانہ او ہاں من معنی نی ہر ووشن
لامی نسیم تو وہ اکبر ووشن
کو بار از نسیم کی ہی کھنجر ووشن
انبار کوئی کرئی من کھنجر ووشن
بارب سو ہر وہ جانہ سی تصویر ووشن
کو یا کہ اختر ووشن کی تصویر ووشن
سہرا و ہاں من عاشق و کھنجر ووشن

سبحا نظر فراترین محکم کوه صدام
کافروه چون که کانت اعمال صرح
قد است فصیح راست بر ملک شاهی
شانه جوین بی سوکمه بیاسی و کهنه
چو بنوق دل کهنه لوکا کهنی نامه بر
اوس کلکی اس عین مستانین بی سار
احسن و احسن بنانه بدوشی ضروری
چرخ رند به عمل کی جباری کو کر لک

جلال لاکهنی سوی مشهور ووش بر
ونرات ملک صنم کی بی لهور ووش
رکبی کمان بار نو سو ووش بر
بل کهار بی بی لیس کر ووش بر
نامه او تها بی کر ووش بر
طرار بی ووشاله کشته ووش بر
لهرانی واسطی کرون لغیر ووش بر
نایت سور ووشاله نوسر ووش بر

نیم کس قدر بود و بالا عتی کی قدر

خدم خرمای مالک نقد بر ووش بر

من بی مزناهن کجه اوس شانی بر
کله اوس سرخ امان خدا غریب
رکبه و بادل تری کی جو اوسی و کار
کمون نهون خوف بار که نهان ادا
انی جاتی جی و کمون بی عمر کو مار
سرخ کفن محکم بدلی کی شین بی حاجت

جان عالم کی نکلتی بی مر جانی بر
که در حقو کی فتاعت و عطای
رحم اباجی اسبه کی جباری بر
سر نوشت ملک الف مر می شانه
کاش سو جاون من کر مر می مانی
غش کرون کمون نه بملاحیه عیال

بخش من موسی که صاعقه طور کرا
دست و پست من جو همراه بر اینها
کرده بی نظم بر سر کاهونای کمان

کجا نخلی می شری چمن نمیدانی
کجا من عاشق نمون کسی غول پیا
به غزل و الی کی بر نشانی

ای یار صبح جل و در بر نامه بر

میری حالت بر سر رونما
مانی بر نامی رسم کز اینها
میرا که سر کی کر خاناسفر

نامه او که نامه سی شایه ملا
میدم بر جان کز نامی جو خوش
روی جانان و مکه کز حنا می کون

کهر بین ملتای می چه سر کشته کا
یار کز نامی لکانا یون علی
راز اینی کس کی خط کتیر ح

چنین نی لکها نهام عم منار کا حال
نهر تنبای می نامه و نحو

و می چمی مکتوب بر نامه بر

خطا هو جانی کسین تر نامه بر
باجا یون نامه بر رونما
کره انا اور دم بر نامه بر

ی جو بر نامه امعطر نامه بر
کاش میوشل کونتر نامه بر
مرر نا جا کر تر نامه بر

راش ل کزنی پن حله بر
هو کیا او که بر نامه بر
دل کی غم و نسی لکتر نامه بر

خط او سنی و ننا چسار نامه بر
خاک کلا بود و نامه بر

الکتر

سخن

اهشت کا تو آرا و لٹای او خوش بند
کسی دلی خوش و لبیده جو ہی خوش آ رہے
وصل کی شے ہو بار طبع اقبال
دور ہو بار بت عم کر کانی خاکشی
صورت او کی چشم سری نو لڑائی ہزار
وہان لب کو ہر فشان بر بالکالا کہان
سایہ و آتش کو و شمع ہی کو با اسمارا
جب نظر انہی اکھن ہی خرا حنائی
بہری ابرو کو کسی محو ان کی لٹہ دی
جام انہی لبالب جام خالی و سکی باس

ماکتا ہون من عانی جھک لیں
غیر مریخ اکٹہ برنی ہی باسید بر
رہی ہری مولی کی قدرت حوت حور بند
خاک کوئی بار غم جزا تو مری نہ رہد
مدلی ہو خوف ہی ہاں جنم دینی
ہی حفاظت لکھو تا ورج حروار بند
بارہ انی ہی لڑنے نال عبد مر
البہی دل ہمارا انی کسی دیر
جو ہر حق رکھ لے بن برکسید بر
سکد میں اہلی بن فوق ہم بند

آب حنا مر دیا ر بار کو

قاصد انانج تک ایمانہ کس نکسید مر

کیا شے فتنہ بن صدق دل مناس
نسل بالہ رات صدق ہوئی ہی مناس
جو بن ہو جاوے کیا بن ہو شک جواب

نسل مدھی لوٹنا ہون جاور مناس
یہ خط مشکین بن خسار عالماس
نکی بن بالاکوئی برائی جو اسد

چون بانی بارگاه تهور آبادی و طب
خمس لظرائی او محبوب حب
و ده جو قائم نوی را و سکون نام ز رشت
چون بامین بی کرشمه سی شن دم برقرار
رنگ شرب سفید رنگی شن و قشرب
کامن محبوب که او از هی انی شن
ایک آباد او محبوب نمار بکار کو
بنکیا فز امر انا ز غمار شعاع

ی شفا موقوف است به شهاب
جدلی وادی میری انکس که بلب
فوق هو میری دل بناب کو سحاب
سعی ترا حتمی ای سالکو و اب بر
نای گیار کنای غمت هم میری
کیاست فرشتن محو رنگ سحاب
انکه میری جابری متحدی بو حرم
جابری حب انکه از رخ شهاب

عالم اشباب من بر خند و خمر

ای نظر میری سب بر شن اسباب بر

چشم عاشق من بر میری دلا کهر ماه
نور و لایحی جان تو من و یون
باره های دل سوزان میری انور
نور رخسار من لعلی حلقه نشی عیان
باهر اتا من و طفل جوائی کمر سی

اک با جلوه معشوق بی از راه
خود بخود سب که لب تو من و یون
نکلی من وزن مجر سی به احقر باهر
برده شمس سی کل ای من اخر باهر
طفل ای انکس نکس از رخ شهاب

بہ ہمایں ہم جو چاہت ہے ہر با
حشیم و دل سمجھو نہ سنو ہی عجیب
ماہہ ہر اسن و ستا ہسی لکلا قائل
نقد جان کبہ فالہ سی جو لکلی لکلی
ششتری ہن کہ ہن کسی محبوب کے ہم
رف و عمار صلی تصور ہن مری ہ کی سنا
رات ہر نمونہ و یادہ کشی تحفل ہن
بعد مری ہی ہی سنا ہن ہان فصل ہار
کر لبا قائل ہر ار و کو و سن قائل ہن
انداد جو سنی مری ہی ہا ہر کے
خانہ حشیم ہن یار جو میدا لی لکلی
امی ہر کوئی غضب لفرقہ ہر و از لکلی
ہن وہ ٹیل ہن کہ لکلی مری ہن لکلی
ماز جو و کی او ہا ہن بہ کہان لکلی و مان
حط جو ہم کہ لکلی خرم تو بوجاہے کو
لکلی افسوس کی مری کو لکلی سی

فرسی لکلی لکالی ہری ہنو کہ ماہر
شیشہ بادہ و جواند ہری نو سنا ہر
میان سی تو لی لکلا ہی ہنہ ہر ماہر
و کہہ ممسک کسین ہنہ ہری ہنور راہر
شیل تصویر لکلی ہن و ہن ہر ماہر
شعلہ و و و و لکلی ہر ہر ماہر
شیل سنا ہن ہن ہن ہر ہر ماہر
قمر ہن و اے ہن ہن ہن ہن ہر ماہر
میا لکلی ہی ہن لکلا کسین ہر ماہر
باغسی و و ہر ہر ہر ہر ماہر
مردم و بدہ ہر ہر لکلی ہر ماہر
قمر ہن و اے ہن ہن ہن ہن ہر ماہر
بوسہ لی لکلی لکلی ہن ہر ماہر
ہو ہما اور فروس لکلی ہر ماہر
اشبا ہنوشی لکلی لکلی ہر ماہر
لکلی ہی ہر ہن ہن ہن ہر ماہر

نوشینانی بن انسان ملک انسان و ملک
شیل نور منہ ہسی غول بیابان و ملک
صبح فی ہزار اگر بیان محکو خندان و ملک
محوساتی ای کہین ہونہ بھی فف جام
نور منہ ہونہ حسن ابی رنک کل
ہی کلام اللہ ہی زر کو و نامین تو
ہزار اگر منہ بن باندہ وہ خوشدرو
بو جہنی ہو حال کیا میری ل وار فہ کا
ر کیا جب عین غفلت من تو کیا سمجھا تو
و ہلک تو کیا میری جہن جہن کور کا
جب و نان ملک و ملک کو رنگ می نظر
ایسی سنی سی سونی در جی عدم ہی تو کیا
من کیا حوت و سکی کہر الہی خزانہ کی
عفو دل کیا کہلی نظارہ کل سی ہلا
نوشی و زمانہ بن کہیں بہ نامہ خیل
محمد ہی بن ملک کل کی رنک حاکم

باد انہای وطن کو ہونہ بیان و ملک
حب کوئی و حسن ہا حار مغیلا و ملک
انک حسرت من ہن شمار فی و ملک
سینی بن اکھون روی انسان و ملک
ہو کیا نامہ مر آجہ ز خندان و ملک
ہو کیا محکو مین لوح قران و ملک
کیا خلی ہون صبح کوا چاک کر بیان و ملک
اور علی روح روان ہزار طمان و ملک
جو کیا و ہنا ہون کوئی خواب منہ نثار
نوجوانو کی دلا خسار نامان و ملک
بارد و زح بادانی لف سحر شان و ملک
باد اما محکو صحر اکہ زندان و ملک
ہونہ ہمسک کہ بہ صورت کی گمان و ملک
شوق حنت محکو ہونہ ہی کلستان و ملک
کیا ہلا حنت کو و ہونہ کوئی طمان و ملک
ہا و ن ز کہ کلستان من اسر و خرامان و ملک

کرمیون برده حوض جان غیبی بند
سینه انی دیده تر کاسند روبرو
کون کبری بهار گریبان ب

موت بهر حانی بی کوی جوان
بنده ز کامین سیم شاخ مرغان
مویک یاد وانه ندر احس

کوی غیبی که بهر می نذر جان بهار
اورتی بهر تی من پلا گیاره اوار او
من بوا عا نوبه او س کل کامو انار

اس جن من ورنه هر کل بهر می حسان
مصحف ز خسار او س کل کابی ایمان
جوش سودا کا هو ای کوی ایمان بهار

زده بوجانی تن کلهائی مرده مفلح
کرمیون اسپاری طبع کوی و شمشیر
نوسن جانا حسن من کل نی بهار اسیر

اکو بن من جن من احوان بهار
دیده کرمیون من کویا اب تار ان بهار
نکلی موج هوا سوئی بر حسان بهار

تریدی وی انشین کی اکی خا بهار فروغ
کل هوا بهر مرده شب فرغ جن و سوی
کس عصب بهر محسن کالتر کرنی شتر

کرد یا کل و خران نی کل خراغان بهار
اکی او س کل کی نکلی بهر می طین بهار
بی بان برکت بهر کل نساخوان بهار

جوش کل او س شک کشتن جاد اسیر
بی جوش کل بهر می بهر جوش کل
الو کل کبا کی منقاد نافرمان تک

بیلو الوده کل هی تبه و امان بهار
اکون سادی نظرانی بی سامان بهار
باغبین باشد جوی جاری بی فرمان بهار

کبکون خزان چمن من مکون خط سبز
کبار من استو شوق سی سی گلستان اسبان
و کبکون اوس گلگون قبا کا حسن حشاکر
نظم سبکی و صحنون می مکون سی حمز

اسفند و گلشن کمان گلشن من چان
و کبکون ای باغبان نوبخت و شان
برزی برزی برزی هو برنگ گل کسان
هو کی برک خزان اور افی جوان

کرنی بی چمن بری بار کی اوار قمار
کج ایسی تندی کی مری بار کی قمار
سر کرنی من کشت کشت کی جهان کبکون
کروشن بی بری مری کس جبار کو در
ای من مری مری مری کی طرح سی
لورن شو کو مکره و من من مری مری
ظالم مری کوچی سی قدم او نه من کبکون
کبار مار کو نیت مری کبکون من
سوئی عوص نقش قدم کرنی من

نوار کی نوار ہی ر قمار
سبکی ہی مری مری مری قمار
سبکی ہی مری مری مری قمار
و کبکون ایسی کسی مری ر قمار
بی طرفه حد ایسی کبکون کی قمار
باد ای اوس کافر من مری مری
کبکون مری مری مری مری قمار
ی سایه کبکون من مری مری
ایسی ہی مری مری مری مری

بهوش مری مری مری مری

تأثر من کبکون مری مری

کجا نمیشد بی فستق در بار کی اواز
ناله گهی گریه ناله گریه غم غم
ناله ناله جو هوا کی سوخا من سر اول
غش کهای گریه رعدی کجی کجی
غش غش جو پهی من به من به جو خوار
از خود من بول او شنی جو من صاحب ملک
ای غافل کجی جانی از گوش حقیقت
من سان بی کیا بحر من کاشانه

58
سانه او یک سنی ناله اغیار کی اواز
به صوف به سب جانی ناله گریه
شکر و لکی کجی به بی مار کی اواز
من بی جو پهی او شنی کجی کجی
سنای نوی کجی سوخا کی اواز
بی بی جو کوی شب سنی کسار کی اواز
ای دهن غریبی بی مار کی اواز
بولاه نوی سنی کی بار کی اواز

ور و لاکو که من کمال در دراز
قره پاریسی ابرو منی خمدار دراز
کرو با کجی شفت کی دراز بی حال
کجی شانی من لاجو صحرای جنون
کجی سانی اسلام کی سفاری کیا
کجی کجی شفت من کی کجی کجی
کجی حو ابده بی او کجی کجی

ایک از بهی کجی کجی
ور نه بهی سی کجی کجی
غش من بهی من کجی کجی
اسفدر کجی بهی کجی کجی
تیری سنی سی بی زامیری زمار دراز
هو تیری کجی کجی کجی
کجی کجی کجی کجی کجی

باون بهلای سوری مست بهارون
راه من خاک لکجای کسی عاشق کی
و بهنگی انت کی بی یک ده بر ما بهر خدا
بسی اشک و بهنگی جو سیراب کیا صحرای کو
طاق ابرو کی تصویر من کرونی بالین
برده او شنی تی لکا جانی فلک بهر خوش
جن کردنی من مرارون بی برمی نو
وصف کرنا بهون تقویر ترخی غانی
خوش تو بهر بهر کما سرونی خصی و عوی
سرخ بی عشقین اندازی سنی

بی لوی دست طلب خاک چهار و
اسفند رات بهنا کردن شلوار و
ابلق سیر کی راتین جو بهون و جاور
هو کی کبا سیرنی عو نو کی لی خار و راز
السی بهونی بی بهر لکب لوی و شلوار
جای سجد عالمی کی بهون بسیار و راز
انسی ظاهر من بین شعل خشار و راز
داسن کوه سی سی سایه دیوار و راز
بی صنم کبای تری کما خمدار و راز
کونی عقل کی بی قدی بی بی راز
لستی من فاحش منصور می و راز

ابر و بار سی بون کردنی بی عوار کرز
و بهوسی جانی من تو ابر کی ساسکی طرح
بهونین اش قدم ابال مرنی عو نو
اج او نس نو محکم کی سدی بین

حیثی عوار سی کر جانی لوی کرز
بهی کرزهای تر اسایر و دیوار کرز
شکل سوزن کردنی صحرانین بهر انوار کرز
سج بی خورشید سی کردنی بی شب

سرمی اشعارین لاجول کی نامی کیا
گرد نامہ خط مشکین بر اثر انبی بی
حدث ل کجی ای لایا اوسی کو کوششی
ایسین اوس منت کسین بن جو منجانو
فلس با سبط طرح و اع جو نشی بی ماه
دل ہو حیف نو کمان پوش خرو ضرور
شکر غم نیست تک کبابی کو
شرمی جی کوئی نری کو حین
کباشت ناز حد انکی سہامی و نیت
استخان عمر و لکالری جولکا وہ کافر
نورن جی ای ہاکا وہ سہین

بارہی سنتی بی کر جانی بن اچار کر
نحسی کیا کر سلین و حشمن ہم ای کر
کر حکمای وہ ضم نحسی کی بار کر
پوش کس طرح سی کر لکھی جو کر
نیج ابر و سی کر لکمانہ دن کر
فوج کیا نری بہا حکی می مرد کر
کجی اطراف خانہ خمار کر
ماہ کنگان فی ہی کی جانب کر
کر کی کر حشمنی و بدہ سہ کر
قتل و جار ہوئی کر کی و جار کر
مفلو نشی کر می حشمنی زرو کر

طغ و فتح مبارک ہے چہی ی

کر کسا سحر کی سی و حشمن مدد کر
نصرت شمن ہے زر ہوانی رکا
او تہام ن کیون نہ پہلا انی نامہ کر
کسی حسین نے با نامہ انکر کلام

جہاں کی کشتیوں کا وٹن لکھائی
اس انقلاب سے انار حطی حطی

نفسِ افسین کی گوی سحر کمال
دل نیاز سی ہو میری عشوہ کر کمال

اوس بر سر و کا محرم من میں مونس
سکھتی طائرین ہی باطن میں مٹی بن سرا
میرم رنگار کا ہا ہا جو برواچ بر
ہوئی سرخی ضم تیری قدم کی مصیبت
کیا ہی ہم ستوئی کی جرح نہایت
رزد ہو جای اگر کسی کی شمع
کو جلی بہا دیکھ کر ہی بالہ ای بر شکل

می بد میں فوسنیہ کا فوری قبا فائوس
شکل مینائی ہمارا حرقہ سالوس
ہو کیا ہو میں سرا با صورت طاووس
ور نہ ہی زلفت جانی ناوہ با یوس
انی نظرو میں یہی ایک شہ سیکوس
میری گئی کیا ہونا لو میں ہوا فائوس
پہان نہو کا گل مید دل فائوس

فضل کلین ہے غمازع سحر کی اواز
ہلی ہی طائر جان ہو فوس بن سرا
کسی حب نامہ محبوب کو ٹراتا
کان تک کی کی لکھ کی حکلی اوکو
مالی کر ماسن بر ہم ہی شہ نقان

سار سطر سہی اور ان سحر کی اواز
دھل کی شہ سہی سحر کی اواز
مکھو ای ملک المونس کے سحر کی اواز
سنی سن ای سن ای سہی سہی سہی
بہ توانی ہی میری دم حکری اور

مرد و کوشش بخواش کسان موکری ی
هر من دست کو من مردم غناسی بها کا
منه شیشه می کا من رگهای سب
فوک غم بهاک جلی شیشه می لاسانه

مرد و کوشش بخواش کسان موکری ی
کبا هر من جوش ای می ساز کی اواز
شناختن نیالی نو بیری طایر دل کی
جلانی هر من کهن نه که یاد ای میگو
ای طین قرطاس من کباب عناول
طوطی کی ی منقار نری میو ته سی کو سرخ
ایک کپین شل لب سو فار هوا جب
کافی جو لکی سری عمل مردم غنا من
طیور کی نار است سو تو حوالا با
دانه کی دانه نایه خمی سو نو تر
کبا هر من جوش ای می ساز کی اواز

جیبی اتی من او من شک نری اواز
ای طبلو نی می کو من سفر کی اواز
دش عشق من ای می کو کی اواز
شکر ابرنی کی طبل صغری کی اواز

اخبار کا اخبار می اواز کی اواز
یادانی می مردم می ساز کی اواز
ایسی من هر جان خوش اواز کی اواز
و ده نامی اواز و ده اندازی اواز
میری علم قاصد می ساز کی اواز
بر لای کمانی می نری ناز کی اواز
نکلی نه نری عاشق جانبار کی اواز
مردمین جیبی نری می ساز کی اواز
داود کی ماست می اخبار کی اواز
الطایر جان می نری می ساز کی اواز
طبل کو سو می شهرت بسیار کی اواز

نالوسی لکالنی من هم انی زبان کو
 شستی من اگر و درسی خجاری او
 کمانه کسی کا اوسنی نازبت خوش
 حبشی که اوس بت طناری او

انی ای بھی حافظ شبرانی کی او
 فصل کلین لکیر میرا تو مای بران بر
 ترمی بر خط حصار جانان میر
 کلین سوئی من کلین من غر لوان میر

خار صحر اکھنی من میرا و امان میر
 وحشت دل حشر کارنی می سا امان میر
 بول لانی میر میر کلستان میر
 کیا کرو دمی من نادر نی کرنی من شتی

قررت محبوب من مساتانی ہی بی
 حتی جانی من سناری حشر حبشی میر
 کماله نجیبان کک برست او
 فصل کلین با و بر حشر او رانی ہی

کر کلین قصد سوئی نی امان میر
 کار شکر کرنی من خار شکران میر
 کار

کوه سی تهرانی پنهانی سرشورنده کو
بومر نه حسن و ش فصل خرامندم بخ
زده هم انی دل موده کو کونی پنهون
مونی پنهون علم پونا پون فوج العلم
سی خوام کل نام کی فی فصل سار
اسفد خوش جنون پونا بی ای پنهانی

باوانی پنهون جو محو سطر فسان پنهون
فصل کلمین هم می پونا جانی پنهون پنهانی
می سی لی پنهانی پنهانی کار اجوان پنهانی
ووش بر کلمی پنهانی جانی پنهانی مصیبت پنهانی
تازه پونا بی غم شاه پنهانی پنهانی
اب بی سی پنهانی پونا پون پنهانی پنهانی

شهرین کهرنیا کسی پنهانی او کی پنهانی پنهانی
اک من جانسوخه رنهان پنهانی پنهانی
خاند ماری کا جو کرماتونی پنهانی صم
حسین طبع پنهانی پنهانی کنا صانع پنهانی
پنهون شفقت پنهانی پنهانی پنهانی
نرنگ کوا سان پنهانی پنهانی پنهانی
پنهون جنک پنهانی پنهانی پنهانی
پنهون پنهانی پنهانی پنهانی
پنهانی پنهانی پنهانی پنهانی

دشت پنهانی پنهانی پنهانی پنهانی
پنهانی پنهانی پنهانی پنهانی
اک ما پنهانی پنهانی پنهانی
واع اسود پنهانی پنهانی پنهانی
واقع پنهانی پنهانی پنهانی
اسن پنهانی پنهانی پنهانی
شیشه پنهانی پنهانی پنهانی
بی قنب پنهانی پنهانی پنهانی
جانی پنهانی پنهانی پنهانی

و در بهای کون لشکر حکو نمیاچو کر
روک کون بر صوان در فروس بر

نهری ی قوج احم خسرو کی باس
شده شیر خدای جامکا فشری باس

شیر عوجا موکا نو موکا خاموش
سک جانی ی برادر جانی حسین
شیر فشرنجال جو علی بر طهرج
صبط طاهرین ی باطنین مکر نالان مو
مری سی سی جو فرما مو نو سنا دیز
فشر نالان جو مو اسی طرافت کما
نکر کس لری ی ایا کما است
ساز مطرب بری اوار ی سی کما مو
هم من اوس کلین جلدین جو فشرین
مشت خنک شس هم سوئی شین کما
کسکو ای لو خشم مو بری اکی فشرع
نوو ه اعجاز بیان ی که نری جلدین
ناطفه بند کما نوئی مر اک باطن کما

مرکی مو جانکی هم ای کل رغبا خاموش
کون نو سلسل لف طلیا خاموش
ای مو فون ی شت وصل خدارا خاموش
ول در باس ی شورش دت با خاموش
شده ره جکی کسی کو نمیدین ی جا خاموش
مو کما ی جرس نانه لیلی خاموش
چمن برین سی نانه مر کس شدا خاموش
اصنا خاموشی و او دسی شانا خاموش
سانه غنچکی بوئی با شدر خاموش
می اگر سوئی شین سیتی من شبا خاموش
کرد بانوئی جراع مد سفا خاموش
شرم سی صورت تر نیم ی شبا خاموش
شک که بوئی صورت بوئی خاموش

ہو کی شمع خلی مع موسیٰ خاموش
کون نہو سکودہ و مرین سنا خاموش
مثل ہو کی ناخوش کلب اچا مو

ہو کی شمع خلی مع موسیٰ خاموش
کون نہو سکودہ و مرین سنا خاموش
مثل ہو کی ناخوش کلب اچا مو

اکو مصحف تالین کی قسم مامولا

حضر کو میری شاعت میں نہ سنا

صورت نقش قدم ہستی نہ کو کر ہوش

ہو کا حضرت موسیٰ سا سہر ہوش

ہن اگر تشرہ دولت کسی نو کر ہوش

ہی عنایت کسی ہو جاؤن جو دم ہوش

ماوہ ہو کہ ہے رہا ہوشی گھر کو ہوش

حسے دور ہی نشی سہندر ہوش

سو گشتی ہی بن ہوا نامی سہندر ہوش

کسی کرنی تہن ایسا ہی اصر ہوش

اوڑ کی ہوش ہو امیر کو ہوش

کر کی ہی میں ایک کی ہو کر ہوش

ہوش کب حضرت بدار میں ہستی بن جا

خافہ سستی سی میں ہی ہوا ہوش کنار

الغالت جو حضرت تہن عشق ہی

حضر کس طرح کروں کیا تہن سر لقا

دل ہی خود جو ہی تہان فرخ الشاک

تری تری سہ بار و کی عجب ہی ہو

کسا سہرت زر سرخسی ہو ہی بن رہ

ہو کی خط جو میری صبا و کی نو ہوا کو ہوا

کس کی نوشنی سی رحم حکری سہش

تا وای جو بھی تری کر کی سہش

کسی و باندنی بنی کمر کو کبوتر
شب بیداری کوتاهی مثال شب و صبح
بی گمان او سکی کمر اور کمر بند گمان
باید بختی لعین خوشبختی و شادان
فرمول الی وین افعال عالم بسیار
توی طر مشه کمر ار مر اکث بطل

مکمل و شوق زنی مضمون کمر
کجا لای تری بالو من کمر کی بند
بید تری و ایم اہل نظر کی بند
کجا اور انی تری شمل کمر کی بند
و مین حسنی تری مع و کمر کی بند
جامی تری بی مار نظر کی بند

رہنار موجو نہ ولا ہستلای حرص
و بنا و رہی کمر ہر امی حرص
و بنا کمر ہر امی حرص
بارت دن و کہا کہ تری مع فہمی
نعمی جوانی بائی طلب فائدہ بین
ی کشنی کجائت فصاحت بے غافل

دلت ہی وورہ انی و ان فصاحت
بار فصاحت انی لہن طر حانی حرص
و لسی ہی امی حرص ہی شہنای حرص
مار ی تری تری حرص ہی ہر امی حرص
ندیر و فکر وین کہ شلشہ ہر امی حرص
و وین کی بحر غم من اگر جوین شہنای

لی جاوون کون من ساقیا فہم
و لای ہی ہیک سکا نو لشی ہر امی

کمر شکی ساقی کو تری و افہم
نہ مانلی شہنای شہنای

شکل

چنانچه تو دهت ایالین مرگ
نهین غم لغز جان کو ناله سی جانی
کرسان جاک کر نکاجو بی شوق
ایم بهر من به کرار و در کا
چنانچه اس غم ای نو من به
کر لکا و عده صبح فامیت
میری کردی نو بر ری اورای
مری لهر سی عا محروم حب و
و ده با دل من جویس فرص اسب و با

محمی دم هر لودی جان بخدا فرس
نه من عطار لولکا و افرس
جهون لبها من کسری جاکا فرس
لونی بوسه لودی ای لمر افرس
کلونسی ز برای می لب افرس
هماری اسخوان لبکا هم افرس
جهون لولک کسی کلسی فیا فرس
کها منی ر ناچه بر مر افرس
درون ساسانه لون لفا فرس

در خالی بی لای می به غری عوس
السن کلکی می برد است نه اکتسی من
کردن اودی غری می به طالعین
اک کی تات الی منسان من لیا
خطبه و ام من کردن جان ز با نری
و اس اوس بر لطافت می خود علی

ستی من خون تنامی حمک عوس
سمجی ده شاخ من اکر من کلکی
و بدو تول من شاید میری خنری عوس
لعل یابری تر منقل من اکر
درع خان لی کوی صبا و کونری عوس
کو بر اینه من سدا نو می خور کی عوس

کلیش و صلیبی فرقی بی شب و دم اج
انیش منی اگر نیکو ده انشکده
او کباریک کولکابری الی الی
سلطنت کی طمع جرح و برود
روانی صحن و کلمی فرض من اسم
زده خواهری من سر کی نایب ز اجم
اس خرابات من کم طرف سے سامی کباب
من مری دست خمی بد مصاسی باد
غیر کا وصل بخمار سن
خوشن و خوشن و خوشن و خوشن
شکر افلاس من غریبان کسینی و کلبا
وشت غریب من پیر انانی باجوس خون
اوس کلکامین لوانه بارک ل لول

توری انکار ی بیا مولوی سترکی
سفر و سوبه لطیفی بی سمندر کی عوا
نقره دست کل برنگ من نی کی
کوئی سخت خودی کلبی سترکی عوا
برک کل طایر جان کوئی سترکی عوا
هم ترا کانه سر تورنگی سترکی عوا
هم کل سرمنان و بی من سترکی عوا
جھلسان اکین سنی بی سترکی عوا
ی بیان مرده سترکی عوا
سبب بن وانه باقوت من کویر سا
کاهش غم کی کجا باجی حاور کی عوا
نه ملا خانه را کجا باجی حاور کی عوا
پول اطفال لکامین جمی سترکی عوا

بی فصل کلمی کام نه کلزار سی عوص
بی بار سی عوص سنن اعتبار سی عوص

رکشا ہو بیلو کل نیاز سی عوص
کلمین بانج جس سون کیا خار سی عوص

خاف من هم ایسی من کہ ہو کوئی ہوسنا
نہ کس کو دیکھی کا نہ می ہو کوئی کو
مستون و سفر و من و معنی و کلمہ و من
کسان ہی چشم سر سی ہو چشم و سی ہو
جانی کلاه و داغ خون کا کمر پڑے
کمر من ای دی تو نہ انی دی غم من
اواز او سکی را کہ اکس من جام
وہ رکت اہل انہا ہی مشرب
نہ منی من ہون کبی نہ منی من

ی خواب من ہی و لٹ بیدار عرص
کہا من بند رہے ہمار سی عرص
و بنام ہی بھی انہی و چار سی عرص
جگو ہی ای و دست کی بدار عرص
کہ سر رہنے کو دستار سی
جگو ہی بری وزن بوار سی
مطر رہی کہ عرص ہی خمار سی
کہ خود و روش کو ہی خردار عرص
منفس سی کمر عرص ہی نہ رومار سی

ماہ بابان کی کمان بابا بابا
ست رہن من جو اکس من خوشی من ہو منہ
کس طرح خط شعاعی من نہان ہو رہند
جہوہ فرما رہ کسان ہی جہ کسان بر
چراغ من کو ان ہو ابر شک من رہند
و رہند وہ بر کمال انش ہی ملک

حسن من چاند سی من بر و و جہان عاص
رف بجان تیری ہند و ہی سلمان عاص
رفض من ہون نظر امانہ و امان عاص
من ابناہ سر چاہ ہی زخا ان عاص
می کلف کے کل زوہہ رسوا
ہی تصور من چراغ شب بجان عاص

روز نور و رحمت به شب معراج می
 شاخ گل عکس سی بن جانی بن سار
 ده پیو کاشنایار کین حایای الکر
 بن معلوم که حور و کی می یون که سون
 رات جیره مهاب لطر انا به
 یومین جبران ای کنو کر شب کیمو جو
 کون نه و نرات کر انا من کرو ای

و الفقار ابرو و محوین قرین
 صاف بالونانای کلستان عابر
 انده خانه من کر نای حرا نای بار
 مکر البسی بن کینا کونی انسان عابر
 کس طرح کسو کسو من به مهاب
 من مری ماه کی حور شید و نغان
 یو کبای مرص عشق سنبال عابر

اکسبت مری محفلین نه بای بار شمع
 رات جو و کینا مری حصار الشاک کو
 ساق جاما نشی جونی می مری حم
 مری انکی بواپی ده نسیم انریدل
 شام سی تاج محفل من کل انا من
 بدخل جوین ده بازانی من لغرمی
 طاهر مضمون کمری مری مرو انو کمر
 کبون سرا بای سفید ای شبن حصار شمع

صح یونی یونی یونی یونی یونی
 کبای عشق کر کر مری محفلین سو بار شمع
 لکلی مری می کینا نو من سر مار شمع
 یو کی کل جهان کی شاخ کل چهار شمع
 حجت حجت من عبت مری می شمع
 حور کو مروا من کو سو مثال شمع
 کین مهاب من بیان ای کلک الشار شمع
 کبا مری شمع مری طرح چهار شمع

شعشع من ستن سنی ی صفت

نری الف من سنی یانوان

کما فقط انسان من کما فرادس صم کی عظم

کر هی ی مری نری نقل ایدلار

حلوه فرمانو اگر بوکانو کی طرفه

رکبی ی میان بدمن رشمه ز بار

شیم عالم من یی خاصوئی سی ی فروغ

نرم سی یانی کی رنگرانی یی ی بار

کوسر ابای زبان نری ستن کفار

مانه دورا ون مینون نی کر ساطرف

باون سی ورائی من وشت کی اما سطر

ول نو کهنای که حل کوه جان سطر

حکم و شست هم ی کر غم بابا سطر

السی نری ی اگر خاک یه من جان

اور کی جان من کسی کوه جان سطر

طعد از و به سنی نم یی نری

انته او نها کر کسی و مینون

شک و جای خدا با و من شانی سطر

مانه دورا ون اگر کاکل جان سطر

فصل حای مری روح یی یوسف سطر

و میان حای حوسر اسب کدا سطر

نور سو حای نظر ای نه هر کوی

جای کر مری نه عارض بابا سطر

چون طر از حانسی کهن کون

و مینون حور نه من حره اساطر

جاده هو سو حای نری با و من

کر او نها و من قدیم کوی حساب سطر

اشهد ریح امار و سی او نه ای من

که نه فرد و من مینون کسی علام سطر

باد نوروری نهی و انعامی
 بولی و سوسه بکبار آیه فولادین
 خویشار و نداج میری میر کوای
 ابرسان پنجابین سکنای
 رطب و لیمونین من کبرنی
 میری اهلوسنی اگر لطف
 نی ضرر کرد و دست
 کما اثر سلاهی بر روی

بیان بزرگ غنچه الهی بر این من
 شکست منان های لیکن عیان
 بهول جبرنی چنین فعل سم و من
 کما سکتی می کلی ما و من
 بهول ای کاش من خوشی می
 بولی مدد می ای و من
 سببی اسمن نو و من و
 صورت محسن می و بولی و من

شایسته بن خمال عارضه برادر و دست
اسفند سورش ای بکرمه مبرای هم بر
لوح سبکین کستی بی خاک سیه سول
دشت غریب خل و پای مری برقیه سی
جل و سما برادر بر دایه سنی بی سزا
جستی سولی نو مانگی مینی نه دعا

کست یک طوری بی بی دل و شمشیر
لک او بی کی و مین سگی کفرج سوزن
اسفند سی نری و اغوی مری مدفن
لک او بی بی حیطر سی او ای شمشیر
ساقیا باقی سوا می بار اس کلشن
بالای بوشن همگی سینه و شمشیر

ای بی سولی برادر نیکار رنگ
سرخر و کردی شراب می بهار
هونته او دی سبر خط اشین سیه
سکو ساشی کف شین افان من
نارسی کپی سی سولی باری
سکی سولی حسن نو زوری بی انج
جانان من هر تریه سینه
اکر کت اسماعلی سابه
ناو شمس سله دشت من

اورای لایا فراق یار رنگ
سی سران سی زردای خمار رنگ
چهری کاسرخ و سفیدای یار رنگ
سب سبذای پی و جاز رنگ
والی مجرد بده خونار رنگ
سرخ می سی ساقیا و سنا رنگ
کنا سی مری هونته می بی سزار رنگ
بدلی ایک اکر مین سوسو یار رنگ
خون باسی حله اب هر خار رنگ

و هو بر سر درو چو کا
میو کپا کپون زرد کپا کپون

ی بزرگ سابه و بزرگ
ی زمانی کا عجب بار زنگ

و بکها نری فرس کا چو اشی شسوار
ای کر نه خوشی اب مره اشکبار
و کپانی یی چمن من چو فصل بهار
نوی ده اصاب چو نو تر ای نیرا
سار اجهان سپاه یی کپن فری سفید
مونه لال یی چو نشه و ولت سی خوش
اش رخاں دهر اگر چکو و بکبه لپن
کپون سو چانی امل جهان کالو سفید
و بکهای نری لعل بدخشا کو چو بری
اوس اصاب و سی لایمن چو اکدن
کشتن من بر کاکل رخ کا چو و کپو
سوی من نری اکی کل سرخ باسن
کلوک من چو زنگ بونی کپان ده بکار

کلوکون کا اوڑ چلای بزرگ خیار
لانی بزرگ کل ک اب بهار بزرگ
و حنت به مجسی کپی یی صحرای خار
جل جانی لاله زار کا ای کله دار
و کپلای یی و زرب اسطار
کجه او بهی و کپای کا کچو خیار
اوڑ جانی یار صوفی بزرگ شرار
الف کاکر کپای جهانشی و چو زنگ
پسکای پیش لعل شکر باز بزرگ
بدلی ملک و صورت حرامر
کر جانی سانه بوی کلوک خیار
کشتای ماری شرم کی فی اختیار
فرمان خجبه کپت کل یی شارنگ

یاد آید شباکی ز کین فرا جهان
مرخ و سفید رخ می سه چشم سر خط
بانی ندی اثر مری از یک سنگه کا
اکس جوج و نی رونی بهان مال موکس
ای رنگ سرور کستی من مانند فاخته
اوس کلکی کبا کون من تلون احیان
انگو کشت و نوی سانی نه کم توی
چند نسی بی کال او سانی کا کجوز
که سرخ گاه زرد کبی می سفیداه
یاد آئی بی همورک غل سی وه کمر
می سه سینه آید کی زمین

حب شام کو شفق کا مو انکار یک
انی من ایک کلکین نظر کجوز یک
مانی پیری ششم من لاکر لاکه بار یک
مسکروه بولی واه بی کبا ابار یک
خاکستری لباس کا تم خالسا ریک
مونی من ایک نک سی سید ابار یک
کبا کجی ز کستی من مری شیدا بی ناز یک
تری شهید ناز کالایا عیار یک
بانا من مری مونه بر خمار یک
ای رنگ خون بهاری لری سانی ناز یک
ایک معنی شکفته کو ماند ناز یک

کلی تک وه کینار نی محی کنار یک
کک کینو سا شهر کین بی کنار یک
ون بهر جوهر مول منی من لغزات بهر جا
الم بی میری کز به بی آتبار کا

بی ارج سبیل اشک بر املکار یک
ملجانی کو مٹی من نوری افکار یک
فردوس من بی یاد مری کی سار یک
انی روا من من کجی احتیار یک

کون غوطی کھائی ہم جانی سن ساندہ سن
اجائی او سکولہ او ہراسے کسز
وہ سہی بوجھنی من خدائی جو کرتی تار
و کسے لکھو من جو سجدہ کا کلہر
ماند لکھول می اغوش ناری
ہم ہی ہرست ہوئی سن قربان بانی خم

کے دکنی من شہادت سوا گند
لہرن کنا کر حرن سن کھان بکنا گند
کنا اعتبار کنا ہے انی کرو کار گند
ایکے باو فانی سن کبھی تار گند
ظالم سن نو ہوئی من ہم ہکا گند
سوں ندائی زمرم و مند و نثار گند

ادہرائی کی او ہر شب وصل
ہی بنا کوش بار کا بھی شکوہ
کوش حلت ہمار ہی روکھوی
مانش تار کو صبح نہ ہو
عش کم غم ہے دیار
صح ہی ساندہ ہی نظر اپنے
دکنار و زرد کابے کا
شب ہجرا کی خواب منہ صم
نی تکلف بنال رلف و عدار

سن ای بھی لطر شب وصل
شام سی ہوئی سحر شب وصل
اج تقارہ سحر شب وصل
ہی اب بچنی ہی عمر ہر شب وصل
کما عجب ہے جو مختصر شب وصل
خواب من ہی ہی اگر شب وصل
مختصر کر ہے اسقدر شب وصل
محسسی کنا ہی باو کر شب وصل
صح کی ساندہ ای ہر شب وصل

نہر

شب من سی و وصل بوحای
اور کی مسری مرغ جانم طرح
جانب وز عسرد و راهون
صد من صبح سی نجاست
کبک شب سحر در زمین
شب شهاب کوشن ای ماه
معلبتی من ای معتم شب سحر
جبر کی جگر ای بحر اسند
سینه کونی سویی مری نوبت
ای بری مری حبت یون بدار
نسیب من غزلت سباب کمان
شیخ حور شبد کی طالت علم

جای گلشن کو جو تو عاشق ترا بوحای
بری سودای حبت من یون کیا مکر
یو کیا بی شوق کلکشت چمن اوس مست کو

ای اب مری لب لبت وصل
کوشن رکنی مال و بر لب وصل
ساحل لنگ جهور لبت وصل
کمر کی جگر بخت وصل
کوبتی من ای حسن قدر وصل
نجسی روشن بوی وصل
سی طالت کار لب زم وصل
مار ی برنی سی در لبت وصل
حب کاحج کا کج لبت وصل
خواب طای می موغیر لبت وصل
صبح دم کر کی سفر لبت وصل
اب لمان بی که هو سهر لبت وصل

شاخ گل بوحای حبی و ز بوی گل
باغ سی بازار من بهاری لسان ی گل
بی نفس شاخونسی بکشد ساعری ی گل

هی کجا جووه سبی قد جام می لبنا منهن
بند کبار سباه زلف حاکما خلا
اس و ش سبی غنن کد زحمی نو داسن کشار
سیر کشتن کمری جبه زنگ کل کمر کو کجا
و کله مای بن خردارون فی تری نقش
میری بنده میره سبی غنن خون لای غ
بحران هی کل بهار اسل کل منسی من عم
روح میری خوش شوکی او بره یو نسی شو
جانی بن شاخ کل نجو ناتوان کو بلبلین
میری تری زنگ کل حال و نو کا جوهر
و اع حرت و لسن بن جت حکر اکو منهن

واعطا مسجد سبی جانی بن منجا سکوم
کیا کس مٹی بهار اوس شمع و سبستی
تیری اکی کستی بن کل کوه لکریا زوی
کون کز نای توئی اکی مسجد زامده

کشتن عالم من کس سیر کو ورو
کمون اباب نای جراح زرد کجای بو ج
سونی اسن کون ورت نای کو ورو
صورت عید لب میره کس کلای کل
کتاب سواب بار من اینر شک کل سودا
کلفه و شونلی سید من کل مای کل
عید سونو کوز و لانا هی غم فردای کل
کوی میری ضرر کشتن ستمی لای کل
کیا می خوش اسلوب من فی الی بن مر کده
نای عید کس بن کل او وید وای کل
کشتن سستی بن ای بهه سستی مای کل

بنهک کر طرف و صولتی بن ماسکوم
اینی و اع غولشی حلا و بنی بن بر و اسکوم
کشتن عالم سبی بن طیار او طاسکوم
سیر کو و ی فی مار کز نور جی نای سکوم

قره انا

چرخه نوکی نظر اجانی بی چشم سپاه
تا بر منی منی و بدین لف جامه لکا خال
نجم و حشمت پرتوهای کرمان بازار

دشت من کرنی من با و اینی سپه خاکو
اسطرح رخسار منانی من و تو اسکوتم
و مکنی من کافل جانان من سپه اسکوتم

عقل بودی نهی جوای خون منی

اشنا سمجی کی امک عمر مکا سلوتم

سوز من کسی بی نهی منی سکون شعارم
بشک ای قافل منی ای منی سوزی سوزم
و ده من سوزهای مجر و من سوز سوزم
انیش رنگ خاسی و سوزی سوزم
بشولنی سوزهای خانه خسا ز کرم
سوزهای داغ خست سوزی سوزم
ایسی او سوزی سوزی سوزی سوزم
انیش شوق زنجاسی سوزی سوزم
سوز غمی اسقدر سوزهای جسم سوزم
سوزی سوزی سوزی سوزی سوزم

من منصا من غدا ریشین بار کرم
سوز غمی سوزهای اکسب سوزم
بار منی سوزی سوزی سوزی سوزم
سوز خا نوای طبع سوزی سوزی سوزم
ابشهای زاهد احاطه سوزی سوزی سوزم
من سوز فرقتی سوزی سوزی سوزی سوزم
سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزم
سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزم
سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزم
سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزم

سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزم

سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزم

اوسے نو کبار لف سے نام سی کام
اوسکی زکو جو سن لف مہ نام سی
مجرمن ایک سی ہی حالت سدا خوا
فاصد اکبا کہون جو حال سی مگر حکما
مخو سو دانی نیابی دیکھا کر اکین
عہد بہر معین سن و ان محبت در کار
خشم سانی سی کہون عشق ہو مہری لکو
بانین کانونی سنین اکہون صورت بکو

دیکھی جانور و کوئی دلا دام سی کام
انی ہی روز جدا ہو گونش نام سی کام
سانس کس طرح سن جا کو رام سی کام
خط سی اکہون کو غرض کانو کو تمام سی کام
تم و نور یکا کیا کرتی ہو باد ام سی کام
ہی دلا کیا چھی جو شہد لب نام سی کام
کون شہد ہی بیا جسکو سن جام سی کام
اب خط سی چھی مطلب ہے نہ تمام سی کام

اوس سن کی وصف میں نور کی حاجت
مخو باری کاہ کافی ی کرو کیا جاننا
دروسی لغین سن خاموش ہی مانند جسم
برزہ کوئی سی کس بہتری خاموشی دلا
ر اسنی ہی سفد روہ ج ادا بکانه ہی
انی فلک شمس و قمر کی کیا و کہا نامی و
محوانی شکل کی وہ انہی کا نشانہ سن

خط ہی معرفت میں نور کی حاجت سن
من مرد ایک طفل کا سون سیرنی خط
محر کی دن نالہ شکری کی حاجت سن
عاشقو کو اہ ہی تاشہ کی حاجت سن
اوسکی برو کی لہا کو سن کی حاجت سن
طالب و بدار سون تصویر کی حاجت سن
غیر اسنے و نان تصویر کی حاجت سن

مرزا

خبر کت بر زمین و روز بالای زمین
زید کافی ہی ملاست مرگ کے انگو
کون اس وحشت کد میں اس قدر وارہ
اسطاری خطانی قاصد کیں می اس میں سفید
جہن رو ناموں کو کیا کہنا ہی نہیں
لی جو مہری جو لکھا قاصد کیں می انتقام
ناب کیا حاشیہ کی جو مہری کسی مہری

خبر کت و نامن کہ نمبر کی حاجت میں
اور کہ اس خواجہ کو لکھ کر حاجت میں
اسی دروازہ کو ہی رخبر کی حاجت میں
سادہ کاغذ بھیج دوں رکھ کر حاجت میں
نیل شیرن جو خوبی شیر کی حاجت میں
ابنہ کافی ہی جو کچھ شیر کی حاجت میں
شمع ہی لیکن انسی کی لکھ کر حاجت میں

غم فرست سی جان من من من
لیکے لوسہ ہو امن کہوں ہوش
لطف آوٹا ہوں جو جہن جان کا
صاف بوسہ کو می جنوں تہ بر
جسسی ابر نیلک میر جو رشید
ناست شاطہ شرم ہی کب
کوہ اکور ابدن سفید لباس
کے بابا من جو لوسہ لب

جان کیا ہی سہر من من من
می جو او کے چہ و فن من من
اسی طاقت میری بد من من
لی سب حاکم سہر من من من
یہاں تہاں و ان سہر من من
باغبان ہی تہ می جن من من
بہ لطافت تو با من من من
جہاں و سہر من من من

خط بنا آینه سسی کپل کی کال

بی قیل بہہ و آج خسرت کا

بی عصب عصو عصو سر انداز

شیل یوسف ہوا ہون صوفت کلم

کی کیا جذبہ حاتم سک بار

مدد ای شعلہ بانی و آج غنوں

شک کی ساسنی ہی کیا کانور

کبار و ننگوہ رنج غریب کا

پہلے فرکان تو ہدی کشم

رو سہ ہو گیا شری اسے

سو تو لہنی پرست کے و طائر

باس وہ طفل سوار سن

اوبسنی لکھائی انی تانہ سی

کیا ہی فاضل کی ہی خاطر جمع

اند ابدی خود مسافر

اب حطب بن ہے ول جن بن سن

شمع علی ہمارا آجمن من سن

استخوان کیا کوئی بدن من سن

غیر لو خاک سر سن من سن

مدد بان ہی میری کفن من سن

جن عرابی کا کفن من سن

تکلیف زلف یا یمن من سن

فی الحقیقہ کوئی وطن من سن

وشتن اسقدر بدن من سن

حافظ ای ماہر و حسن من سن

محم ہلال و استر الزوہن من سن

مور اکبر بن خرقہ سار سن

فائدہ الجکو انجمن سار سن

مومن خواہ اس ارج اشتیاق

جکو اس خط کا انبساط سن

سوندہ

فصل

نکلم

ساز

لک

نرم نهر من همی شرب من
که محبت من احتساب من
خلوت دل من محکوب من
ای جنون بر من کباب من
نرمی ابرو من و و الفغار من
باری او کس کلواک من
البا انا حراج حارس من
ای و کله ای حسین جارس من
کور من همی عذاب من
و نور لغو من و می بار من
لا می و و کرد و کله من

سر من از است نشان سنجی دل
که ج جری من هو من بسکن
کو لا حکم من بسکن
غدر کباب من همی ارمان
حدسی کون بره کی لری من
شش ششم حواکباب من
خوش حوالی نری ترش و بی
خلن کرتا کوری نه کوی صحن
عاشق رلف تپا سو سری ای
و و شوش من هی بویه کر لک و
سوی ای نور ویده

بر ایک سوز و من انقاص من
شما سبکی ساری حنا من
که رات دن سوز و انجمن من
بوی کشتی کماند خراب من

نوا می سوز و اولی لغات من
نبر او من هی و و شرب من که ایک کلیم
ساری ایکو من هی من انک من
ایه ای انکو من و حالت سفینه نوح

هماری دیده تر بر خانی و مال
بسناسین کوئی انش کا آب سار کا
نرمی کز کس کی جھلیان ہمین کر
وہ عکس چہ کلنگ و الکر بولا
نصو او س کے بسنی کا خیم ترین یج
بہ جاہی رولا یا فراق من محکو
جور و فی رونی عش مجی لو کسنی لکا
جو سین دیدہ کی امداد ہے

ہم بانی سنی کو او تر اسحاق و امین
وہ پی رہا ہی جو جام شراب و یامین
ہر ایک موج نمی سہ کھانے یامین
بہا و یامی بہ کسنی شہاب و یامین
سنا متا کسنی سنی کلا و یامین
کہ کدڑی ساری شہاب و یامین
ہر ایک خصرابی ایا خولت و یامین
نور پور پائی عجب بیج و یامین

جو نرمی عشق من ملک نہیں
نہرین کیون ہی بہت من چار
ہی شب بحر سو میں و حسی ست
خاک کیون ہی احصاب ایسا
دلہ ظاہر ہی حال ہر دل کا
کیون جنون ہو نہ محکو مرہمن
اکی اوس گلگی عوی خوش بو

زمکائی من لطف خاک نہیں
ز امد اگر شراب پاک نہیں
اس کی حب صح خاک نہیں
اکمیدن زہر خاک خاک نہیں
اس مکرین کدھر کی خاک نہیں
کس کدھر مان صح خاک نہیں
باغبان گلگی ہو نہ بہ پاک نہیں

بانی و فرزان طایمان
کوشی رات بولکانشین

چهره یار بر نقاب نشین
حامل مهر نقاب نشین
سبب حسن بین و خاب نشین
دری من کین نقاب نشین
عهد بر می هی اور شراب نشین
صبح روشن نقاب نشین
ششم امانت کیون گون
بری جاه و فن بین اب نشین
و هی حیرت و هی فغان می و اخ
کشور و لسن انقلاب نشین
کجا چنین سر و انچه بیاوشی
نه تو ایاجواب نامه نه موت
جانان او شک و کنگر نه کوه
ز کشتی بی هی چوبی حباب نشین
اب آینه هی حباب نشین
تا نه تمام کنون تنی اتی
بر و بال بطا شراب نشین
نیری بالیکی محلیو نمی نه
کمره ای بحر حسن اب نشین
بر نیری فری به ستنی
که کبی ذره اضطراب نشین
منه بر ستای حلا آسای نه
باد آینه به شراب نشین
هرج و اعط کون ستای نه
منه کوشی می حباب نشین
درد و دل کا علاج ای
عرف اوس کل کای کتاب نشین

بس از قنای کسی طوری سرار من
بموانی فایده جانانی استی پور
قدم رکبای اور جابر ای کسین
بلاد یا بچی جوتا جو بانی سانی
من حساب به خطی طرح او کی حرکت
هماری جامه در می بین کل کی تقلید
شعرانی ی اور انده سان میون
ز من یار محبی کو کلی لکاتی به
هر ایک کل هی جمن بهین شبه عارض
من یون حیات جو دریای حسن فانی
جلای کلیونشی مبد اکو غبار انا
برای عاشق کامل هی حلوه شوق
خلش لکونین اخون کسی سی بهان
نام پنج بن یا حشر سانه ای

ملاشت تو کهنایمون کو می بار من
سوامی سبک اجل انیوانتظار من
همین تو باوه کشو خاک اختیار من
جر نایه نشاکه حبکا کپی و تار من
بونسین هماری کنا هو نکا هی شمار من
به ده جنون کی که و البه بهار من
جراح کو مری طلسک بمن بار من
عذاب سی به ولا کو مری شمار من
همار چی جسم کی تصویر هی خیار من
به موج است به شمشیر ایدار من
که شمشیر او است و به شمشیر من
کمان و ده شعله که است بر من
بول هی مری صحرای من چار و شمار
بحر حیات کو ی چیز مستعار من

کجه تری بات کو ثواب من
اکثان منی تو سات یا سات من

مبارک

مچو تافی سو انی جام شراب
عاجلان بسر و لفظ لئونند
نود و کل ہی کہ تیری پشت سی
عجری کوی دن ہی وصل کی طرح
وصف چشم سے من کلک سے میل
یون نہ باتر اجاجا کی کسر و
وعدہ شب کہا جو اوسنی لوکنا
اوسکے تان اقباب غار صبی
نرک نیامین سوچ کما

جاکے سلی تان با تاسون طافت نہ تیر
صبح او تہ کر کوین نہ دہی تانہ جانی امینہ
وہ جلی جانی من لکین من تاسکنا تان
باد کر تاسون کسکی صدف رخسار کو
سچھی شاخ سرو میں فنا ختم کا ایشان
دیکھ بائی دست جانی ملی جلی کر کلم

جم کی جانت ہے التقات نہیں
ہی جباب بی بہ حیات نہیں
عجہ کل کی موہنہ من بات نہیں
کہ لکھی شکو بیان نبات نہیں
سرمد و ان ہی بیان و است ہر
مہربان با صفت نبات نہیں
ہو نشفی بعد گوئی بات نہیں
دن ہی اہون ہر ہی ات نہیں
کچھ ہر ہی الہی بات نہیں

ہی کر تان برسی اچھی نہ و حش نہ تیر
بہ صفائی ہی نظرائی ہی صورت نہ تیر
صعفی صفت نہیں ہر اشارت نہ تیر
زادہ اصراف نہیں ہر عادت نہ تیر
طاہر دل کو جو ملی وہ سر و قاب نہ تیر
روشنی جو جانی مثل و انہ جہر نہ تیر

سبح فانی فی علم کی کمال سنی چو
بو کہ کرا سو سنا یا امنی نگر ابر کا
نامہ او کی حرم لبنا ہوں نو کیا کہنا
کیا فروغ حسن ہی چو ہوں اگر اور سکھ
کمر من پہلاون کف بای چھای
نامہ من جو نامہ او سکھالی لبنا اس حرم
استظار نامہ بر من جو کیا لبنا صوف
ارمعان لبناون سو کی کرا رو

ہی زباوہ رستم و سائسی حرابت
حب لبنا و مال وقت جو شرف
من لکیرن با کوئی کہی ہی تانت
نچہ حور شیدی ہو جانی حالت
ہو زباوہ نچہ رکن سی رکست
سکری سنی ہی سنی ایک تانت
نامہ محبوب لبنا ہوں بدقت
جن کی من خارا مائی دخت

روی نامندہ براب لف سہ فام سن
سیری صیام کی اب لف سہ فام سن
خواب ساری مری صعلی ہم لوستی
طول ساطول جدا سکو سوا ہی ظالم
وہی کو سسی غزوہ صلا ناموں
حشم نحو کے لستہ کو لبنا ہوں
قری کی نظر انا ہی یہ جو سہ سیاہ

رور روشن ہی بر عہد من شام
میں دل کوئی جو باقی مراد ام سن
بند اکھن من مگر لب کوئی کام
دوست لبنا نامہ لکھن یاد مراد ام سن
ہو کیا خاک مگر خاک سے آرام
کسی کی واسطی ہو چہ یہ یاد ام سن
کہ مری تھل من جز حال لب

گورو کر ہون کہ ہر سکار مرئی ہو کوئز
رونی روئی من ہو اور تو اباسا ہے
عمر کہ دی کہ شب و رجب ای ہی وہ

من ہو گین نامہ منی بنگام من
می ویدار ہلا کسی ہون جام من
میری قسمت من کہی کہوش نام من

اوس عزیز العذر کی مٹی ہی صورت ہوا
نام نہرا ہی تھی و روز بان سونی من ہے
کس قدر عظمت ہے شی ہونی ہی الفاظ
نامی وہ ہی کہار نامہ تھا کہ کرنی ہی ہے
خواب میں ناظر احاطی صورت بار کو
اسے مالوئی حلقہ کی اور اوستا ہون ہے

ایج یوسف کی توی کو بار بارت خواہ
ہو کیو جیسی ہر انکی عادت خواہ
وینلو مرد و توی ہو خانی حالت خواہ
وہ صلی شب جاننی من و معرفت خواہ
رات ہر بر سنا ہو من یوسف کی صورت خواہ
وہ بے بائی ناگوئی تری صورت خواہ

طالعی لوبیت خواب میں باری بار
عاصیون ہر مرد و جنسی ہو نا عذاب
ہر من کہتا ہوں کہ میری وصلی کسی
جاننا ہوں نہ ہر اپنی ہوشیہ ہر من
بالہ العالمین کی بے ہی التھا

حرو و توی صورت ہون ان فیات
رہنی ہی بی بار ہون چکا و ت خواب
ہے کسلی وہ از راہ طرافت
شب ہ نو ہر جو کرنی من عیانیت خواہ

کھ ہون سدا میری باغی و لٹ ایلز

نمی بوی گی بی و ده نور نظر اکتو من
بهر زبانی و دهنم اشته بهر اکتو من
کوریو جایی کی هم نونه بهار او حور
کسی منصوری قاضی کورانی اکتو
نقش سی لال بوی من جو به چشمان سیاه
علم کرد من به بوی کسین بهر بهر
اوسلو من این اکتو من بوی من
نکه گرم سی بوی من اوسلارک کو
بی جدا جی که ده لخت حکر نور نظر
اسفدر کبک بی بوی من سهری بک
اسفدر سر به هوا او کور اکتو من
مکتو بهر من بی بی شوق نظر باز بکا
جنت حور سید حشمان نظر احسان
ایک نکه کرنی سی قی اکتو من بوی من
ز اندن بوم جاسین مری طفل نیک
بش کبکسو و نکی حال من جاکر اسیا

نکبانار نظر بوی کور اکتو من
بهان سحر دشت من و سولی سحر اکتو
عادر من بوی بهان مثل قمر اکتو من
سی سبایی نکه تنغ و سحر اکتو من
ای بی شوق و شام و سحر اکتو من
و سبایی اسی من اگر نونه حیا اکتو من
می صلو منی زیاده بی اثر اکتو من
بی بهان نار نظر اسلی نکر اکتو من
بهر نکتین من بهان نکتین اکتو من
ای سرب اکتو من بهان نکتین اکتو من
که سبایی نکر بوی بار و کور اکتو من
بی شب کای اثر ناکتین اکتو من
ای نکتین من قصا او و فد اکتو من
صدقی بود نکتین من قمر اکتو من
سج توی خوا کاکتو نکر سحر اکتو من
بهر مو اکتو من نکه کانه کور اکتو من

شیرین بی و بری خانه دل بی من
بوجان بدمین افری بی و غله بی
منجلی کسی بانی بی و بی

که مری و دم و بد بی کبر اکو من
نبری ملکین بومین بر و از کو بر اکو
جای اشک بی بی و لسی شرا کو من

لشی بی کمر و من طالم جو کبر انامون من
غیر حب کنای او بر من بر نامون
الکلی بی بی بر مات و کبر نامون
نوی و آتش کابر کاله که نری سنا
مانوالی بی بی جانیکا و نونو و یا
کر چلین راه طلم نور و الون بی و نون
آبر کو و کبر سانی بی بی کاه
و ورنی بی بی و نون حب انان و کبر

نام بی کبر بر لار انو کو حلامون من
و کبر نام بی بی بر نامون
بولنامی نون کبر نامون
افتاب کبر بی جار بی بر نامون
بار کو اب بی بر نامون
بس کسی سانی کی اکی نامون
مجد لولاب بی کبر بر نامون
نام بی بی سوی کبر نامون

لکشی و خاک کو چه و لار باون من
حرکت کار کو من عید او کبری بی
لکشی و کبری کبر من عید نامون

باونش کبر من محمی و کار باون
رخبر بر و بد و لار باون
لکشی و کبری کبر من عید نامون

پرومانوان سون او نه من سکن اعر اقم
رنگ خاشاک که صفای بد نشی
وشت جو من ای بی پونی من مر
اشکلبیلو نشی حلی سونم حکو در بر
رنگی می سب من وشت جو من
پرو من کی و امیری من کینا من
کیا وشت کاکه سونم در نوای جون
جانوا که جو بی اشتناق خار
سحر من کس طرح سی کون و ن اعلا
یوسف خنی سمنی من سودا و من
اسدرجه منی او سونشی او نه ای
ول و در پای کوچه و لدر سطر
سحان من که کوچه کسب من
بری نڈال به صفت من یوسف من
و در اسن کال جو سونم فائل نواب لکا
اکب خوش بر قدم من بر و سرا

او لهای حب کاجو کوئی مار باو من
پرو نای رنگ عارض لدر باو من
بی شیه ویده خونبار باو من
او لهای کین کسوی خمد از باو من
ماندی بهار بهار کی و سار باو من
ای کینا نشی گردش بر کار باو من
به انو محلو کس طرح خار باو من
اکین به لکین من فی نیدار باو من
جمنی سی لای خانه حصار باو من
رنگر من نری خردار باو من
آب کی کین کی سحر باو من
جسی من هی طاف قمار باو من
رنگر خانی بر بازار باو من
کافی ی حکو رسته زمار باو من
و و جار سمن لکین من و و جار باو من
لغزش تو انشی رگنی من سحر باو من

سودای زلف یار من هم شطرنج
و ده دن کی جو بانه من رکنی نی یار

بر کام بر لستی کی مار باون من
چپی ای کی عوص خار باون

سم و زری خیرای و افلاک من
لور کی قدرتری اکی و لاکت من
غصن ساقی برادر کس و ناکس من
کم من غمی سی اوس کل کی حد اسمن
بیدی راه خوان من کرواده کشتو
کون نه راه کربن عم نه بعل خوش و خوش
خالسار من کسکو بو ملاک نسبت
سائمه کتو عزیزین خاکی بو ملاک مثل غبار
الباجله جو ایسا سبب اسکا کبابی
اندون رکنی بی هم و در زبان هر وار
شمع هباب بو فائو سبب کنا حاجت
مخت کون می کل کس کو کناهای حرم
اصول سی من اس صید که علی من هم
عشق

کسبه انباهی کم از کسبه و لاک من
شعله نارنی و مان شعله اور کس من
کردش جام نه بی کردش افلاک من
دل بی صد حال کریان اگر حال من
بی سبب خار طرف باغبان من
لنه باده ای کجه لسه نرناک من
کونی عصر مری فالت من بحر خاک من
بی تهری روح روان تو جان لاک من
خط رخسار کی بی بار اگر داک من
اوسکی ابرو کی برادر کوی تو اسمن
حسن کاکجه من نقصان جو نوناک من
کر حلال من سی کری کجکونو کمال من
سو کی دج مکر لائق خیرات من

سمن و برک و کل و نرکس و زرقی هم
واه که در خی تا نرکس شرک
هنگی کنایه ده که رولا نکی

مونه سن اشم سن کان سمن سن
نیکری وین بار من سوک سن
دیده ترهون در بانو که خاک سن

کون ره بی جوا و سن چشم کا سبار سن
کیا نیری مانده سی سر بر منی سار سن
برده نرم او نهان جمع اغیار سن
و نیکر ابی خردار و کو حیدر کا
چون مر نو نم و نو نه پیری نسل سن
نیکسو عشق بی سوت ج غمت سچو
سخنی اندی من کون خشک و نکی ستر
سهم و نکی حن و مژه خانان کو
جل کما و بو ب من اب کمر من پچی ای نو
نیل خورشید اخاط کی من نور جمال
کوی جانامین من بطر و نسیان می
ای من مری با و نسیان سچو باو نر

در کی جو نامی جو نر نو سن کر قمار سن
ماری جالو کی جنون حین و نسیان سن
نبده موسی که طرح طالت و نسیان سن
میرا الوجه بی سید که مصر کا بازار کا
غیر حاتم می کلون کل خمار سن
خیم لبالب فی کلون سی بی خمار سن
خشک کوی من بی بیان و نبده مدار
ناب نه کس حسن و نر من بخار سن
و و نر نیک مو به سایه و نسیان سن
کوی خانامین کس سایه و نسیان سن
کوی هم شمع خور و نسیان و نسیان سن
نبد و نسیان حنون نر بی سچو سن

در نر و

کون گویا که در می پویند خاکیست

دشت و دشت من بهی کنی ملاحاتون
کون گویا که در می پویند خاکیست
مهر من بس پویند جو و صوی کاسه
مهر من بس پویند جو و صوی کاسه
اس خرابات من هم دند من بخوار
اس خرابات من هم دند من بخوار
کون بنده ای خدا کجا کونگار
کون بنده ای خدا کجا کونگار

او از سر پویند من ز نهار کلمن
او از سر پویند من ز نهار کلمن
هر بانی بی و سری تات و سکی خالف
هر بانی بی و سری تات و سکی خالف
سودای بی شیشه برای پاچه فرشو
سودای بی شیشه برای پاچه فرشو
کناج کبابی سبب فرستند سرا
کناج کبابی سبب فرستند سرا
نمود کی حاجت به نه در کار هی کند
نمود کی حاجت به نه در کار هی کند
سیاهی بی جو او سر کلمن جانان
سیاهی بی جو او سر کلمن جانان
هرت و راری ای بنا چون و روتان
هرت و راری ای بنا چون و روتان
موتن چون مری کسی کافر سی محبی عشق
موتن چون مری کسی کافر سی محبی عشق
لاغر من هم ایسی که بکل حای جو خوشی
لاغر من هم ایسی که بکل حای جو خوشی
رکشی سی خالی من قائل کی بکشتی
رکشی سی خالی من قائل کی بکشتی
کیم ز رسی شقری نه پونا چون جو سهار
کیم ز رسی شقری نه پونا چون جو سهار

بچه نو رگین ساز کی من تار سی کل من
بچه نو رگین ساز کی من تار سی کل من
افر از زبان بر هی نو انکار کلی من
افر از زبان بر هی نو انکار کلی من
کمون مانده نه و لون سمار ار کلی من
کمون مانده نه و لون سمار ار کلی من
کیمتای دم ابدیده بیدار کل من
کیمتای دم ابدیده بیدار کل من
باند چون حط جوب من سمار کلی من
باند چون حط جوب من سمار کلی من
تو ج می کلر نک سو خار کلی من
تو ج می کلر نک سو خار کلی من
اجای کی سر سی ای و ستار کل من
اجای کی سر سی ای و ستار کل من
نسج تو هی مانده من ز نهار کل من
نسج تو هی مانده من ز نهار کل من
انگی نه سهار ابدن زار کل من
انگی نه سهار ابدن زار کل من
رومال بی نوار کاکش کلی من
رومال بی نوار کاکش کلی من
حاتای ایک شربت و ستار کل من
حاتای ایک شربت و ستار کل من

کسی من تیری او از سحر
تبی بی نراب اک هرک او بی کی سانی
اک جوج لکا و بی اگر طاک نولسج
طاف من ابانی که من روون

بی نای کلو باکوی فرسان کلی من
انگی بی شان او شر بار کلی من
دشمن جابگی بیل تیری متقار من
دو چار کر ماکلی من مار فک من

کسی کما بر نیاسنی اگر موئی برستی من
و عباد انکی حب من ماکتا هون و فوجوا
او سکود بی من سون حسن سفع شمع
شتارک من ایاشعاع و بی جان
او هر اوشتی من اول او او هر سونین

که انی کشت بر نو جای آب اگر رستی از
نوساچی بری ششون بر من منبر رستی از
که باولسی سمندری من پس هر رستی از
که فطرونی محسن بدلتی اب شتر رستی از
مقایل موکی و مینون نو بدلا لکوت رستی از

بی به پچا و اوسی مرد شر کنی من
جان جنگ بی به لکای نظار بکا
و شت و شت بی کما جاکر سان مرا
و شت و شت بی من خرمین مرا خانا
مثل یعقوب من عشق بی او س

که و و بی عشق بی کون و سکون کنی من
که رک جان بی حسی تا نظر کنی من
کما اسکون شت و شت فرفکی سحر کنی من
راست کنی من شکر کو حوسو کنی من
انی محبوب کو هم انبان کنی من

کو هر

و شت

چو بوی خوشی او رخ آید سرین بو

او چو جل حسن بر آید بکلی بی صدم
بحرین پیش چو بی غمی بدل

چو من باله جانگاه ای اشک من
اندون کجا نظر لطیفی خون بی رونق
بوسه حب منی طلب کسی کیا تو بی و یا
مل کسان چو ساقی تو تلا خصر من
سلطنت چو جو دینامی ملک کینا من
خون شاق سی بر سر بیکان من
ساری عالم سی لایکی من بر اکس
بر کینا عکس نو جلنی سی رنات زوان
زنگ لاله من اگر بی تو بهن نام کو بو
لااله صیف سی نه جو نیکایی او فانی
کینه نصف من وه ابرو که جو بی منی مثال

بکرم بر سر من

او سکویم کو بهی کنی من جو کر کنی من
زروشی بی نظر من حسنی زر کنی من
جسی سب کنی من خط تم اوی بر کنی من
سانو داده کویم و ده تر کنی من

بطمی کهای لوباده کز رنگ من
غول لر کو بکلمه من سانه من شک من
بی دینک تو کبادهل تو تراشک من
سایواب لغای فزح شک من
بنده بی خاک شلن فانی او رنگ من
دینق امنیت صم من کل او رنگ من
صف من کان بی بک کینا جو صف من
نری صورتی قسط انبه بی رنگ من
با ستر من بر بندیس بی تو رنگ من
چم رمای به مرا خون و ناز رنگ من
ابر من ترغ منه تو کو غم رنگ من

بوی گل یون ای حامون نو هوا هو جان
جانی خون انش سو دای نام اعصاب
نار نار اینا لریان لرون منل سحر
و هو م عالم من چی چی بی بی بی کی

باغ عالم من در خون می خوش شک سبز
کوفتی رنگی بهاری جو رنگ سبز
اج بهر تانده من ده کسو شک سبز
بانی چخی شک کده عار شک سبز

دشمنی بهر بهون بر جتو سبز
باون ای شفا جو که دخی شراب سبز
پیشی رین خمارین سر ستری تان
سینای می بی کم سبز هم سبکو کمال
بستنی سنی کم سبز هم سبکو کمال
سنی شک ای بی سر ابامی بی سنی
کسانک باغ او بت شیرین ای بی
فراد و سرو و شیشه می منتقار تاحنه
کس کلکی یاد من من به سبز خزان
آکسانده او شاهون هر د عاسوی سنان
جواد می بی ظاهر و باطن من سبز

بی کونسا مقام که ای جان تو سبز
چاره میری صد کلمه کمال کلام سبز
ساقی بهاری تانده من سبز سبز
لریان اگر شراب سبز ابرو سبز
لریان اگر شراب سبز ابرو سبز
موجن شراب که من قیام تو سبز
طلعت من جواج مری سانه تو سبز
عاری لوی می هر سوزی اجو سبز
کلک من اب و نازن تو سبز
برای جو کندی و د مری ناز تو سبز
خو جو بهر سبز و د کندی تو سبز

ساتھ کھائے کھو گیا ہوں میں
جوتی کو اور نف کو دیکھا کی بے گنا
عالم ہی جو آئینہ خانی کی سیر میں
مخو دین ہم تو مونہ میں جو اسافیا نثر
سیر میں ہو گیا ہی خون سے کیا علاج
فوان بار میں ہی جوں کا حال

رات دن سو دور و بام نظر کہتی ہیں
بار حبابی حد ہر ساتھ نظر کہتی ہیں
دشمن و دوست جو سنائی وہ خوش ہوتا
ہستی میں جو خط اوس میں بھی کو ہم
رہ رہا رہے درگاہ ہی و ملک اور اہم
اوس پہو کی کی نظارہ ہی نہ جل جائی ہر
انچو بن خاتم جہد کو انچو پر شک ہے
چھائی بار و کی وہی ہوئی ہی بیان ہی اب
چرخوں کا جو انی میں کمان جو حسی

میں نگاہ حسی وہ اسفروشن
کمان کس کا ابا کس نشت و روشن
انی سوا نسلی کو ہی رو برو میں
کچھ شہ کھو سی لم نہا کھو اب
بیان جاک خست صبح ہی کامر فوہر
خیر اشک میں اب رہیں ہوں

نظر اجائی کسی بھی نظر کہتی ہیں
کہہ میں ہم رہی ہیں براؤٹ خیر کہتی ہیں
میں میں سری ملی ہی اثر کہتی ہیں
ہر طرح ملک سے برو انو کی ہر
لوٹ فراہن ملوس کی ہر کہتی ہیں
اس بی اگنو کو ہم اشکو نشی فرہی ہیں
تاہم میں جو کہ تر اطفہ و ہر کہتی ہیں
اس میں ویدہ گریان ہم اگر کہتی ہیں
ہم شب بحر میں اسد بحر کہتی ہیں

حامی بنی حسن بن علی بن ابی طالب

بہ رنگ گل اور اپنی فلک بر شوق سن
 خالی تہہ بارسی کوئی ورق نہیں
 وہ کونسا فلم ہی زبان جسکی شوق سن
 جو وہ طباق رزق میں جو وہ طوق سن
 مدحتی خان میری بہمن سن سن
 باد صہم ہی دل میں اگر باد حق نہیں
 ہر شمع باز غی میں سہار اسوق سن
 سوئی جبری میں لعل میں مونسہ بر عرق سن
 اسافر ان کامری و لکھو قلع سن
 کیا باد قلع اعوذ بہ اللہ سن

درد ایسای پیکر کا سکوتری جس میں
حشم میں ہیں جو میں خستہ بیان کہیں
تاج شاهی میں خروں خاک کی کی کس میں

به خوار جو طاهر بن دندان و کو خوار نسبی مذکره
میری ساو کو نه سختی سی و مکی سی مغر و نر
صحت بدان ساع کشت چمی افی می
ی سفر طاهر من خشم باطن سی

کبار برنی من اکثر کد اکی پس من
شبه دل توٹ جانی درانی ستر
پنس کپا یون حلقه ریا و کاسه پس ستر
و پکنا یون و پس من نرات من

جو فطره عرفی ده کو هر سی کم من
سر کتبیا مکره هتایا می حم سی من
کپو مکره او را من پشمانی حکمی
انی ماه پنج من باز واد ابل ز باوه
و نو خنای دست کشتی من اکی
می بار کانی کپا می خپانه کپمی
هوتا می نج دولت و ناسی اس قدر
ای طفل بری یونیک کپا با مسج دم
ملک حو من شاه یون چی بر مکتس هما
پشتی من خال عارصن نابا می وصف هم
یرت زبان حال سی کپا می بر صم

اینا بدن ای بکوز بور سی کم من
سکر و ای شبه می سر سی کم من
جو مکره و خنو من پسر سی کم من
حور شرعی و کره بر ابر سی کم من
مجدی کف صم کی سمنه سی کم من
شبه حجب کای و ده از در سی کم من
و بنار میری پلتر من احکری کم من
جو برادر او باوه کپو تر سی کم من
پنا با جو داغ بر می افر سی کم من
حو لفظ می ده حسن من اخر سی کم من
کوبانه لعل لب من نو منهر سی کم من

هر دانت تنع نوح نسکونک

ایسی ہی سرم ابرو جانسی اب اب

بی ناخن بریده ترا تنع سنی زباد

لاغر ہون ایسی کلمہ احراہین اس قدر

مستی من عشق سانی کوثر ہی ہوا

کپاہہ جامی خوب دین تصور جو بار کا

رقار بارین من میں شیرین ادا نشان

اوس سرو قد کی رف من لسی ہی ہن

کبا نوح غبر ہی جیب باز سی کلمہ کام من

تنع کافی ہی بھی انسا کلا کا نسی کلمہ

دھن عشق سی دی کجوشفاناشی

سانو عمر لبالب نظر آما ہی مجھے

کہر من اب صن منون کہ وہ سودا من

روش عمر و اکا بھی ایسی خیال

شب بارک کج کما ہی تصور کج

نیرنگ کو ہر غزہ اک ہر سی کلمہ من

نور کجہ مری غزہ تر سی کلمہ من

لوٹا تر استنی من نو حنجر سی کلمہ

دیوار دربار ہی اب سی کلمہ من

جام شراب شہ کوثر سی کلمہ من

بہر نو مسافر ہی بھی کجہ سی کلمہ من

خاک و سی رکھ ارنی شکر سی کلمہ من

جولت سی شاخ صنوبر سی کلمہ من

کلمہ سی کجہ کام من چار سی کلمہ کام من

خنجر ابرو و شہ از سی کلمہ کام من

اب کسی ترکس بہار سی کلمہ کام من

سانی و خانہ خمار سی کلمہ کام من

کردش کوچہ دیوار از سی کلمہ کام من

بار کی جلوه رفقا سی کلمہ کام من

بحر جابلی شب تار سی کلمہ کام من

کسی جن جن میں اس جہ کی گردن کل جی
کبھی سب بھولی میں جو لے ارام
ہو گیا صدف سے خود بال ہمارا
جوڑنا اسکو کورا جو ہو قاتل کا
نالہ و گریہ و داغ ابھی ہی کافی ہیں
روح جانی ہی کبھی عالم بالا کھٹکتا
اسد اللہ میں کوئین میں کافی

بوسہ مانی کل رخسار سی کچھ کام نہیں
بار کی سایہ و بوار سی کچھ کام نہیں
ابو نموی کمر بار سی کچھ کام نہیں
مکھو ابھی دل و کار سی کچھ کام نہیں
نغمہ و بادہ و کلزار سی کچھ کام نہیں
قد بالائی جفا کار سی کچھ کام نہیں
ایک سی کام ہی و چار سی کچھ کام نہیں

کبوتر نہ چلی اکی نری حور کی گردن
مستی میں جو نشاخ ہوا قتل ہوا میں
قربان نری انکھوں پہ بھی مدہ سا
شیشہ میں نہیں بادہ کلرکتا ہی ہے
گرد و غشی اس شیشہ خانی میں برہی
جلاد و قاتل ہر خدا سے سحر سے
کو محنت ابائی مگر شیشی میں سرکش
سیر سحر کی سودا ہی بی کیا بیعت میں ہی

چلی کی کمر سعلی کامونہ نور کی گردن
ہی خون ہر آبادہ انکھوں کی گردن
کمر میں ہے خدا شیشہ بھور کی گردن
بہ گردن سینا ہی نہیں حور کی گردن
شیشی کی ہی ہم ستون فی اب وری
اب کات ہمار ہی شیشہ بھور کی گردن
ہوتی نہیں خم سحر کی میں سور کی گردن
نہی کاشنی فرماؤ کو شاہور کی گردن

فرمان یون بجزین کردن باجی کون ج
واعطارک کردن جو دلهای نو نه درنا
بروانه کاخون شمع پیاپی و کز
خم حتی صراحی کی بی کردن بوج کیا
ز اند نور پایی بی نو لعلت کا بر می
ایه بسوی مشکین ده بهلا لای کهای
مشک کردن بوی رحمت طای
فصل سنن حق حق کی به اواز بی
سب خلق کاخون بیری بی کردن بی
ایتک عبادت کو کبا اوبت کافر

مشتاق بی کسی هم باطوری کردن
کجه کم سنن مطرب بر طنور کی
کشتی بی کبان شمع سر طوری کردن
هم زند فیکلی اکی همگی غفور کی کردن
کردن بی بیری بلغم و با عور کی
بایی بی اگر شمع بی کاخور کی کردن
انسی بی سهری بی غفور کی کردن
ششبی کو کبان مل کی منصور کی کردن
به بوجه او ثانی سنن مرو کی کردن
و بلی بوی بی رخور کی کردن

غم سنن ی فلک جو ناج سنن
اوس بیری کا دین سنن
کجه ای بیکی به قسمت من
از طرح ورق بهکو مینا به
لب عدن سی زمین شوی کم

هکو سر کی بی احتیاج حسین
بی الزوم نو علاج سنن
و عده و بی کل بی اج سنن
غم می موجود اگر اناج حسین
در مضمون سوا حراج سنن

سحر من خوشتر و کبر من سرور
میلو کحل شستی تو کون نه رکون
نالی اک اشک آب جسم پاک
هم می دلسی هست من

شهر من بنو کار و لوح من
که شستی کا مرا مزاج من
پیان عناصر کو امرا مزاج من
لشته باد و زجاج من

موسی و حنی احمد از جو تنو بر ما نه من
لباسی او سگی لف کر کبر ما نه من
دل ای اگر سار تو می دست پاک
می حکم من جواب کو چو لون کجا
مکتوب بار کجا کون کجا عور ز به
صبا و کجا ای در کجا کجا اثر می واه
منی او کلبو نشی کوثر و نسیم موج ز
اس باغ من ساری او س گل کجا خزان
خم سو کی رنگ نا و کجا کجا کجا
سوزنی می طبع لون مد و خانه می و ان
تو نمین نه و لون تو می می می

پیان شکر نری کرنی من تقریر ما نه من
میر طبرج هو شانی کی رنگ ما نه من
ولمن تصور او روی تصور ما نه من
ایسی کجا ای طافت نقص ما نه من
رکنا یون مثل لسنه اکسیر ما نه من
لشته سوزنی کم من می عصاره ما نه من
نزلین هوا فحش شکر ما نه من
رنگ خا بو کجا کجا کجا کجا
صبا و بهر صید جوی نهر ما نه من
رکشی من حشر حسی عصاره ما نه من
سوحانی را که لون جو من اکسیر ما نه من

اونرا میرا بخار جو تونی بدن جموا
حق کشی من ہی من خوش اوار مان
بهر کی بدنی چون میری باونین بانی
ی محبت کو انش رک خنامن جن
و تو کتری جاذا اشارہ انش کجا
ہو و اسی کو طینو مگر غیر جام
کرتی پی محبت قیل تیری ہو کوئی جہری
فرقت من ہی اشارہ ہلال صیام کا
ناسخ من حکم عرصہ محشر من جاون کا

اواز ہی مانند فرا میرے کلین
بسی جوی و مان رلف کر میری من
و بوانہ کیا ہی تیری صورت پر ہو
اواز منہاں بھی پہوش بنایا
اسرار نہان انی من سنی نی بان بر
امی جان کوئی بنا کلا کات مر کلا

بغیر کی لکرن من کلین میرا من
مچی نہ کہی من نہ مرا میرا من
ور و ازہ صم کی ہو رخصت من
والد کیا ہی رکتی موتا تر مانہ من
کیا اور ملک حای شمشیر من
لو لکانہ کانس عرق بشر مانہ من
کیا ہی دی کلہ و منی شمشیر من
لی انی وج کر نکو شمشیر من
ہو کی رکاب حضرت شمشیر من

خبر میری کو پانچر نی نعرہ کلین
نہان ہی تو کی شکی ہی نعرہ کلین
ہو طون کی بدلی تیری صورت کلین
کشت شمشیر کی ہی یہ تاثیر کلین
اس سندر کز و ن نعرہ کلین
نکلا و نہا بن باز سہی شمشیر کلین

سکون تر اگر بستاند بیان کینچ سکنی
جز خاک بار دوا و دونه طبعو
لاغر سون من اساله تیری کاکی ملی
سر کشتی سی هم ست جب غمی ہی سائے
احباب سی مانگو من اگر تر عمرن بابے
اوس لعلی اوصاف زبانتک شنانی
کردن کاہر و ورا ہی تر اکسی لک
کسد رح سہری تیری زکات ہے بر برو
ہی ضبط چہی کا جو عشق مراد من
نی بار جو کی بادہ کشتی فوج ملو من
محسوس و بالا ہوئی ہی طفل معنی
کنا قصہ ناتاہی نوا و ظلم کی بائی
مذہب سی سو و اکبار لف بر می کا
اس حرتہ لاغر سون کہ ہو پا و من بر
اوس روی مخطط سی عشق ہی جو محکو
ہی ملک نصار امن نما چہی ناسخ

انکای بیان نعرہ بکیر کلے کلے
والد انگ جاکسی کیر کلے کلے
ہو حامی ضم طوق کلو کیر کلے کلے
شبتی کس طرح قوم لاغر کلے کلے
شکایتن نہ اب م شہر کلے کلے
ہر بار او لہجہ جانی ہی تقریر کلے کلے
نہ نارعبت ہی بت لی ہر کلے کلے
رسمی سوئی کندگی ہی رنجور کلے کلے
رہی ہی ہشتہ حش نر کلے کلے
ہر موج می نای شہر کلے کلے
جانی کس کردن ہی ہم وزیر کلے کلے
لشکاسن کی اکبر و رہ بکیر کلے کلے
رنجور نہ والی کہن تقدیر کلے کلے
بہون من اگر حلفہ رنجور کلے کلے
مصطفیٰ سمائل مع بکیر کلے کلے
ہمانی ہووی لف کر بکیر کلے کلے

بہی من جانیدی حلقہ زبانی من
بد نصیب اساعطی عشق من جسک نش
تری در بر لون کبر از ساهو من ار جوف
من بزرگ سحر حشر تابان و سنا
ای خودار او کیا و ناسی خالی نہ کو
ابی جنون بارس کو سی کب اسقدر فی ستر
شہیر و کاد و کینی والو کو سو پای کمان
حسدری محمد کی اوتنی ترکت صحر
کرمی من عالم کو جسکی باو کی چھوڑ سید
نرسی ہر کی طاری ہی من فوسے
قل جرم مسکینی تر سو کی ساوی ہر ہی
کرمی ہی انش زک تو سے نظر
بحر غشی ہم نہی ستو کو اسلن ہی کا
جس طرح سحر کا من ہی چشم تر
قل کر مبی نور احسان دشمن بر
و نہ موبی کا بد بیا ہوا اخر ضم

ملی من جانی خیال کسیر و لبر من
ای من جانی لی لون من کو ہر من
حلقہ در ہی کلمن باو و در مانہ من
نکسا ورو خا مانند احترام من
لیکنا ہوتا یہ اپنے سکندر مانہ من
و نہ کر جھکو اوٹا با او کسینی تر مانہ من
وہ بریر و جب اوٹا لسانی مکر مانہ من
زورک سو پای باو کی برابر مانہ من
اوس کی سکر کی غلابی سی خیر مانہ من
اوس بر کو جانی کیا اور زور مانہ من
ہم کی ہر فی من انا کانسہ سر مانہ من
محبوبی بدلی ہوا ہون سمندر مانہ من
کچھ من وقت شتا رکی سنا و مانہ من
لون کبی لہی ہی ہم لہر سنا مانہ من
جو مری شہر ہی ہر من کور مانہ من
نرسی باو و دجا جو تو نے تھا صورت لہر

آتش رنگ ناسی مشتعل به مثل شمع
به اندر رنگ شای بهار کای ای جنون
ی از لسی عاشق و معشوقی نیست من و
بی ران مکتوب کاتب یک بی قاصدا
بچه خورشید نابان من حل کاهو بفر
سپلی ای ادا و دنیای کهن ادا و حشر
حرب چکنی ای طبیعت هر مصمون بلند
رای جنون صاحب الامت کو توانه او تبار
نابنی عیار و ن کریمان کجا میو نمین
مانده وی ی مار نامی چون غنم و شیر
دشت غم نم مانده و در تابان پرده میوی
حشرین کلو صر که نامه اعمال سی

نار به لکسی کو جو خامه لی سحر با نهم من
لعل بخامی اکوشک مهر مانده من
شکری ایمان لوی کی توان حلقه زو تان
مبتک خط لعل بهار احسبم لعل تان
کر خونی و یکی و ده خال معبر مانده من
باب خیر نایه ایمان من جام کو نر مانده
طایر سدره که اجانی من شایر مانده
و مکر محک و او نهایی می بهر مانده من
کب و دن بوئی که لوی کاوست لیر مانده
جبهه سی من خار با و کی بر لیر مانده من
بی بهلری با و کی مانده حشر مانده من
حشرین کلو صر که نامه اعمال سی

خط کماله خال پی رخ محبوب من
معجانه به خرابه عالم اگر بسین
تفلس کجای ما نمین نهاله شمع من

مع حدر کا جوی بی فتر مانده من
ایا بدن ی صاف که موی کمر من
پیرش لی لک کسبی خیر من
کلشن من و بهلو که کف کلشن من

واقف گیتی نظار قسی ایی نظر بسین
و انگوشتی بی مری سر شورده کو خوش
اوس سر و بر نه سر و لب جو کا حال
رو ناهون زار زار و دوی جو سکنی
اکو رسی بوی نه گیتی خم اشما
کینا افتاب ماه و کینا نای ر و ر و
واع ایی سر کی شعله جواله بن ک
واع فراق بی شب فرشتن مشتعل
و بویای مینی اشکونی رنگ سناوت
بر دم خیال نقطه خال صم جو
نه رحمن بن عکس لب لعل جو برا
سوزان ده یون بنوله رک سید لطم
نا ترا خون مری افسردگی کی دیکه
ر سناون فکر عارض جانا من اندن
کشن من سر حسن کی کوفت و نشیمی
السنین به حیو کی بی کفیر

اینی کمر سی کوه بیت مو کمر بسین
بالوین کوی خبر بر طاولس بر نه
قطره سین بی خود دم آب سرین
کوبای ابر تر مری فرکان برین
شاد مری نصیب بن کل بن مری
ای اسنان چمی موس سیم وزر سین
و بوانوین لک جو به دوران سر
خوشد جلوه کوی و لکن بحر سین
فرشتن هم مو به نمایان سر سین
بشک به مری جفتن مری سوسن
بی حسن شجر کی شاخ لعل ز شکر سین
میری رکونین قطره خون حشر سین
نه لکای جو چمی و سمن سر سین
کب سر کاک شیب من تور سین
عنقی سین بن کتبت کوی کل بی کشر
شکر سین بی سنس نو و جو سر سین

ی بوشن بدوئی سبب کاه و دود
مار سبب به بی بی بی بی بی
جودل بی بی بی بی بی بی بی
کبا حانی کسی بی بی بی بی بی

کجه اج سی زمانه و فرم
رفوئی بی بی بی بی بی بی بی
مخوط افوئی بی بی بی بی بی
مال کونی بی بی بی بی بی

کراوسی ناسخ بهجوری بی بی بی
بوسه بی بی بی بی بی بی بی
مربع دل بی بی بی بی بی بی بی
مان حور بی بی بی بی بی بی بی
اوس بر بی بی بی بی بی بی بی
هر که کام بی بی بی بی بی بی بی
مثل خورشید بی بی بی بی بی بی بی
حسنم بی بی بی بی بی بی بی
شعله و بی بی بی بی بی بی بی
سوز خورشید بی بی بی بی بی بی بی
کف بی بی بی بی بی بی بی

بخدا و بی بی بی بی بی بی بی
سکینا و بی بی بی بی بی بی بی
شبه و بی بی بی بی بی بی بی
مخکو و بی بی بی بی بی بی بی
بی بی بی بی بی بی بی بی بی
بی بی بی بی بی بی بی بی بی
شب و بی بی بی بی بی بی بی
مخکو بی بی بی بی بی بی بی
شمع و بی بی بی بی بی بی بی
واع و بی بی بی بی بی بی بی
منه و بی بی بی بی بی بی بی

تواند رفت سی خطی کی تملک او س
چیزی کردی ای سانی و مصر
بو اگر وصل میرایی نوحانی وصال
چهره او س من کانی بخوری چهره
سپید تر و برسی اسد رخی تقریب
باز کی دست خانی ای بی شک کلام
را ندن نور خداوه خف سی بی غایت

نارسی کامی که بیان کردی کام
که این سبب و طینوری که کام
موت کو عاشق مهری که کام
او یک دنیا سبب و دوری که کام
که این فاقه زوری که کام
نحوه بانی سقوفی که کام
نحوه خیل طور سی که کام

کیا که ذکر بری جوی میر و لو آشن
را کسی بهتر کن و لای کامین
پیر سی بن میری اشار اندون کام
به اثر و کیهان من می کسی نفوذ کا
آب محبت سی چون کنون نمیر و آید
بی کمان روشن دیوار چشم خول
مهر جانان من اصل ای نه خایه ای
چشم کی گردش بی بار اشکوه آید

سوره جن کیهان سی آمد و فرامین
و اسفند سید این یونی جواهر کامین
ساز کار و ده بوا برده غری الامین
نامه خانان جواما خان ای جانی
حب لطیفی و ده غم نو سکا جواما کامین
هون بیابان من میری کوی خانان
کما ترخی هم از سو فی فسی سید آشن
هی کیهان تو از سی تر می نه با و اس

همی بهاری کفر کا باعث می شد و
کوی بنای کسکو او بیل اسباب
هو بخانی شمع روشن به دل سوزان
حرر ماهون اب غم بدنام بودی بوخت
شکر بار وادای بار کاتو ذکر کیا
به زمین اهی نهی و لیکن فکری

و سوم حسنی حسینی عاری شد و شکر
کشتی در وینش وونی اشک طوفان
سینه صد جاک حکیم سوختی و الامین
عصه جالو کرو و توارانی ساینین
قل عالم کو کیا ایک انسی ایک انمین
جسین بد کردای تو کنی اعلا مین

و خلیهان جبرئیل سلطان عکس کاشین
هو کیا می سکو سو و اولمه کر حسن سفید
اور تی بهر تی بن کور سانو کی مرز فاسد
کساچی کو و بیان ای و سکا سهری ککا
کو مکا لولنی منزله ای خدا سهری کهر
سکی بانی او سکی حوتی آنجور مین
خشتیهای کوی جابانی تسلی هو تو
نوبت مینا تو ایسی سکلی سکوب
مثل قفس جبرئیل مین آنجور مین کلا بان

دل بهار اهی کجه امنه کند کار
سر سمار اکبون نشانه شک مر کا سهر
کجه تیا ای زناوه کوی و لبر کاشین
کون و بیامین می مشتاق جوز کا سهر
اس خرابمین فقط بنده ای کهر در کا سهر
ساقیا و قشمن مین مشتاق ساعو کاشین
سر سمر اشتاق لک کو او ر سهر کاشین
عصو انبا انی حاسی کونسا سهر کاشین
واع نهی و لسن کچه طاو سکی مر کا سهر

باسن کتے مثل باسن سونگلی سفید
رونی انسا کسی و مال چلجانی غبون
باکسار و نسی سو کو کر سو کوئی بار
سامی کو تر کا

شده و بداری
جام می کسا که او سکود و ق کو تر کا سن

سرا باسی و شیرین کام شیرین
جوشنی شنی نظرو نسی و و دنی
نری تو نهو کی دولت مثل سر
شراب تلخ شیرین سبب
ولا حنه فرا جی من مران
خدا کر سو او س شیرین
ولابی شق مثل با و نه
کری کو کر نه شنی
نیری شیرین لپی کی جو کی وصف
کلام عجم کلز نک سیم تلخ
انیر فطر شیرین کسای فسر تا و

فقط شیرین فی بابا نام شیرین
کهنون اکو کو بین ما و ام شیرین
سوا سی با و نه کل مقام شیرین
کرون کونو کر و ان جام شیرین
کهان هونی نری زحام شیرین
کر کی جان شیرین ام شیرین
که بی آغاز تلخ انعام شیرین
که بی او سکا و ان و کام شیرین
کلام اناسی اچو و کام شیرین
او انی نرو و سیم اندام شیرین
کلمان نری نری نام شیرین

بیکمانی سب سب فی اوس دامن کو
مگر کنایہ ام شیریں ۸۶

کافی کہانا ہی کہ سرحد امن	کام ازوری در حد امن
حی و دجار منزلن نو کسا	ہو عدم کا سفر حد امن
جان با جاوون زد کی ہو جائے	موت اجائی کر حد امن
ساقبا خشک جو میری بان	اکسین اپنی بن نر حد امن
کاش ز روی کوئی بد لسی جدا	ہی عصمت درو سر حد امن
کثیر کسی میں ہی ہوں معدود	روئی ہی بوالش حد امن
خشک لب ہونی بن کجای سرا	اشک خون سی نر حد امن
مانہ سی خط جدا نہیں ہوتا	کہی ہی نامہ ہر حد امن
روئی بن اٹھ اٹھ انسو قسم	ٹائی اٹھون ہر حد امن
خشک غم سی لہو ہوا	کیا کہون شعر نر حد امن

چم ہارون بن جو نامہ بر کھڑی سنی بن	سامنی بہ بہتے بر کھڑی سنی بن
بار آنا ہی مری کہ تو خیر داری کو	غیر در بری شمشیر کھڑی سنی بن
زادہ کی رسوا نہیں میں ہو جان	سوئی فدا ہو خازیر کھڑی سنی بن

بزم نکلوانی بویست کمر سی لوم و لوانی
پنهانی و ر و از یکی ر کمر کمری تی پنهانی
ایسی هم خاک می من که بهاری ای
با ادب صاحب کسیر کمری تی پنهانی
اوسکی ناسخ اوس کلکی نظار کی نمنا من هم

عنو سان باغ من و لکر کمری رستی من
ای حجاب بی نورانی و کها صورت من
کسی کالامونه و کهای بی زلف من
چو روی و دست جانان کبون انی ثانی من
زندگی بهر مانی مانی بی کف حسرت من
روک الفت کالکامی بهر من بی ثانی من
کوت مرنی حافی من بی مونی من عبرت من
نمسی قاصد هو کها کاغذ کا بند احسم
تا نه من لی لیلین قلم انی کهای طافت من
شیشه می کی عوض و شیشه ساعت من
خاک و السن بی سر بر جرم کسبی من
هوا کر سر ششی من بی چون فرصت من
ورنه بار بار و دانی کی شفته من
سرسی کوی بار من ز صنی کی بی عادت من
ای بری ان تو تر می سانی سی ای
روادی و وزخ بوانی اوی عربت من
تار کی صورت نظار ای کسی صورت من
لها و موم موم موم موم موم موم موم

فرستاده بودم پیش خازنه ای مشک
بانه ای خوش نظری بی نوشا بودم بطرح
کبھی کسوف ای بهلا فکر سخن
کیون نظر است کمی صورت زرت بین
من و کواکب کجا جای نوبت بین
نامه لکشی سی این هوئی کسی در صفت سحر

نسبی سمار خان بی جلنی آجرین
سانی بغیر من لہو شو کنا نشین
من جانشا ہون خوشیش طوفان بوری
کلی بہ سی جاور ہتا کے عوض
رونی من اور مالی جو کرتی من ناصحا
مرغ کلو بریدہ کو ہا نہ ساقیا
جور و رہی ہجرین کو بای روز بحر
ہونا ہی الہ خلق کو نابوت کا کمان
ہون جان لب عمرین سستی ہی اصل
رشت الہ کی ہی نہ سخن کو پس یہ

ای جان مری جان لکھی سی بحرین
فاصلہ اچوتہ کیا کہ میں نہ دور رہیں
کس طرح و کس جنب میں بہلا حورین

باغ بهی مبر می دشت او سلی تحسین بهرا

بهر سافمن بهوسی بهوی بهر جسم سفید

فصل کاہین به عصمت کتو جوس

جنتی حی لبون بهوی بهر سر محکو

موت ای صوفی سن نه بهاری پرو

تری فرمسن بهر اسکو سنی اور بهوشی

جانی کافور سحر حاجی کافور حوط

شب فرمسن کبان صبح بحر خم سیاه

هی غسل و صف لب بار کی لکنی استی

جانی سا مکی ناشدی فرمسن سیاه

اوس بهو کی کی جو دیوانه سی او صا

عزم حج کما من کرون م غنائی ام

نار او تها و تنوا س سی جانتک جامو

دل میرا فرقت مجھو سن مینا سن

بهر سافمن سن بهو سن مزار تها تو

ایلی به او کی من خوشه اگور بهر

می لبریز ولا ساغر ملو بهر سن

خم می کبابی جوطوقان کاشور سن

اونی را ده وه محبوبه کو حور

کوچه بار تو کباب باغ ارم و نور سن

ایب سن سخت سن اوز نکا دو سن

به شب بحر بی بار و نشت کو حور

بی جاکسی که قفل نوبی کافور سن

ای ذوات استی کم از خانه ز بهور سن

شمع کباب ج تو میناب سن نور سن

ی ورفی کون جو تکر شجر طور سن

کسی یک حاکمی لایق خسر طنبور سن

عید کوئی اوس بهو کافور و نور سن

بهری آینه و بهی جنتین که سیاه سن

لایق می کماله خیال فدج اس سن

الهم

اگر فصلی بجای سی تراور بھائی کما
صنجد مارجی اوس ماہ کو کیا غم سفر
چور کر کر دس شودہ جو من بنیہ رانا
رات دن ابروی جانانکا تصور ہی ضرور
بحر محبوب ہی خون فطاون محکو
چار بانہ کی نئی جھکوٹا رہنی دو
نرک اسباب برامادہ جوی ہی

ظاہر میں ہی یہ کہ ظاہر سبب سبب سن
جو دوین اسے بر جھوہ مناب سن
اب میری اشک کے دریا میں گروا سن
کون مسجد ہی ولا حسن کہ محراب سن
خیم میں ہی بادہ فرو شوہ می ناب سن
موت ہی گرفت محبوب بہ جواب سن
تیری نردیک سے کیا عالم اسباب سن

باس حبس و لا وہ ستم اچا دہن سن
میری دہنسی ہے لہجہ جانہ زخیر حراب
حسنی و کیا ہوئی کھر کی حاجت او کو
حب بن کتاہون کہ فرقتی کر قتل بھی
اوسکی کھر میری مقبوس و لوٹن تا حشر
تائی جو کرنی من سوال زمین کرنی نر
اتنی شانی تر نمی زلفو می ہی امی خوش
جای دامن رک ابر و کنار و ز با

کوئی ہی سکی سوا اور ستم یاد سن
ور نہ کہ کون ہے دنیا میں کیا یاد سن
خط جانان کی برابر خط خدا و سن
منشی کتاہی کہ بندہ کوئی حلاو سن
خامہ کھر ہی لہجہ خامہ بہر او سن
امی فلک کھی جی شکوہ سدا سن
سبحن در من اب نام کو شمشاد سن
ہم لطمی کی سوا اور کی صبا و سن

و چشم کیتی بی رنج بر باد و آری
نهانی کسی حالت من معلومست
انجمنی که دل و نرات کرد و ظلم و ستم
عکس سی بری بر و کجا برای جان
غم حمری که می بود من کو
مرکی بی جفا من کی زلف و کیمی اسیر
رج و بنای جنون حلی طرح ای

بسته عفن جوی غمی ده از او نه
عرش بر و از مری خاکست بر باد
تا توانی سی جوی طافست بر باد
سرخ فولادنی این فولاد
هون و ده جنون کیمی حاجت فضا
بهر عجبی حلی کوی میعاد
جسی سلو من ده و چوب بر باد

ای خون حمری که بناله و مساز من
کبون و زنی کل ز غسانی طرح کرنی
کو گو سرو و خرامان نظری
هو کیا کام او ایسی بکایا
جان بر کسلی کو کسلی
حلی هون خاک عراج نه
بر تو من ظاهر دل کی بی مگر غفلت
خشم اسیر کو خشم نشی کسلی

صفت اسبابی که رنج من و از من
کلخ بر نو این سبز کجا آغاز
حسن کو کون کیمی صاب ز عمار
قل کرنی بود که ناز کاند از من
به ای جان کوی کوی بی جان
اسمن اینا کوی بزوانه بی انبار
بر مان من کسر طرح قابل سرو از من
کسب بر من نظر من کوی مساز من

عقل

بلکین بھی کرنی میں جن میں سانی
محسوس فانی ہوا از محبت ظالم
رہنما عشق ہمارا تیری مرد میں نہان
رخسار مال ہو حال ایسی ہے ایسی ہمار
ساز اسکا ہی کہ عاشق میں ہوا ہون بھر
ست چھی رکھا ہی کلام حافظ

طوطی ششہ می ز منہ تیر و گلہ سن
تیری غم و کئی سوا کوئی ہی غماز سن
شکر ای خوش جنون فانی کوئی ار سن
ساز سطر ہے تیری کور کمانہ ساز
حسن براوسن طنز کی کج ناز سن
میری ساغر میں کجراوہ شیراز سن

وہ سن ہوتا جہان جاوون
تہہ سن جاندی ہے محبوب
انہی باد اوکے رلف کے خیر
وور وہ میں ہوں فریبگی نزدیک
رہنما می کر می جو عالم عیب
کسی روز و لسنی غم سن کسانا
ہو نہ کلشت میں کہیں وہ کل
حاک اور انا ہوا ہر اک میں

ہائی میں کیا کروں کہاں جاوون
کس طرح تا با سمان جاوون
نور کر اب نوبت بران جاوون
ہائی ہو کر میں ناتوان جاوون
وہ جہان ہی تھان تان جاوون
اوسکے گہرا جہان جاوون
جہاں ہے سوی خوشن جاوون
صورت کرد کاروان جاوون

همین جیست فاصد و کمر طرح
کهر من بنهارهون تو کل بر

و نموند آستان مار کا مکان جاو
سج ہی - کسان کسان جاو

بری

بہار ای بہر و اشراششی من
نی ہی صورت فوارہ کردن شستہ
خیال ہی برق روی بار کا دلین
جو دور جام موسیقی تو موہہ برستی
ہوا ہی صاف ہماری طرف سے دل اسکا
دل شریعہ سی فاصی جو توڑی شیشہ می
کر کمی دست فضا ہے کجک مادہ حرو
جو کوئی جام ہو و بنا تو جلد دی سائے
دل رفیق بین سامان رو سبائی
بعر لسنہ می سو و بین شین سخن

اونار و شیل آفتاب شششی من
بہر بری اکی ہی جو شش شششی من
کجا ہی کسی بہر ہی کلا شششی من
کف شراب شششی ہی سخا شششی من
کہ او سنی لکھائی خط کا جواب شششی من
نور و زختر سو او سپر عدالت شششی من
اگر شراب شششی بہر وی است شششی من
عبان ہی صاف سائے شششی من
کہ خط طرح کوئی کہی حصا شششی من
کجا ہی کر تون ہی شششی من

بہر معجزہ ہی سین شہید کا

کہ خاک ہو کی چین نایت شششی من

دیکھا نہیں

کھنڈا بندی می اوس سیر کی اولکھان
 حورہ قدر کی ترب بر پڑمن حی اوٹا
 بطرح بھی کلی گزرت کا ہوا شوقی اندو
 بین کی او از دلکش اسقدر سونی سز
 نو وہ ماد مصر حوی ہی کہ پیری سانی
 کہیں کی جس کے کہ ہستی بچہ حور شہر کی
 اولکھان اس کی جنائی باو اسی میں ہے
 غیرت سزین ہی او فرما د وہ شیریں او
 کنا کا کرمانہ ساکی دشمن اوس کے داندہ سز
 بچہ وحشت عصب تر زور اتا ہی نظر
 نو وہ شہد ہی اشارہ کر کرین بر طرف
 کر و با سرب دم من فوج شہ کو

سیم کا سار ابدن ہی پورنہ کی اولکھان
 واہ لہی مخر نماں انتر کے اولکھان
 سخت ہو جائیں کے اوس شکر فمر کی اولکھان
 کر رہی ہیں سحر اوس بطرح سہ کی اولکھان
 ہون فلم بھوک کے لح حکم کی او
 اس قدر بر کوز میں اوس قہہ کر کی او
 خون پیری میں بچہ فزکان فمر کی اولکھان
 کلکدر میں ہونٹہ پورین نیشکر کی اولکھان
 رکنی میں طاف حیان شوق الفمر کی اولکھان
 آدمی کا نور والی شیر فمر کی اولکھان
 شمع شہان جلی لکھن اہل نظر کی اولکھان
 جہنمای غصہ تن جبر الشکر اولکھان

بہ جسم ار ہی یون برین مرد میں
 سولشی اہل سخن ہونٹا ہدہ کسلو
 تلاش جسکی ہی و نرات کھکوا می غامض
 کہ جسی روح سہان بدلی بر دہیز
 نہان ہی شاہ معنی سخن کی مرد دہیز
 چپا سوا ہی وہ تیری بن کی بر دہیز

جو عذیب کے ہاتھوں سے وہی وہی ہے
سب سادہ جدا ہیں روشنی ہو گھر
طریق عشق چہرہ ایسی نونی عاتر
لطافت ایسی ہے کہ دیکھنا ہوں
برکت رکھوئی گھر وین اک شہیہ
نقاب ہے مری امیر و جو سچ کو کس جائز
اکرم ایسی شہر کی ہنس میں حد
نمود ہو نہ مری خط عبر افغان کی
جن میں لائی صبا کسکی بوجہ جاج شہم
نظر سی ہنا سر رشتہ کے طرح جو زبان
نہاری وہی محظوظ کا موندہ شہانی کر
ہر روز وں بڑکی نہر لکھا سہی سوراخ
خبر نہ شام غریبی کی جگہ نہی

مکھو اسانی کلفام سی کام
و لگو خوشی میں صحرای کی بولیں

طہوری پہاڑ سے کلبہ کی سحر
لکا وں اک میں سنت الحزن کی مروت
ملا ہی حصہ بھی راہنہ کی مروت
کھر سی دانت میں رخ و سکی مروت
نہ مہری واع جہین کے کفای مروت
نوماہ نوری جرح کین کی مروت
نوسانہ بندہ ہی تھا کو کین کی مروت
ہی و جلد عذار و و فلی مروت
و کت سے ہی صل و باسین مروت
وہ ست ملا بھی ایک شنگ مروت
بہ مہر و ماہ بر مروت کین کی مروت
ہماری اوس ست ناوک فلی مروت
جہی ہو ی ہی بہ صبح و لکھی مروت

ی سی کہ کام میں جام سی کہ کام شہر
اک کسی سر خط اندام سی کہ کام شہر

آهني لڏام سي هون ورت جوئين تنها
خانه بزياد هون صحر ايڏن بولو کي طرح
آهني مڏسي هون غرت من وڏن بول کيا
طابرو روح رينده کي طرح جهونا هون
طبيع روشن کونهن جو فسر دور بکا
هي جهي وڏين سي صديا بکا خيال
هي قرآن بت جو وڏام من کاکلام

کسي محبت دل آرام سي کجه کلام هين
سفت و دوار و دور و مام سي کلام هين
اب کجگو نامه و بهام سي کجه کلام هين
ابو صياد نيري دام سي کجه کلام هين
صج محسن هون جهي شام سي کجه کلام هين
دوسي کجه کلام هين دام سي کجه کلام هين
هونن نا کلام جهي کلام سي کجه کلام هين

گو به غمي که وه حبيب هين
کيون نه هو طفل اشک واره
کل اخور من اي جوئ کور
من سوار کي ساهه فرما وي
مڏوئسي هون حاتتا هون وطن
حان بونگر جي کي وڏين
رند کاني مرص نه شفا
حتي جي غاڻون ورت کا و بدار

برخوشي هي کوي رقيب هين
که معلم هين اديب هين
شعر فرست و هين
کوي اور اب کا رقيب هين
وڏت غرت من من غرت هين
من عدو سنگرون طيب هين
حجر اصل اب کوي طيب هين

ششمین مریض

مشک کسدم چمنی لاش نهین
 کسک غم و لگو لگنی من مردم
 اکمه کی بند است هوا ابو جود
 غش من خون سابقا شراب جود
 چکی کمانی شو کرن لب مرک
 جلی ولا و کسک ابو زنگری کو
 بی عیان روپ نظر باز ی
 فاخته خوان هو باز کی در بر
 در جلا هو ن اسید وار ی من
 نور افشان بی حسن موده کشن
 خار خمسی بر تنک کل

کوه به غم بهیاش من نهین
 کسک اکمه باش من نهین
 کوی نجبا بی ست تراش من نهین
 اخراج کلاب باش من نهین
 اچ وده شور و و باش من نهین
 اب بیان طور و و باش من نهین
 کسک برار از عشق فاش من نهین
 بار مد فمین لاش من نهین
 البسی فاشی وده کونی کاش من نهین
 در و بین بر دما می باش من نهین
 کونی عصوم خراش من نهین

رسته حسن نام کی او سکا نشان
 باون من سکار کوی بار نشی نابند
 سری ای کس فام کاوه انسان
 کن ی کبا کوهی کی من سکار و سکلوم
 لکند شب باغ بو ای استبان

سلطان بنی محمود طغیانی
صبح گشتا تا خبر طرار کی ملک سم
منویشی بر سر دیتی کو جو نور اسی هوا
کرد با مجلس کے مجلس کو تیزی باون
به سگ تپان کس اسید بر مرد و بی کرد
اگره کیا دل کیا حرم کیا و بر کیا سجا که
رو بر بدن سوی بسفل کیا هوا علی کی
فضل حکیم سهرگلشن کو جا ما جا ہے

۹۳
اکی بری کس بجت جوان طغیانی
بی کل نر نو کمان برک خزان طغیانی
وای قسمت محکوب ترا و دان طغیانی
کوی خرم شمشیر ترا بران طغیانی
قبر سی و مود سون نو کوی طغیانی
نور طغیانی و ده مر حای جهان طغیانی
لاله گردش بوزن سی آسمان طغیانی
اندون و مانع باغبان طغیانی

آج پیش نظر حضور
کر چمن و درون بسکن
بار کبر من من ملستا
هم ادا و ان سمجھی جان
سایه های نظر من شمس
میری کرمین جو نوی نور افشان
هم کله و دستم بوا میرا

کوی مسایه بی حضور
تو تو آبی جان نحسی دور
طرفه جنبی به که حور
نازی حسن کاغذ و رهن
محرمین ساعیر نور
کون و نوار ہی که طوین
حشر کو انظار صور

کشتی و شمشیر هم سپاه
کون ای اسب زمان اهل زمین
کشتی من و ده سی کوه

سانو نو من کشتی نور
اسمان می به کجه نور من
شاعری کا خجی شعور من

کوت ناسی جود نرات شعر کشتی من
او کو کبا کشتی من جو خون بشیر کشتی من
بحر سافی من غصه نالی انگر کشتی من
کام هم سوخته جان مثل شرر کشتی من
هر من محبوبه محو اناظر امانی من
می کلکونی هوا سرخ و ارو سیفید
وصل محبوب من بخوار سی و امانی
کسو جنت من ملاهی بدطولی ایسا
میری ویرا من بی ن مهر جهان
نوی ستایشن کمال رسی ای جهرها
کبا ای طفیل تری کمال کای من
میرگی منو شب حیرت من ایب حیرت

کو حلی بخرو ن نور حیرت من
قالب نون من جو قیل شجر کشتی من
می کلک کفطر و کون شررتی من
الضم تری دل سخت من کبر کشتی من
جب تصور من نظر حایت کبر کشتی من
کسب بار نون جان کوهی کبر کشتی من
استود اس کوه انکونی تی کبر کشتی من
روز هم حاک کربان سحر کشتی من
کشتور سون سی جو کوب سحر کشتی من
نالی نو کوش ملاکتی کبر کشتی من
نیری نیری کبوتر می کبر کشتی من
نبار کبرانی نبار کوه سحر کشتی من

چلے سورج کو جو کوئی سن نہ پوئی منہ
 باز و قصد جو ہو نامی بہاری لہر کا
 محو نظارہ محبوب سے راہوں میں
 کام کوئی سن نہ رکھتی ہر جگہ سوا
 قدم انکس کی ہوئی سبھی

۹۲۴ کیا فانی ہے ہم نہیں سمجھ کر
 بیشتر انی حواس کی خبر کرنی سن
 بدن را کہ کو اب نام نہ نظر کرنی سن
 کسلی محفل کہ نہ رہی دامن کہ نہ کرنی سن
 ہم شہجہ سرگور و دروئی سحر کرنی سن

نی بار چلی جانی سیارستان
 کیا کیا نہ سنم کوئی کی محرم مجھ پر
 کیا چین جو محبوب سے سو وں چہ نہ
 ہوئی سن اس بارہ انکس کی نکل کم
 اذصل ہی رہا و صل منم تا دم آخر
 گرمی من کہان صحن کی رائیں سے
 کیا حد کہو رسانی ہی گرمی من نہ
 کرتا ہوں جو من حریف سی کر سکی شکار

یہ صحن لہری صحن کے سیارستان
 المنحصر اس طول کی شب و آستان
 و نہات عای کہ سن ہی رستان
 تر سو من کہان نہ کہن طبعی سیان
 سو جاو من فرمان سرابائی سن
 قابو ہو نو من باندہ رکون بای رستان
 کوئے میری و لگو تائی رستان
 نہانی ہی جارسی چھی خانی رستان

کسی نے نہیں سنا
 کہ یہ صحن لہری
 صحن کے سیارستان
 منہ سے نکلتا ہے

افلاک میں زمین طرہ چیل کے
 انکار و کوئی نہ سنی چلے جے رستان

سجده بگویند و چون سجده بکنند
کسوف بر سر می آید و بیستی
شش خم ز احسرا بابت و حرمین
و دکان کسوف و حرمین کی ملک می راه
حافظ طاق ابرو و خمدار بار بر
ترا اعلام که نه کفان فقط شن
او افتاب بونه افق بام سی و کها
بها حال حب جج تو مشهور انی جنون
کسوف بر کشته کهان ی فتح کهان
بر کز جی نظر شن انا و خود غیر
سولای عشق عمر کهان سی بر یک کل
مکن شن ی خضر طاقان حرمین و نو
هنا سون شن کمالی و انتانی حرمین
کوهان جایی غم شن لیکن بابت جا

بیل شن سون طاق بر یک سجده
کبا بین می مثل شسته می سر سده سون
زا بر برای با ده کسوف افریده سون
بر خند فغانی شن سون کسوف حرمین
محراب کعبه حاج کسوف حرمین
کسوف ی شری می شن بر خنده سون
ما شمع من می کرمان و سده سون
من نره بخت شام کرمان و سده سون
نی باز بر م با ده من بوش بر سده سون
عالم تمام ایک شن ی من و سده سون
انی ای حسن بر من کرمان و سده سون
لی اختیار صورت صورت و سده سون
باعت جانشین مثل انا و سده سون
و کج رمانی محسوس شن سده سون

طالع می بگوئی بر سون کی بخراب شن
طالع می شفق نور سده کسوف باین

بمن بعد ابره کرد و اسطرخبر برانی من
فروغ حسن سی و من بوین اکلین جلوی
برستی من بر یک سج لاکون عاشق لعل
زبان موج بر هو الامان مثل لب و ربا
می خرد یک سج کون سفر بر منی
جوانی هی هی من چون فرق اغشاری
و بو و کامن سبل ملک انی فرولو
جود سوی صدم او سروده انی و نایکو
حش و صل صتم اخر سوی نو خوش وقت
بری بر تو اگر مثل طلال بروی قابل کا

95
ساری و بره کرمیانی می تصویر برانی
کسی او سلا با نیا بکو حوده می برانی من
و ده فانی سر تا حامی من برانی من
کرمی بر لکاه کرم بر تا برانی من
قل کا عذکی حالت سو می برانی من
زبان موج کرمی هی هی برانی من
می هی حیطرح فرعون کو برانی من
سوا سو خسته حورشید سی تو برانی من
ملا با حشم برنی صج کو شش برانی من
نظیر انی می بر موج ای شمشیرانی من

گهر ای لبانو کو می بر بر و کو و با من
حلی لو ارد و با بر منی آشنا و من
ای بیلا می لرو و یک طرح سی نه حلال
الاباده بر می طلوع سمان چون درنا
خار نانه در با بر جود و او ای بر و

بر می و بانی ناسن کو هر مقصود با من
برار و ن سر حباب اسای سو می نانو و ناسن
اگر او بری نیا نکو و و کرمی
کای شور نو کا نعه و او د با من
نظر از بحر کل انی می برانی من

سب گشتی هم فقیر نمی بود با لوح کی گشتی
اکبری نم ناسکونه او ترو سن لو کی

از طوفان بی بود و بی نه با سحر و جادو
نه غوطه ماری میا سوتوی مرد و دواز

بر چستی من جوان مر نی من
جکی اوشش کو نم هر نی من
کر چه بی مهر سر سرم من
و یکم ای بار بهاری حسرت
کو بی جانان کی تمنا من

اب جو حاسنی من لر نی من
رند کاسک و من هر نی من
بر عم ای جان بهت در من
غیر سب حسی من نم مر نی من
مای حسی من نم مر نی من

با وانی من من جان بهاری من
پرو د جی من هم اور از رو نی من
غیر مردم کمی من جو سنا جانی من
با وانی من بهر کاسی غوص کاکه من
ای بری مات به اخبار سی من
اسطرح بول کلمنی من منی
نوا حجاز بیان من رسنی من

مای و به سار کی اواز و به سار من
و بی هر سار کی اولشی من منار من
حاشا من به من کان منار من
مای هر کس من سکو کاه و کنوا من
ور نه ای جان تری من سار من
کرمی من صاف من من سار من
من منار کان کسی من جو سار من

اس کی اسک ہانا ہوں دم فکر سخن
کہ سب سے پہلے دہان بہ خاری میں
نورۂ ہی کہ اگر کان ہری گلشن میں
ہو زمان موج کرب باد بہاری تازہ
کچھ سحر سبب سی سنخ کو مگر
کسی ستا سن وہ بہاری تازہ

سکے سب سے پہلے رہا رہی اثر
کشتی میں اکھنوں ہی میں بحر کی ساری میں
ماہی کا تار سی سوئی ہی لبث کر کا
باد و دم چھیانی میں وہ ساری میں
دو نور لغو نہیں میں جو رشیدی و نور غاظر
رہ و روشنی کے برابر میں تہا رہی اثر
جو کھڑی ہی نظرانی ہی چھیانی میں
بحر میں تار سی تاج کا بھی سبب
میں بڑی میں ہی بار اندھ میں
نہری نہ توئی کی شانہ یکفے میں
فصل کہیں وہ گل تر میں ص کردی حرا
مرغ زرین خلعت ہی نفس خفاش
وکی بی بی ہیانی ہی عمارت
شب تک جد اس میں نہ جلانا ہوں
دن کی سر حال لہرانی اثر

بر حد استیلاست لانی رخساری این
بی لوتن تدبیر نادان عالم اسباب
یون خیال روی جانان هیول متباین
کسکه ز کسک نمری نل متباین
نرمی و نوا برو وین سونگی بندنی سحر
جانی نشه فرقت سنا من جانگی موت
چلوه دندان جانان سی هواهوشن ملک
کشت نار حد استیلا نظر انای جانند
رات بهر نرمی فراق بار من هم سفر
سوسکی محبتی سیدار من نی دلکی سیر
سالو تو کوئی افت سدره بوئی سحر
بر گیاهی عکس سافکا کین در یاسن عکس
تندر قناری سی سو کا جلد و نل کار و
نرمی ای ب کسانسی جلد کرتای کرین
از روی اسفند سوسکین خوش شراب
دولت سیدار جانی بر او ملک نی نای

ناو کاغذ کی بیادین حسنی اطفال این
جسطر حسنی عکس مو متباین کار و
جسطر حسنی و ب طابای طلا سیماب
ننگی هی فیدیل زرین کیمی کی محراب
شکل تاسخ هی موج شراب این
مخوفه سوسک و بویا مونو کی اس
رانی من هم انظار کر ملک شتاب
برکتی حقی برار و ن جادو متباین
سنگردن سیر لیلی سید جانی من اسرار
محبوبان سستی ندر عکس حلقه گردان
ورنه به کبر و دش کپا سنی ای کرد و
و بیه در یاسن کبان جو نو ری سیماب
بهره من استیلاهی ندر و ن کیمی ای محراب
سید کاسکده متباین سیماب
هم نغمه او نه کبر اسون نغمه او جواب

اب اگر انی عبادت کرنی میں خود پرست
بست مرا ای ساکن نہ جانہ دل و اعطا
شمع سان ہو نہ ہی جو اوس صبا و مانی کا

کون نہ سجد کا سنا زخم و احزاب
سجد می کرنا ہو نہیں انی حب کے حجاب
دور پی اس حسد نہیں چھیدان لالہ

ہوئی میں عکس کن میری آئے کنکا پر
جانی موج ہی دست سوال سنبھکا
اوہر سانی میں مل اوہر نہانی ہزار
ملا ہی آج وہ رنگ جن بھی عریان
ملک سمجھتی میں طالع و الی فلک کو کنا
بہ نوحی کہانی میں زند و نو کا نفع لوری
ہو اس آئندہ کو وہ ہو نہ ہی غریب
کند موج جو مانند رقبے و کلس

کہان بہانی میں بند و جہان کنکا میں
منور کی بلی ہی دور ایام کنکا میں
ہر ایک صبح سکھ نہی مان کنکا میں
خوشی کی ماری ہی دل و اع و اع کنکا میں
کسی طرح نہیں ملتا و مان کنکا میں
کہ جیسی کہانی میں درد و کوزاع کنکا میں
ملا ہی اب میں بازی سران کنکا میں
ہو اس سیری غمی سران کنکا میں

لیا جیسی میں بربر و سری کو ہر کانین
ہو نہ ہی زلف و نکی عانی ہی جو اگر کانین
جب کسی نہا حرا و اوستی زور کانین

ہی یقین اب انوکا لوی جو ہر کانین
سب ہو جانی ہی رنگ و غنہ کانین
نارنگی ہوئی کہ کون لشکری ہر کانین

خانه نازک فاسق و ستم و دایم
سری نالی مستی اناها کس و لیس و رحم
جست نالین ستاها بی و ده محو سحر
بو کبا جو کی و ده فانی بر خیز بر مری و
شکلیای پرک کل بروه ساری کان کا
کبا سعاد الدیمیری اه انسا ک
جو وی سوئی و سمجی عطری به شک
کور چون انکو و و صورت نظری
عشق کس و کس و مری نالی جو ستاها بی
سان نوش صم تر جت ل اشکو من
ابی کباها بی مودن غم کی ستاها
حس می کی خاک کوچه طامی و بوم
با علی بو حان کی مودن بوم بر تار

بی تصور اوس کل تر کا دل غما
زلف حانا من مرا مار نفس حمد می

ای حب و ز ازل او از دلبر کاش
روی آب کس کس کاسی و ده سنگ کاش
سری بی بی اخون کس کس کاش
بدلی مندزی کی بر ار ستاها بی
اج با من کر کباها بی و ده کل تر کاش
اک کل و شتی بی شتی بی بر ار کاش
کوی شکا بهر کی تر و ده من بر کاش
کری بی یون انی من او از دلبر کاش
حافی بی او از بخانی بی از دلبر کاش
و کبا با قوت و پام من کو بر کاش
یک کس شکام اذان او شکلی کس کاش
جهت نامی شرم بی سرت اجر کاش
نوبی بی کن رکن اجمالی ار کاش

سازر سکی بی حیرت دیده ننگ من
کوش کلین کس کس جو خوشی و نام

اوس کل تر نوکر او کت کل سد باغ
ناب ایسی بھی اکھون فی نہ کانو نہ سو
سو نہ ہی تر اس شکر رو بہر اجڑا رہا
اوس کلتر کی نہ بھوسنی سو نہ ہا نہا کہی
روئی جانا سنی مری اکھن کبا کی کاسا
دلو سنی توئی لہف غم انی نہ سن
خوش جہان ہوتا ہی وہ خوش طبع طاہر ہی
اب ایسی غم بھی واقف نہیں سو ناگوی
ناب رگڑی ہر مری کو نہ کہہ اوسنی سنا
واعطا وہ مست ہی اگر بوی ہشت

دیکھ بائی لوری کو رحمتی نہ نہ باون
ماہ تابان ہی ہستی اوڑھوئی کی غوص
جسم سر حیران ہو جاتی ہی حب مری حضور
ہون وہ خنوں شکر ہی مری لطافت ہی
تا نہ اونہا با وصلین مجھ جلائی تار

98 ماری غصی کی ایسی جانی کا ختم تا کہین
بو نہا مری کا کلور کی سوئی ہی ستم تا کہین
صاف شعلی کا نظر اتا ہی عالم تا کہین
کتبت کل کی رونق سو ہی مردم
کا کہین و از نوئی زلف بر خم تا کہین
کہا نسیم صبح لانی ہی مراد م تا کہین
کس طرح ای نہا مری خاطر عیاں
جستی بواہی و سنی انی ہی کم تا کہین
بدلی تہنی کہ سلیمان لی ہی خاتم تا کہین
بنہ سنا ہی مری رکہ بن مین ہم تا کہین

جستی ص

رست بہر مانند سہل کون مار ٹا نہ باون
ناخوئی بدلی رکتی ہی سنا ٹا نہ باون
و بدہ ناحی سی کرنی ہی اشار ٹا نہ باون
کبا کرنی ہی بلا سنی اشار ٹا نہ باون
رفتہ رفتہ اب کھالی مٹی مار ٹا نہ باون

کرو دیا ہی عشق بازی فی عصمت و
 کشی می فی لکابا و صلیب بار سراسقا
 حل نو کیا زک خاکی بوجہ ہو فی من لال
 حرم لسی من تصور من ہم ایند و مہم
 محبت و مہکتہ من لکابوئی نو را ہی
 ناخوئی بدلی سہری حر و سی الدنی
 ای بری کہا مشعل ہی انش زک خا
 بری اگہوئی شاہد کو کہ اکہن ہو کہن
 بری انی کی خبر و تباہی حیک صبا
 حشم حاد و برار بر لون فی کہن اکہن
 اخی خون کچہ ناتوا سلی مناسب حکم کر
 انش زک خا سی جھلمان معنی لکین
 انگری بر کو نری ایک چٹکی من کہا
 کرو دیا ہی تاقی ایسا عشق کی از اربے

ہو کی مگر جدا مہی ہمار ہی نہ مانوں
 مدیون وریا ہی غم من سنی مار ہی نہ
 شاخ کھسی من کہن مار کھسی نہ
 کہا سنا ہی من خدائی تری پار ہی نہ
 توٹھی من ارج ساقی کون ہمار نہ
 صاف سو سکی تباہی بری سار ہی نہ
 بال فحش کھریج جہان سر ہی نہ
 بر کہا سنی لاسی کے اسی حکار ہی نہ
 کیا ہی حل ہول حافی من ہمار ہی نہ
 دست و پای بار ہر حور و نوا رہی نہ
 ہستی سی دوڑ سنی انو تری نہ مانوں
 اسے ہوئی جو وریا کی کنار ہی نہ
 زور ہی جوش جھون ہی واہ واری نہ مانوں
 ہنس لہن تبار ہی ہمار ہی نہ مانوں

ایش اقلان بہن اوس محوئی خا ہنر

روین فجر کائی روزین دیوار من

مہر

فصل کلمه بی خون ندانم بر این طار
 بوی این بول کند بی تری فرشتن
 رز و کج تری غم فرشتن من کج بی سفید
 اس جن من من کل سرخ او بولون
 ز اید اعفی من بول کا او کو ویدار
 اب ده خاک گردان ای نهوه و امان
 بی سب جن و شک ای نهوه فی قائل بر سر
 فتر نه با او اگر بولاف بولون نسور
 کیا صفای بی که میری نسور علی عکس
 نجو شکا و نگار احسان قائل بی کیا
 اب بر نور او لکلو نسور و سکه
 ضد می ای روزن دیوار کرد و تابی

۹۹
 حلقه زنجیر حای ویده سدار من
 غشی الکل رز و من بر ناقه و او کاین
 با غنیمت کل بزرگ تر کس بهار من
 من زیاده قدر من عالم سحر رز و دار من
 جو که وینا من بول علی طالب ویدار من
 با نو ایسی بهاری ویت و پاسکار من
 بی کمان جس باس او سکو تری و کرا
 سست من اچان جیت ملک کجی من بار
 ای بری تری طبع من بول علی بار من
 که بزرگ تری بدمن رخم و انداز من
 بچه خورشید من حبس حرکی بار من
 انسی جو اشته بهار می ویده سدار من

عشق کو کسلی و لسی لاک من
 مجنی تره حای کیا و شاه سواد
 صاف غیر خلق مینا

کونسا لهری حسن اک من
 شوق بی وده قریس که باک من
 و می سهندر اک من

دوسرے اندون لکائی جودل
بعد مر سکی ہی ہی بج رسان

کسی دوسرے سے محلو لکھن
زلف حاکمان ہی کالاناک

خو نقصان جہانی میں شل ختم کرمان و
جہاں کیا ہوں صغیر سے زاہد طلب میں
ہو میں وحشی و حشر باو جہان میں
صغیر میں بار قبا او تیرا ایدشت جنوں
باغبان ہی کون کھنڈی لکائی ہی
بجہ ماکی جہاں ایسی کسی و کئی ہیں
کو بکرون ہر وہ ہر حاکم ہر الزامی
بدلی مانتوئی احمی باو لسی شفت لہجی
وشت ہی ہوئی جو ہم کلا رکوی باریز
اوسنی ملو و لسی ملن ہوئی میں کیا ایتھو تو
میں رفتار آج اوسنی فصلی ہی لڑی نظر
ہوئی ہی ہند کی حاجت ہی ہر روز مار
ایکون لکھن کے حنی جی نہ میں اسحوں

خار حار صحر ائنی جہہ کی مرکان و
جنی میں ہر قدم ہر خار مرکان و
ایلو کی بدلی میں حشر غزالان باو میں
نیکیا پری مرانوق کرمان باو میں
تو ملی ہندی حواہر و خرا مان باو میں
لصی سے نہ نہ خورشید بامان و
رو رہی مانند خورشید و رخسان باو میں
روشنی ہی ست موسی و وجدان و
عنه نامی ابلہ عو حاکم خندان باو میں
ناخن بر نور میں خشم یکسان باو میں
پنجی ہمایوں کی کبک خرا مان باو میں
المدن مل لودر احاطہ شہان و
ہوئی حریقت خار میلدن باو میں

مستعملان

رسیمون برو ورنی سن سیرا اکتونگی جهور
 معزی اکتونگی اکتونگی تو انی جن کو
 اطلس کرد و منین پوشیده ہی حبیبی
 حسرت جاک کر بیان کیا مرئی اکتونگی
 شمر کی جانب حوصلتا سون تو او منی ہی
 ختم سرخبر منین کی کیا مرئی صورت
 وشت وشت منین جلا جان سون کاشن
 وادی حشت منین شمر ولسی لکوانی منین

بنشنت باندہ کر شاخ غزالین با وین
 ہوا ہی رخبر مرئی زلف بجان با وین
 بون نرا با جاسہ ہی بہاہ نابان با وین
 وختین کیا کاشن الصوف منین با وین
 لکے حبیبی خون خاک نابان با وین
 حلقہ رخبر ہی منین خشم حیران با وین
 جہتی منین بر خند کاشن میل بجان با وین
 جہتی منین اگر خار سنبھلان با وین

خودی مرا و اس منین
 یار کی انی کی جو باس منین
 کیا تو لہنا ہی کون ہوا صدی
 بوسہ اک اوہ ماننا بون من
 محکو جھور انو جھور و غیر کو بیہ
 بالاعاس ہی عشت راجہ

دلکشی سے تھی وہ ماس منین
 ہو کے انی سی لو باس منین
 ار می من پیر اس باس منین
 مہر مان سو منین کاس منین
 اس سوال اور التماس منین
 کسی دکانو محکو ماس منین

کناوه لایسین و او س شک کلشن
کی کد از دل من چمن که پوسید و سلوک
کما قسط بری خلی سی می موسی سوار
و کما حد سیک جانان مری سیک نغز
و دلو او س عاز کر و مر و حرم کی بار
هری افکاری منی عشق احوال
کسوهان مری سوا سیک کوی نیر
سیر کی منی بهان نرا سیرج می کش
کهل کما سیر غما صر سوا فی احوال
سوا سیر صوف کر از او احوال
سیر صدق سیر میراث کر کر احوال
سیر سیر من نو و رات عالم سوا

کون کرد از سید خسار و شمن
و کما او را مدر وانی است این سیر
کون منر طور کاهی جودا خن من
کونست کونست کوی منی مدقمین
سیر سیر بطا و شج و هر من
و انهای اشک کلگون مری
کون بی و دای احوال جو مری و شمن
دانه نسج زاهدانی خن من
رابطه و احسن سیر و شمن
طون کوی حر کرمان مری و شمن
بر به غمی نانه او س قالی کر
کسیر حور سید و در و شمن

هی صاف این به بهار ابدن
و بنام کسی آبی و سیر
و بهو عیان بی سیر سوا و سیر

کون با علف این به سیر
بیا این یک لی لاشکونی سیر
هی سیر شوخ بار حجاز اسیر

کو با ساری جان فقط ای بدن من
 ا جان جان به رابطه جان من من
 کافی به سیکه ای جو ساقی من من
 برادر من من مرا ای دهن من
 کاری تمام زخم من لیکن دهن من
 فانی بزرگ زخم دهن ای سخن من
 آنکه چین ای به چین و شکن من
 عاشق نو یون ضرور ملو من من

و

همه حضرت دل روی به چین و منو
 ای که ای سلبان کاکلین و منو
 چهی به ورنی سباد الین من و منو
 ساری و منی سو داغ افرین و منو
 نم اسکو دمنی سو کبا ساری چین و منو
 ساری و بده کرمان به استن و منو
 در ایام بی تصویر کی و ویر و منو

لاو کبا ساری فرقت جانان بی اسفند
 کواز ندکی که خشی سو و روط ناما بد
 کبا کل کی احتیاج که می سول سو و سارا
 ای جگور عذر بوسه تو جامی سخن من
 من من شکایت قائل که من کوا
 کبا ناب مری سانی که مات کر سول
 می شسته بر کبا ای و لا علس می سر
 کبون سو کبا ای و و رجا می جهی بیار

بری جان من خفت من و من و منو
 حروف مهر نوت من نفس مایه
 کشف طایفه و منو نه اسما بطرف
 به کل کبا ای ساری ای جبر سی صا
 لکاسن خانه حب منی نو و نه نو
 نه بانی سستی جو و کبا سو بر کو هم سستی
 نه بار انخطای عدم من مری سستی نظر

قلب به و باطنی بر و به و به و به کنی من
جو هم قنایون تو لارم ای نظر باز و
من سی باز تم او من تو هم سی من
درونه انش و خوشی ز اید و هرگز
خیال لایع و عزم و دل مشک بر
ای تو رو نه کی با کاهی و هم نجبی
جو کانیوری جلوتبارس کو

بی ای حسن کی حرم کا خوشه حسن
من می با و کرد و کو بی حسن
من سی خوب به هر دم من من
نگاه با کسی نم روی است من
میان خانه حکیم ز نور انیس من
خدا کی واسطی جلدی من کنی
قرار بال خنایه عله حرم و

نشه دی بلال کسی امر و کو
باندیون اگر من شعر من کل و بی کو
مصحف اگر سمعی من سب و بار کو
اینها و او ان حرم کون خانه
عالم می صید نرکس و خوشی شکار کا
مانند برک کل هوئی بر نای عذاب
بهولی سی ای که نرکس سو ساق
سو سون لب کی کبانیه فتنی من

کنو نرکس بدر باندی اب و بار کو
کنو نرکس بدر باندی اب و بار کو
کتابیون و و الفقار من امر و بی کو
طاف حرم سمعی امر و بی بار کو
و بکار زاده شیری هوئی بار کو
ز لای سم باغبین جو بوی بار کو
و بیدین ملک جو ناعده باز و بی بار کو
با و ن اگر من نرکس به و بار کو

کیا بای مثل نرکس ہمار وہ شفا
کناجرت شوق ہی کہ ہوا جسطرقی ہو
حسوفت ہو خمدہ رکوع ہمار من
فتخان چشم و شیشہ کرد کا و کر کا
و بھی خوشل سایہ و بوار زلف و
ہر بال خجکوی رک حاشی عریتر
کبا سبب و نسیم کی صفائی کا ہو
کی ہی ہو شوق شہاد و متن گفتگو

۱۵۲
و کیا ہو حسنی نرکس حاشی بار کو
سید با حلی عمار ورا کوئی بار کو
محراب کئی قاسم لجوی بار کو
سببی ہر ای کاسہ را نوی بار کو
جنت من باد کرنی من ہم روی بار کو
و دین خود ام کئی من کیسوی بار کو
آئینہ ہم سمجھنی من را نوی بار کو
اج از ما و ن عوت بازوی بار کو

اسمانی کیا ہی طافت جو ہر ای لکھو
نونی و کئی من کہاں شیرن او ای لکھو
جہم اور او نرکی کو خجکوی ای لکھو
و نرکس عریتر ای ہی جہم عریتر
بادشاہ لکھو کی ہو سان کسی شکوہ
نرخ او سد م جکوی ای جان شیرن ہو
کب ہو ای ساکن سنر من بسا رنباط

لکھو مخبر فد او رین سدا سی لکھو
لالہ و کلائی جین من لوجہائی لکھو
بوی لف بار لی لکھو سوا سی لکھو
بادائی ہی جی غشترائی لکھو
بانہ من رکتی من عام جم کرا سی لکھو
باد جب اما کوئی شیرن او ای لکھو
من کا و ن تو مری ماس لکھو

بادین سب کلمه زار کشتو
کلمی ز کین ترین خار کشتو
بهری این کلمه زار کشتو
خود خود و خود و خود کینا و کینا
باد اجانی این ای داغ خون
کل سازه و درونی این جگر سانه
سواهی سرمه کوری شتاب
ساری نقش ساسنی اعدا کی من
و یکین کبو کرد و بوب من جلد مرا

هی تصور من بهار کشتو
لش سی بهر خار کشتو
هی جمن هر یک از کشتو
کوی رند سازه و خود از کشتو
کینا نیم شک زار کشتو
یادی و تکیه زار کشتو
حشم اعدا من غبار کشتو
نقش آینه نقش و یکار کشتو
نونهال سازه و زار کشتو

منصف انا و طین کشتو
شک افشان ز نقش محبوبی کشتو
کرد بای بی قضای کینا فران
کلمه من هر شک زهره بی عشق
مین جمن او اواره عیب خون

همو طیل من جمن کشتو
عبرت ملک حزن کشتو
جان من خون او زن کشتو
راست کینا خون من کشتو
اندون سب الحزن کشتو

اک لکھ بھادراج ور

شک ایسا سو کیا میری نصیر
کوئی ایسا شہر و بنا میں نہیں
پہلی میں سرور نظم اس قدر
میں نہیں نو کیا ناریک

ای بری ترا دوسرے لکھو
عبرت و برکمن لکھو
حشم عالی میں عدن لکھو
شمع ہو میں آجمن لکھو

مری دم سی نہا بوسن لکھو
بہ اعلیٰ مری لکھو کی ہی شا
مذکبا خزان کسی بہ حال جز
بجز دراع حشرت مرد اسطر
ولا ربع سکون سے مثل بد
ملاقات با ہم ہی شہر بر
صد اوسو سن مانگنا غ ارم
مرنے کے نو یو یو جہن کی شہم علم
الہی بہ کی سے التجا

مگر سو کیا اب حشر ان لکھو
زمین ہی جہان اسمان لکھو
سو الہا نہ ناکسان لکھو
نہ اسچی کوئی ارمغان لکھو
اور او بسمین پانت جان لکھو
کہان میں کہان نو کسان لکھو
ہوا ہی نظر کسی نہاں لکھو
کہ فروس ہی لکھو کہان لکھو
میری دم سی شا ومان لکھو

ی حاجی عابد کہیں بوسہ کوئی ان کرو

خط شہر تک ہی کالونہ در اوساں

الکھ غ ہی ولا

خط شہر تک ہی کالونہ در اوساں

بهری تربت ہی اوهر کو کدر اچان کرو
لج ای جان خود ارائی کاسمان کرو
هم و عادی من کالی نو بهلا و و همکو
شعلانی خنای سسی کرو نفس قدم
و مکر من فی جو خورشیدی دم مرد
سکرائی ہو نو اک سو به سی و و همکو
کسی من جو کجا جاده هستی

نات حکم کرو و جسم کو بهر جان کرو
اب حیران ہو انبه کو حیران کرو
بدلی احسان کی لازم کہ احسان کرو
مهری تربت به اسطرح جراحان کرو
اسفدر کرم نهوانی طرف نهان کرو
جان بلبلان مری جابیکاسان کرو
و امن اکھونپه رکھو خاک کمرسان کرو

و شب سیر سیر سار می کو
اسمانی نظرانی من سار می کو
کون ایسای جرمای حوری تربت
نم اگر جاندهن ہو نو بنا و محکو
غم و فتن اگر رات کو هم وونی من
با و ہی رات کو هم وونی من
رات سو حامی بغض امری او شتی او شتی
اکت خورشید فلت ہی زمین

نیر کی ہی کہ نظرانی من سار می کو
بر می جوشک حکمتی من سار می کو
رات کی مار جو خوب و مار می کو
کبون نهان رستی ہو بهر نظر و شتی رستی
کسین مٹی من دریا کی کنار می و کو
و و رسی کرتی تھی اچان ازار می کو
حالت صوف من کر کو ی بکاری و کو
بشعلک من لاداع سار می کو

دور

روز ساعتی بی سبب و زور
رات کو سب نظرانی بین ستازی سکر
بیه و عاورد زبان ایبه بهری

و صلیب یک لهری کستی بین ساری و کو
جهرستی بین جو مری آهو کی شراری
رات کو وصل سیر سو نظاری و کو

نرم بین باهن جو ساقی کلفام کو
و شن ایسای بهاری جاکاوه فاصدا
نیقارای و نت عوین بهاری ساسه
حاجوی ارج عوفه که کلف ضرور
وصل کاوون یک مدتی نظر انا نهن
خط جانان خان تازه هو کیا بی فاصدا
او ملک صورت نو کون عرش سر ترا و مان
اوج بر جو کوک بین هو نای حیدر و کال
بحرین جاری بین سیر چشم نرسی اشک کم
آهول حاجی را و لوی می باری کج و بفر
سرشن چه بلده کش کی چشم بر می کشو
حسرت وصل ضم می و ابع اشک

حانا هو بین شیلی کا بهولا جام کو
کاش الا و هدر خط بین ساری نام کو
جو را می کو چه حانا بین هم ارام کو
باد و زکین سیر رکین حانه احرار کو
هو بین جبران کون بین کر وین سر نام
نقد جان کینه حاصری تیری انعام کو
جرخ هفتم نری کرسی بی کیا بی نام کو
بی هو اهورسی بی صرصر حراغ نام کو
راست کندی بین اطهار کم و سر و اوم کو
باد کرلی خوب فاصد ز سیری انعام کو
رکند مای شیشه می بر اولت کر جام کو
کرده بی بین کینه هم بی حلال جام کو

نای کبا و جنت بی اوس صبا و کوچه صد
ما و نمان من کمون مگو نمون ای جان
اسی مانی من حلاوت مونتیه مری و سی کلز
سوزن خار صا ای سی سودا کطرح
سر جهگانه ای من خدای ساسی

حلقه مانی جسم اسو حارایون دام کو
صبح غائب بو کی نظر و لسی ای شام کو
کمون من سمجون بر ابرو سوسه و غلام
ای بری کبود بای منی و لسی بر نام
بی ای اسکی سزا سجدی گری اصنام کو

مچکو و مانی من کبا هو بر من کی ارزو
خانم بانچه سونای جو بوسف کطرح
میری مانهو مگو فقط ای کال مانی کی سوس
شوقی غریب من اوس کوری بدلی بدکا
راندن پشاری نویس خدی و کبارن
مچکان بی بکی ششوی طرح دم تو نیم
جلد دلی جان شیرین کروصل جانان شیرین
باند و بن بی جو اوس مچو کی موما غلی

ای خون بی بحر طامش کفلی ارزو
تر عنین مچو بی ای سبب و فن کی ارزو
مونتیه سارا حوم بی بی و من کی ارزو
وادی بر خار من بی باک منکی ارزو
سی بی ابماه ساری انجن کی ارزو
کیا بی بی باقی سمان ششکی ارزو
بی بی ای بی بی جو بی کو ششکی ارزو
کیا بی برای میری رخم کفلی ارزو

نوبری و لسن سنین منی سوی خاموش شبت
بی بی کسمام اهل مچکی ارزو

زبان کپا هو جو هي جسم و لري ماکي بو
الرحيمه سگاه اس چين بن نوين
کس چين من يا صورتي کام خبر
هماري و لري جي هي کمال کمال
اگر چين هي خوش اسده بوي ني نو نو
کجا بود دست خاني سي و سني قتل چي
برنگ غني هي نهان حجاب نرم من یک
فراق بار من هي استنها کمان

ز باد به برين کلي هي سبا کي بو
هر اک کلي مکر اي استنا کي بو
که سني مثل صبار نک يه جد اکی بو
کس يي داغوني هي نافه خطا کي بو
نهان هي غيب سر اگر نو و واکي بو
ميري لوسي هي صاف ني هي خالي بو
صبا نه با سکی و س بار سو فاکي بو
هماري سبر کو کافي هي بس عدا کي بو

جو اوس برسي شب و صلين کاوش
حال خواب کسي هي کر چه بد اري
نه ميري باون يون رختي کسي سا کي
نور در کس سسي کماندي سو شنه من لال
من طين بون طلا کاو با طي سي لکو
محال کجا که ميري که رين با و غني کون
لري وه در عدا اي صنم بکلا کون

چهي يي اک خمازه هو با جبر کس
من چونک و نهون اگر او سکی و سني است
جو او سکی کاکل چانگي نانه من لست
طنين نو و نو نو سدا اکون و است
جو اسين ايو تصور سو سو کس
نه از روی و اسر سو ميري جو کس
جسي که انبه ميري نام کي رت

لست که باری ستوناهون ماکنناهون ما
 نسیم اوکی چوئی سی کپول دون من
 حلا و عرو و کو محسی جو کر بیان کردی
 نه لک جون من کسی است حسین نهانی بی
 وه مو نه جیبانی بی حیک حجابی شکر
 نری بلا این بر بطرح وه پی لنبانی
 جو و لکو و پی هو نوچه سمجکرو

نهدم بر بار یک کروت هو
 نهوا هو اندری ورو از لکا کرت
 نهاری کو حسن خیار ایک حرکت
 نری طر فنی بر از روی بری لکاوت
 نهو صبح سی شب کانه وور گنوکت
 نهو نگر اک من اسند کی به جیت
 کهن نه مفت من وکتو به مال غبت

جرمی جو میری نانوکی نزار تی اکو
 نوی اساجاند کاکر آله هو نی جاندی
 وکتو درات بانی بن نری بر نوی
 ما و کامل هو کرد و نر شام سی ناچه
 شکر میری ناله شکر کو با ادا
 شکر می طاف خوشی سکتو او نری نهی
 رطون به شام سی اکین می می
 نجر من مصطرون لکن بی و احطای

اسبان بر سو کی وه جنداری رانو
 کرنی بی ناری نری حاکب اشاری
 جسطرح روشن هون جو شنداری
 نهری با هر کون سن نی سو باری
 س او س محویت مرصد فی او ماری
 منعجون فی تحت بر یوکی رانو
 جسی نهان نهونی سن ساری حکاری
 کلکی رولتا هون کنگانی کناری

وہ نظر انابی جھکے منظر انامین
کجا جہراغ زندگانی ہی سد مار اوکھی سار
باد اچانی ہی ٹکری آؤس کونہ ماری
دل جہراغ کسی نم افسانہ جہراغ ہو نوکبا
مستحق وادی محبت من انی منظر
بہا فلک جہراغ بہ ثابت من بشارت ہی ہزار
کونسا دن ہی جو ہم مست سی ہون کسی ہزار
طول ار ایش ہی رکبا جھکو محروم وصال
خوف انابی رقبہ نوم سیرت من نیل

خوب کرنا ہون ادب سیری من نظری
میری کھری جیہ ای کھری ساری
کیا اور ادبی ہی میرے بند ماری
جو رنگ اور نکا کھری من مہاری
پہر من بہ نالہ سوز ان مہاری
کل جو میری کشتی جیہ سناری
جان رہ جاؤ کسی کھری من مہاری
شام سی تاج مال او سی سنواری
نام لیکر کیا جیہ لکاری

فرابہ می کلر تک بہ فلک ہکو
بزناب کا خداوی ہو ہی من ہم لاؤ
وطنی نکلی جو ہم کی مشائعت کسی
ہم ہی جہراغ کیا دور سہ بازار
شراب انش حکمزدہ ہو کی ساقی
دی جوال ہی سہ من بہرک او ہی

نہ اقباب کا یون جام برہو نکلی
وہ بام کیا کہ رسامی ہی ناکلی
کہ بعد جیہ ہی بوجہ جانی کوز نکلی
فلک نے اوٹی عوض ہی ہی کیا نکلی
فراق بار من لکاری ہون کر نکلی
کل اوں ہو ہی ہی ویکلا ہی جو ہر نکلی

بزرگ عالم منون من کردی هم
برنگ جلوه ویدار اکهن حلی من
وہ سادہ روکری تحریر خط من کوثر
علام ہونی من طوباسی بدین السیر
مند و است جہا تویری لی و یکھا
برائی زری محک حسیط حسنی سند
بالبار ملکابر بر خوم من
کلومی شاخو کو لچکانی ہی نگ عبت

خاطر

نظر جو حاند من فی کئی سری خد
نہر من تحت جگر گاہ ہر ملک
کیا چھ کاغذ سی اوسنی حک کو
نوبت لہائی مگر ہی دین من شک کو
پہی تلاش سیاسی ہی ناسک کو
نوبت برکی لی زرنو انجک کو
کهن کی حورین ہی فروس من ملک
کہ بادی کمر بار کی تحت کو

مصطفیٰ شمس عالم غیب

بہ غرض

جو و غیری در کاری کند کو

جوٹ و لگو جو لکی اہ رساں اہو
کشتہ تنج جہائی ہون بغین ہی محکو
ہم من بہار محبت و عا مائینی ہین
کہ رہائی جبرش قلب و ارغبت
لکو بو بجا ہین کان نرا منضم
من کیا خاکین بس بس کہ جلیون برین

شش کو

صد مہ و لگو جو بوشی نو صد ابد اہو
عصوسی عصفیاست کو جد ابد اہو
من السیرہ و بنا من و و ابد اہو
کم سور ہر و نو اہی راہ نہ ابد اہو
شک ہر کون نہ نشان کف با ابد اہو
خبر مر و ہن کوئی خبر خاص اہو

اندر

آنگاه نم جانم جو فرشتین تو این گشت
پایان که اسبابی هم بدی می بخاج من
کل جی و بیکلی گلشن کنه خردار
سرخ سبز لعل ملی نی درار می نری
کس طرح سبج می خورد کو حجت شوفا
ای خورشید جو حجت علی تو وزان کنان
کیا مبارک می مرادش تحولی

خشت جای جوانی تو هو اسبده
نه زبان هو تو کهان نام خدا بده
ساخکی بدلی و این ست و عابد
رشته طول امل کاه می سر اسبده
نخبا افان من حب ماه لقا بده
تو ہی بهان هو تو هر کون بدله بده
بصه بوم می توئی تو هما بده

باکشی بو حجت نهر می ل نبات کو
و بکشا بون حصه این نبات کو
دور کر برده و کهادی رو عالم نبات کو
و یکی نباتی بطاسی جو نباتی نوی
می است اسباب و عاف و ایم کبار کو
عقدی کر ترک نباتی اگر راه سکون
بحر کی بر سامتن محلی کی صد و کیا بون
حب نبات هو کر نکل آباد و رباهی حسن

سج نبات کیا کرو کی نشه اس سباب کو
و این غنیل ماه کلتای دل نبات کو
ماه نباتی او نباتی جاور نبات کو
پول حانی اضطراب مایه اب کو
چو جاور نکامین ساری عالم نبات کو
کیار وان و بکهای نوی نو نوی نبات کو
حاشا بون صاعقه بر کر نبات کو
و اهر مایه کسری جملیان نبات کو

ز درون گردی ساقی آفتاب جام سی
آنکه کبار او کو چسکی نجر کی بر ساهن
شعل جوار ی کباب گردن نام ز
حم کی خم اس نالو انهن کاجا نامون
بی به اوس رخسار خلکو کی نظار لکھان
نقل کر لی خنده دندان نمائی بار کی
کعبه انبی ابرو کو جانی نبی حوصم
عشق کی تابرسی سو کمانه خون کو من

کر دو بازار ملک بی فی شب منہا کو
شہر مرد و زن ناول ہمارے آگ
ہمیں ہمانہ ہما لورہ کرواہ کو
ایک نکاح کے لٹائی کی اسید کو
سچی اسم ابدہ کرمان نری خواب کو
ملکی سن قطرہ شہیم کل منہا کو
سجی کرنی سن نری در واری کو
سینون بروئے لالہ براب کو

کس قدر نفرت ہی و کسی تو سن چاک کو
ناب کیا و کہون جو او سکی روی نشان کو
قلم غم من کی وی می جی دز کار ہے
خاک این نوشہ سو جائی علی و مان
بکشتو بر خنسی رہی من علی نراب
کو سکو ارہ عرش کا بروانہ انکو ہی
ہو بہ آخر وصل کی شب انی با جہت

باو نسی لکھی سن دنیا ہمارے خاک کو
گاہ کلاہ رنہ و مان ہی شعلہ اورا کو
شتر نوئی کی طاحت ہو ہی بزرگ کو
کرنی ہی کردن من ہونسان خاک کو
کیا سو ااکار اگر ہی رام ناما کو
ساجان عرش کنی وارفت خاک کو
سی ویامنی کرمان سحر کی خاک کو

جو زبان لای من بر زبان نذر گوشت و استخوان
 نامم مردون نه لکلی او کلی حیرت تو کیا
 نشسته سی لال و سلی امین من تو کیا لاله لکون
 حیرتانی و میانی کیمین ساقیا سبیل شاداب
 میری نامو نشی به نورانی رکنی من اهل طریق
 کیا لبت جانانی میری سامنی حمام عز
 جاور کلی بیان حاجت من بر شک کفر
 قصدی حاصل سی بار و محکومی سودای عشق
 تیری صبا و می صبا عالم سی ای و ششسور
 و من کی صفی باری جو بحر مار من
 شاخ گل من است بار شاد گل است کفر
 ایشان اسمان من رخ زرین و بستان
 ماعسی و رباسی صحرای فراق بار من

بطرح بعد سعید منی نون ملک سیاه
 دن به رات سیه ماه به سال سیاه

جایی جاک جو نری نوسن جالاک کو
 لیکنی صرصر فلک تک میری شت خاک کو
 حاتم می سی کسے نسبت سانه نریاک کو
 دور کردی و سالی و سالی حسن و خاشاک کو
 بس من جلتا من نوبند کروین واک کو
 وال وون کلن من و ظالم نری لاک کو
 نیری نری نری بر حرمان نری بوی نوساک کو
 لا و اب صفی کانی بدلی او سی سفاک کو
 صید ووری حاتی من بنامی بوی مهر
 من کو بان کهنایون انی ویده ناک کو
 عنقه گل کھی و شش شک جنگی ناک کو
 بحر من بکها جو میری نام و شت ناک کو
 خوش کروین ایوانی کبا و غنا

سو الی نه میرا نامه اعمال سیاه
 دل به بخت به نامه اعمال سیاه

ایک من اور ہم پر جان بلامن کا ہے
 سر یہ الودیری املہ ولانی ہی ہے
 وہ بہ بخت ہون کر سیاہ فتن مجھ پر
 اچ عالم بھی نارید لظرافت ہے
 وہ بہ بخت ہون خط لکھی فاصد حور
 ہی نیری شمع نہ بخت ہلال انور
 ای بربر و نیری رگو کی نشاہ کی ہے
 عبد غوث بن ہو کی دینا ہو کی دینا بارک
 قتل ہوئی ہی سر دست نسائی عدو
 خط لکھی کاسکون اچ مبارک ہو پیر
 ای ہی رور بہ سی سن یافت

خط نہ رقت نہ چشم نہ خال سیاہ
 بوجہ ن کر ویدہ لیران نو پور مال سیاہ
 سیاہ کی طرح ہمالی ہون ہر و مال سیاہ
 ہو کسا نہ میرا کوکب نخل سیاہ
 راہ کو نسل فلم کرنی لکی حال سیاہ
 کر وہ بدر کی مانند ہی نہ و مال سیاہ
 ابو صبا ہی رگوانی لکی حال سیاہ
 ہی حرم کس طرح غرہ سوال سیاہ
 رو سیاہ ہو جو اور نامی فلک شال سیاہ
 عکس کیونی کی ایسی سی کال سیاہ
 کیون کما کرنی نین کا عدو بہ مال سیاہ

اکدم تا یا نہیں جس کی کمر میں ہے
 کتب ٹاپی سب کی نظر میں ہے
 و پیم لیا ہون ہون میں ہی و فی صوت
 ہی بہ خوشی او کسکی صفائی حسن کا دالہ ہون

محوی لطارہ رنگت سر میں ہے
 و کبھی طاوین تک ہر ایک میں ہے
 جا کا شکوہ کا نالہ ہی سو میں ہے
 دور سی بال نظر ہر ایک در میں ہے

جگو جو حیرت تصور میں یہ لکھ سکتا ہوں
دیکھنا ہوں بدہ باطن سے عکس و عی و دست
کوی خود بینی سے خالی بات فائل کی ہوں
ہر سبب سے شرافت پر اس میں بوسہ شکر ہوں
جو کیا وہ دست عکس چشم سکون ملک ہوں
لکھ لی ہیں صاف و سنی بہت اچھی ہوں
انک کا قطرہ جو بکلی مشن جانان کیا مجال
تحسین صحت میں نظر بازی کیا کرنی ہوں
سو نہ مگر انا ہی ہوں کا نہیں حیرت چھی
جست نہ سو نہ دیکھ لبتا ہی وہ فائل کھنجر
فد رسانی سے ہی دل عفاف کی

دون بجائی نامہ دست نامہ ہر میں
ہی بجائی دل از لسی ہر ہر میں
نامہ اسن کی بدلی ہی ہر میں
ہی بنان خوشد کا حب قمر میں
ساغرمی سے سوا لکلا اثر میں
دیکھ لکھ ماہ صفر کو سال ہر میں
نیکیا سبلا بنی جسم نر میں
امی بری اندام ہی میری نظر میں
دائبرہ ہی پاکف مطرب ہر میں
بہ کشاری ہی ویا و سکی کر میں
کر نہو سبھا گنت ہر نظر میں

واہ ہیں کیا ہی ہر ابروی خدا رہا
رکف جانائی ہر ابر میں کہان مار رہا
فائل خلق ہی کون نہ سہہ و شہ
اجوان ہی شراب سکوی ظلمات

ابسی ہرگز نہ ولایت کی ہو تو ار رہا
کہ حرا رشتہ نظارہ ہو اتار رہا
ہی سزاوار جو ہو رہا سہکار رہا
کیون وہوین سے نہ رہی خانہ خوار رہا

ناباد اوں روی نخط سنی کوئی نشہی
حسنی اکاہ ہو کر قل عالم کو کتب
ہی شب گہو میں روشن آئینہ رخسار کا
ہم اوں امیر اکرم کی مدح خوانی کی ہے
وہ لہ لہائی وہ اپنی مونہ کو ہر انداز میں
ہر کیا فرکان قائل کی جو توار و کھلم
و بہتائی نشہ کی عالم میں انی حسن کو
نوی وہ حور شیدا بندہ نہ بری عکس
کر نہواں اید اوں جھوکی ویدار کی
کبا صفائی سکر و لدار کی ناتر ہے
سانسی اکو کی آئینہ بیت رکھانہ کر
شدنی طاووس میں شیش بوس میں جان بوجہ
دولت نروارسی باقی میں شہرت صاف
کر تپتی اوس چہرہ خیرت خراکو و بھلی
خط لکھ لیا جو اوسکی چہرہ شفاف بر
بون ہمارے ہی پھر گدڑی انتظار بار میں

اس کی طوطی سی کہتائی سرو کار ہے
دست فانی میں ہوا شمشیر خود آرا ہے
ہر شب تار یک میں رہتی ہی بکار ہے
کبا بک کو و ام کی طوطی سی متعار ہے
خلوت محبوب میں رہتائی ہی بکار ہے
ہو کیا مانند شانہ وین افکار ہے
ساغ و سکو سمجھتائی وہ منہ آرا ہے
نکلا شہل مہ تابان شب تار ہے
باہر اپنی کمر سی ہر رنگی نہ رہا ہے
کر وہ لک پی وین نہجائی و بوار ہے
ای ضم لہجائی میں کم میں شمار ہے
کسا لکائی انی منہ میں شمار ہے
آئینہ میں ہی سکندر کا نمودار ہے
اور کی صورت سی ہر چاہی ہزار ہے
اب ہر رنگ کل نظر انائی نہ خوار ہے
ایسی کمر میں جھپٹ رہتائی ہزار ہے

کرده و ده فانی و کهنای اینی مژگان بکین
اسفند صیقل مری تو و نشی و تمشین سو
جسم فانی بر جوهر شکی کا نظر انای عکس
حسن بی خالی این کرین بهری رخسارها
عکس ترا بر کبابی جو صیای اسفند
کباب معاذ الله عجمانه مرا نار بکس
و ده بت جوین بی جوهر حسن تری بی
فلک و شن باد و کلوشی سو بای ز باد
دو سر آرمای سیدار و فی والا سیرانی
اینی صورت کافشی بیان و سکی صورتی سوا
هوکی عریان حضور او سکی غصب غنی کباب
حجج روشن طبع حال و زر رکنی شهر
و شمو تو رنگ فقا بنا نظر انای صاف
اینه و ده و کهنای خوابی او سکر دام
و کینه او پنهان سنگی کوی کت و پست سقا
مردمانی کون نه توان این بی دور سر و

بی چشمان مانند سوزان غمی سوزار است
رفته رفته بنگیا هر سنگی است
جاستی این بخرد باندی بی ده حار است
واقع خونی بی جس در جمیع ارباب است
سقف لرز و زمین بی به جوهر شکی است
شکل نایه بویای نیره و نار است
نور کرانی صم کرانی سن طبار است
آبسی کرانی سیدار و زر بکار است
کنج نهایی سن کبابی عجمانه است
مولاب لسان کوی خردار است
غش سی کر تر نا کرمانه و دیوار است
کهر من که رکنیا اینی سباب نیاز است
رو به مجای تری مضی من عوار است
سیج تو بی رکنیا بی کبابی کج سدار است
بی کج رکنین آرماس ایل و ربار است
صورت سد سنگی بی تر اچار است

وار هرگز نشخ امرو و کاشن کز نماند
بگر حیرت فرامین بال سی جوی کر
میری قلب با صفاسی جو شانه می نیست
می جو کلکست که وه شاد خود بین کیا
کرو بای زو ابسار رخ فروست می
شکلسی ضافل بد او بولک به حال
او بین چشمه و سلمان سندر کی سی شا
کیا میجو کو بود او کا کسوف شمس کا
اج ای هو بین اسکندر ملک خزر

آینه بر این کو پاک سی جار است
بی سرایا اوس بر یکا صاف بود است
مونه بنا کرد و بکنای و ده سنگار است
صاف ششم سی بنا بر مرکب دار است
میری بر نوی نوی ای چشم بهار است
ایل صفت شکست سی کرنی بن طیار است
خام اکسین بن مکن بن مونه خسار است
هولیا جسم حجاب حجره بار است
هن صفای لفظ و معنی سب اشعار است

عشق بدی ای دل ناوان سیم
کر هو ظلمات کاکل من کجا
صبر کر حب که سوز و آغ عشق
هونه رسو اجل ترک عشق کر
صنعت اخبار من صهی و صلی بار
عشقی غیب چو وی چگونه سن

سیم سیم ای دل ناوان سیم
نابله ای دل ناوان سیم
تا ابدی ای دل ناوان سیم
کیا به که ای دل ناوان سیم
کون جسم ای دل ناوان سیم
بانت و بی ای دل ناوان سیم

فول منع شغل شش من

مشغول بی بی دل نهادن

بی کل خسار نابان نر کس جا و وسایه
اکی بی کاصل سی و سکی نر کس و وسایه
ماه نو چکو نظر انماهی لی مهر و وسایه
لکشی سن رو و کی نم خال شتار فراو
کیا بی اوست کابن سفایه نام
کس قدر زره سواد البدی فرمایات
بهوت لعلی بی سوید اکی خور نکست الجهم
سنی و الی کینی سن بی کی کی بی سزا
محبی فاصد کینی سن خط کوی بر سنایه
نری شکو کالوی مصمون لکها هوا کو
کنا سنایه ای ک فی من خیال لوف مار
سهره ی کل بی کهری بی و لون کالی کتا
محر نو خشم بی اینی سیه خاتمین

هو کی سن یان شغور سیه
کی بی سی بی زبان بی صورت انوسیه
بر کردون بی کتا و سیه سی ابر و سیه
ویده کر یا مین سن شل و وات انوسیه
علس لبوسیه سوا آینه را انوسیه
هو کی سن بی سیه کلش من کلش سیه
صاف انماهی نظر تابان ترا ابلو سیه
کر لسی کتر تا نو فتن جوت سیه
را ندن کاندک کتر مای نا حق نو سیه
هون بر ناک خاتم جلد او بد کمان هم و سیه
هو کیا بی جسم زار اینا بر ناک سیه
زنگ خط بی کتر جره سرخ ی کسونه
روزن بواز شش فخره اهو سیه

ماگنا ہون بہ و عالمت سی مرام

بار سنجی شست و دوسی خط غیر لوسا

کردی خطی بر بار من نور سنا
باد ساقین تکی می شرا انک کے جا
بلکہ حرفت ساقین سے خانہ ہوا
بحر لوبت من یعقوب کے کیا تیرہ چاند
ناری پوشیدہ من کوہ بہ من بن شمر
کیا شب چری نار یک معاد اللہ آج
بہ چری قبر سے ہی کہ جو بالفرض جا
نور ہو حای اگر تری خلی تر حای
زاد اماندہ نہ بہن ان سے کاری کا
رنگ بد لای مانی فی عج کیا ہی اگر
باجی منہ کی تیر ہی توں وہ کی دن

ہو کیا شک کے مانند بہ کافور سنا
من میری و بدہ تر باکہ من نور سنا
نظر اتانی تھی ساغر نور سنا
چاہ کشفان ہی ہو صورت نور سنا
کیا ہی لی بار ہی میری شب کو سنا
کرد بار یک شب تاب کو نور سنا
من کسوف من ہو حای رخ حور سنا
شعلہ نار سی لو خلی ہو طور سنا
جوش سودا سی ہی میرا دل چور سنا
شک ہو حای سفید اور ہو کافور سنا
انہو کبھی لرائی من عم دور سی

میری تر بطرح و دور دی و کی نام
سایہ سروسنی ثابت بہ ہوا گلشن من

اچون کھو خدائی دی فولاد کی نام
بہن چربا بہ کسی مردم از او کی نام

جلی و بناسی غمت خاکین ز رکار کی اب
فصل کی فکر رکار تی بی اند کو غمت
تبع ابروی صم کی جو لکی لکینی شب
کف اخوس لکامنی جوین دیوانه
رف شکرک من به شانه شستاد مهر
و کمی پیل بی جو گلشن من گلانی تری
شعلی لکلی دری رک سی جو لکی بلی
کوه غم ایکے تیشی من ہو اسو تری
قطب افلاک کے ہو سیر بالو

کهر من جاسکتی من سوئی کہاں رکی سا
کوئی غافل من رکتا سی شکار کی سا
ابروی یار من لون چشم سحر کی سا
ہوئی روح اینی روان جلوہ قمار کی
بزمی ہوئی نہ کنعانی خریدار ہو
حسرت ہی فوج رہ شو قمر من مست ہی

ایک کا خاک نہ میراث من ولاد کی تاتہ
سوٹ لپی ہی ہماری و سیلا کی تاتہ
ہو کی صاف فلم مانی و ہزار کی تاتہ
بادای کسی محبوب بر مراد کی تاتہ
کاشت لایا ہی وہ کل باغی شستاد کی تاتہ
گللی شاخو کو منجھنی لکی صبا کی تاتہ
شعلی لکلی طرح لکی کاشنی صبا کی تاتہ
کیون نہ اکھو منی لکابار و من کوئی تاتہ
کوئی ابد الی جو منی لوی و تاد کی تاتہ

ہم نعل منی ہیں ہم سایہ و توار کی سا
کھت جھت ہی مگر ویدہ سدار کی سا
کنجی توار من ہون جھٹلج کھنکار کی سا
مل کی خاکین نقش قدم یاد کی سا
لقلو لون کردی محروم بازار کی سا
تک کہ کبا ہی سکر و من کھنکار کی سا

نظر ابائی بلال در صان جام ہی لا
 نظر اناس هر تنی سوا فریت من
 کبای امکنان ہی کہ سو خلد سدار من
 منی و مہاشن ملکوتی کسی اکھو کو
 درج مکتو میں شاید من منضمون وصال
 اس برس فریت جو میں ای ہی ہمار
 ہو کی صبح حلاوتی بکری وہ کل
 نور ابائی حد اکثر کی طلت کو خان
 ساکتا ہی نو لکائی لی خانای بیجھے
 کنجی نو کمن عوار کسی دن اسم
 ایک لواتہ ہی کی حقیقت کیا ہی

ساکتا محکو سہر عاہی عوار ساندہ
 طلت کو رہی ہی اچ شکار کی ساندہ
 خواہ میں ہی نظر اناسی وہ دو جار کی
 رابطہ اید باکو جو ہی خار کی ساندہ
 ملک الموت ہی فاضل و لہار کی ساندہ
 باو یکا و اچ جنون لالہ کسار کی ساندہ
 کوچ و ناسی کروں ششم طرار کی ساندہ
 شک باخال ہی کافور ہی خسار کی ساندہ
 ماز آفرار ہی غمزدہ انکار کی ساندہ
 سافنی ہو جائی ہم ای مروار کی ساندہ
 تری حشد مری مری سوادار کی ساندہ

اپنی مری موت کی لہری جو مری انکس
 سواد جو مری لف بر اچان ہی محکو
 ہم مہوری ہی خانگی نو برتد جفا ہو
 مار نظر انا جو بزرگ رک کل ہے

نور کی نہ اچان اب شلو کی چہری انکس
 مر خلفہ رخبر کی مری ہی گری انکس
 یعنی کی سن ابسی ہی اسوقت اری انکس
 اوس عورت طرار بران اپنی مری

اکی تری اکیو کی حکار اهی بری و
میری سب خصلی فی بخت سب
بهر روی که نرسیده کری و دی کنه
برسات به موقوف اگر باده کنی
و بکنا نظر به سی اگر حکو کسی
نرس کنین کلکت کو ابای جو و کل
خونار جو رحو بطرح ای به نرای
نرس بطرح پنجه مر کانی چور
پسای کبابی که ساری بدن بر
هون مشط بار به سی
نظار بهی حرت من جو هون کور من

کبو کراوس سب بهی
کیرن تری باس سی حانا بهین
ایسی حیرت کاسکو نی مش ازین
نور نای نو صم طوطی تولیا

بر چند که هونی سی حکار بهی بری
هزار کی جاجر جنین اسو کی حیرت
به کسی نو لکادی ای سادو کی حیرت
هوی جو نه دم به تری سی کی و تری
ناسور کی مات و سن او سکی ستری
نوطم کی خاطر هی جنکی به تری
اوس بریس خون به تری سی چون کی تری
اچان تری مانده کی بای جو تری
هی کبابی صفای که کسی حانه تری
هوانه بهین هی نه بند کتری
نی رنجری بر اکت می

صاف و نور خدایک
اتو سکیای بهی اوهیک
و بهی کر حکو هوا و یک
هواپی مرغ خوش طبع

شام چو برسی کند کارها
که استنای جان عکس نور پس
دل او بر تارک و دهری حوت
کیا دل بر صدی سن اوس زلفز
و آه کیا عکس کل خسار
بر گیاهی بر نو است بر اصرور
میری سوتی تری مو نه خرسای
ای تر احیران سار اکان بود

۱۱۴
سوی کبای رسته و زنگ
ی میری و لکایت نیک است
کر رهای نیکستی است
شائلی کهنای سر خک است
سالمار نهایی کلز نیک است
نی جو به حورشید نیک است
سی بر او ناسن نیک است
نیکای سطح نیک است

سان تصور و لیل بر و کاشن

سنگ کا
ای کل چو نونی بان جاکر و کبای
بر نیک کل کو حوم لباشل غنلب
خیرین کبای جان کو حسی از لکی دن
سوتوهای فصد او رسی بات کاشن
رو بخت جو میری بار ارجب کبای
سک کل کبیری رین بر او دی

۱۱۵
ی حورشید
حورشید کبای کل فی جانی سوتو
جکوار رجن من بر باد ای سوتو
اوس قند سی خدانی نهاری نای سوتو
کرنی سن میری سوتو نهاری بات سوتو
میری کی دانت لعل کی طالع می با سوتو
عیل نی با غنچ جو میری و به به می سوتو

کیا دوق بوسه ہی کہ نم ہوں ہو لڑ
ابا اگر خیال نہ ہو کسل مار کا
من جان باب جو کہا اوسنی و صلیہ
کیا بوسہ کا ہی خوف نہ دیکھا ہی جسے
السا علی برہون کہ میری ہونہ خبر
کسنی من اسکو بوسہ نہ ہرون خدا ہو
لون اب تو بوسہ سوشی منان من بل
السا حفا و امیری مالوشی امی خون
لو کو بن ہونہ جوم نی سنی کیا کیا
جان باب رسدہ سو چشم ہرے
اجتبات کی ساری شر اصاف

تازہ کی رہا ہی اگر جام جم کی سانہ
انیل ہو مت کشمش کفر و ونسی
زندہ ہی من محرو و شمن عاشق مردی شہر
نوار است جم کو ہی سہی براتو

سویار منی انش رخی جلا سی ہونہ
ہرون نہ منی نقش قدم سی ہونہ
کیا کاشای سنگد لسی ہونہ
رو مال سی لسی ہونہ
خود بوسہ دہنی کو وہ میری بانس ی
ہر چند میری ہونہ لسی و سنی جہا ہی
سی لکائی ناری جھکو و کہانی ہونہ
ظالم نی جامی کرسان سلا ی ہونہ
غصی سی کون جوانت نی وہ دہا ی
جدم سہاری ہونہ لسی و سنی ملای
جوا و سنی جام سی ہونہ لکائی ہونہ

مانند خون شراب کے بیان نی دم کی
سینا نی ہی بنای من ہر و حرم نی
عالم اک اور ہی وجود و عدم کی
برین اسنی ہی ہمار سی جم کی

ششون نمر کی ہجرت سے کی ہمارا ہجرت
 ہجرت سے تو ہجرت کی دل سے ہجرت
 اہل ستم سے ہجرت ہجرت کی ہجرت
 اہل ستم سے ہجرت ہجرت کی ہجرت
 جو مالدار ہی اوس کی ہجرت کی ہجرت
 سودا ہی مار کی ہجرت کی ہجرت
 لوام جہا میں ہجرت کی ہجرت کی ہجرت
 رہنمائی و روٹ بطرح ہجرت کی ہجرت
 ہجرت کی ہجرت کی ہجرت کی ہجرت
 ابابہ وہ کریم ہجرت کی ہجرت کی ہجرت
 ہجرت کی ہجرت کی ہجرت کی ہجرت

پوتی ہی جسطرح جلی سہاٹی قلم کی ساتھ
 آئینہ سندر اپنی جامِ حم کی ساتھ
 خوشنویس کی صورت شمعِ روم کی ساتھ
 مثل شیراز لسی سن سنگِ صخر کی ساتھ
 محلی کس طرح خارجی بائی درم کی ساتھ
 و اشوگوگون مشد لکاؤن میں سے
 لاکھون جو لغتیں ہو سن بد اشک کی ساتھ
 شادابی ساتھ غمی تو شادی ہی غم کی ساتھ
 مانند ابوی ہمارے قسم کی ساتھ
 بادِ بوائفِ امی سخاوتِ کرم کی ساتھ
 دورِ خبی کھوٹے باغِ ارم کی ساتھ

تیری کو چکی سوا ہو جو منامی پشت
 بہر بی بالشی من این ہیں سر او افسر
 بی ز رو نکاہی کوی سانبہ بیلاد تیا
 قصہ سی جانی نہ سوہ الوھی کھنجر
 دخل اغیار حوی خلوت خاطر من نہا
 ہو بدن فید من ہون فید بد نشی از او

کیشی و صلی نظر شام و سحر
هی صیدی خواجه کهان سحر مبارک
سرداری گرفت بود و چون از اموز
لاشی لوحه از علی عوص چاه می کشی
مونه آینه من اوسنی و کهایانومن لا
ثم باغشی برار نو خلق سی سیر از
و در و جو بوتهای خرامان و نون
و ندان و لک و ست کما عاشق بون
جانی و حور شد جهاناب صبر کو

14
پس

جاون دور حکومت اخترم و حد اول
بر بیری کسی اوڑی بهر نی این ضیاف
جان شیرین نی ندی و کلمه لوفراو
کومی جلاو پی بلوائی فساد کی سا
خود فراموش چون ای بار تزی باد
ای چون ای وه جلاو پی حد اولی تا

کهر بالون نی و نو جائی کای سن کهر
جب کهنی سن اه نکلتای انتر سانه
سوحای آرواب من محبوب الی سانه
این بعد فتای به مری دیده تر سانه
کنا حشری طالع جو سوئی شمش قمر سانه
هم نم زن دی نکلت کف لاج سفید
سایه کبطرخ بهر نی سن کلتکی شحرا
طفلی من ای دیتی نی چلی شرو سینه
هی نار شعاعی کبطرخ ای بی بطر سانه

و کی بی بی او سی کل من کل او مرسته
حب کهنی من اه نوانا ای جلدی

اوس سر و کی رخسار من کل سی خندان
غم گرفت من بی به حال بها

روفت با

کمال خوشن و خوشی املی سال
و کمالی سر و سی قامت کمال
بهای اشک هو الیای نفعال
کنا بکار نظر ایا بال بال
نم رفت سی بعد از قنای حال
لو با و اگر او سن جان علی حال
نظر هو امی سر زلف حال
شرف من زلف کمال
نزدیک نشسته من عادت سی حال
شراب کون من ای محنت حال
غنائی قنقل مناسی ایا حال
نظر نه ای بکار خب که او شکا حال

جای و ان علی و ده خال
بی و ده کل جنتان و هر من اواب
و ده بانی بانی و انرم سی خوش کل من
سامکار کوی که زلف جانین
ریکنا با بقامت مرا غبار اسیر
جلی جو روح مرا جسم سی شب وقت
سباه بصره مار سه سمجها مسین
اسد وصل هوئی منقطع بس ایل ار
شراب بی بی طلب سی
بنت سبده بی خوری مرا اسباب
به بخش سکر من صو شوکر و عظیم
من کانت این بی ای مهد من کما و کا

بچون بی دست و کلاه ایوانی ابا
که شش شمر نظر اتی سن حال
شفت و آفتابین لکلا جو خاند طلم هوا
که بادا کی او سن ما پروانی حال
ولا شو جی خود من که نفص سوئی لکلا
جو دهبان بر کو ابا هوا کمال
شراب کی سو الیون من نوان نهو
که اب من اما هوا حال

صالح عبد سوی ساقبا شراب
نه شتر کسین ساغری اقبال
شراب اب نرو اسو مبارک
بر سنی لوطف سکه سحاح
کونکی برده دری کون سو منظر
جوان شمر کلستان سنی فی تقابل
خوام ناز تو او سن چه کرد کا دعو
نه اسوش کپی نه چمن من
ملی جو وادی غنیمت محو ناکاه
نه تهری بانس مری کوسم شتاب
حلا من صورت نه ست نهو لرن کمالا
وه یون جلی که کوی ساغری شراب
برنگ سابه روانه هوا من جانب
جو سوئی شرق وه ماتد اقبال

نایابی بحرین نامو کویه بحر سر
برده دن یون که هم را انکو نقر سر
یا نه من که نه سر زلف که کسر
باو منن تو نری در و از سی بحر
نامه یار کی مضمون من از بحر کلو
حی طرح باد لوی سحر که سر سیه

نوجوان چه دنیا عالم سر بهن سبب
کین جانی سن تصویر دیکان سبب
صفت سی دامن صحرای صحرای
غیر متبای دلا باری کی کرسی بر ارج
فصل کلین نه کل ارج چون کس به
اچون خواهم محبوبی لازم می گاه
هون و دوانه که اچان نمایی
و هی عاشق بی جو عالم کو مرقع سحر
تانه من به محبوب حوالی او قاصد
طلم کر کی و هی بر بی گشت
شعله روسی جو کاه من به روی رب
شکی کبا اوتسی شرا نشی با کرم جو
بزی ابرو سن خراب سرم سن قانی
انجایی بی اندسی سرم

کینین سن با و می باب وصل

کون مشهور ز ما من به بی سر
نیل فرکان مری اچون سن شری
نفره زن جسی کوی کودکی شری
عش سی کم نه او نه ناله شکری
لب عجب نشی هم اسن عین دلبری
با بر خمر انا له رخسار
تانه من رفا هی با و من تجربه
هر طرف من نظر باری تصویر
به صامین سر اکی نه تصویر
اب عشاق کین صفت تانری
تری بختل من به کافر بی بری
شعلی با سن کون نرم من کلری
کون نه خم اش بهر فامیت شری
جان خنک که سی مانم شری

کین نشانی سن شتاب وصل

کتابی باز سی بھی بولتے جاگے
کسو نامہ پر کہ بیان تو ہی اچ و کل
بیدار بیاں جو سن تپتے رشتوں و سنو
سنا و جام و شمع کو شکو پاشی و ور
کہا فکر جام و شمع کہ کیفیت ای ضم
سدا ری وراق سی کما ہی کلام

بچہ بر نور کو رفو من شانہ کچھ
موت بند کی جو صاحب کو منظور ہی
نقش شمع کو سوس کے اعلیٰ بوس کے
عقد لبس کہتی ہیں وہ دست کہیں دیکھ
لکھی تری خال مشکین کے مصام ای ضم
بر نور غار ص سی کے مزار نور شمع
حم سامان مرک میں مار و ہاری قمر
اب کل میں اب کہا ہی نور مجروان
فصد کہنا ہی و اوس ضیاء و جابر لکھ

نغمہ بویا اگر خواب و صلی کے
حالت و مان شاہ ہی مناب و صلی کے
نغمہ بر مل رہی ہی نغمہ جواب و صلی کے
صورت نہ منون نجر من سا و صلی کے
افرون نرا ب بحر سی ہی و صلی کے
نحس سکا نین من شو او اب و صلی کے

شعونی و شن کہی بچہ خانہ کچھ
اج ہی کوئی نہ انکا ہانا کچھ
بس و شکو منبر کو انسا استانا کچھ
شاخ مرچا میں اب انسا انسا کچھ
ساری حرم کو بھٹا کو شک و اب کچھ
بچہ حور شبد سی رفو من شانہ کچھ
و اسن شبت خون کو غا سانا کچھ
نوار زمار غنس کو نارا مانا کچھ
جسم کیا ہی مرغ خاک کو ہی تانا کچھ

کوی جانان کرشن نو کینج زندان ہی سی
گرگی شوقی بر لہجی عشاق سہ کے
راندن عیشیں ہی ہی ہی ہی

کوی اچوش خون بہہ اہن کے
کنجی کی طور سی بر ہم زمانا کے
کوی حظ لکھی کوی فاصد روانا کے

بکون خاموشی خوشی میں تصور کے
عاشقونی ہی گری ہر بات اوس کے
جوی خون جاری رہی عشق ہی نقد نگر کے
پہر وری ہی عبت کرو شمع ان سہر کے
وم ہر سہر نیم سہر کو زین کرد ما کے
اوس شکار اعلیٰ کے او شہ جانی ہی ہر حال کے

لطف کیا ہر طرح جواہر فی نانہ کے
کاکل بھانسی تی ہی صد ارغبر کے
کوہن کون توئی خوشبر کی تدبیر کے
کسی طفلی من ہلا تدبیر کی شہر کے
اب خاک کی ساسی ہی قدر خاک الہی کے

توئی مائی زلف مشکین شمع نی بابا دہوا کے
بیشترانی سی ناعرجا وں ماری شوق کے
اسفد جوشن خون نی کرو بالا غم کی
کرو باغم نی ہوئی بی کی اسد ہر سفد کے
طاف ابروی صم خستہ نظر الہی کے
خواب س عفت کی کہیں اوج انی ہر

جکوی سغارش کی حاجت و طہر کی
روز و عہد اس کی رانہ کج ناخبر کی
شکر کی بی بی کافنی ہی لڑی خبر کی
ساوی کاغذ من شہادت ہی مری حضور کی
ایک سجد بس ہن راہ خدا تعمیر کی
قدر کرئی ہی لحد من انکدن تعمیر کے

کار والا جانی جی لڑائی فونی اکر
ایدار اشعار سی تہذیبان سی ایدار
بی سہ مہنی و نکلن جرمی می سہ
سکد بی کس طرح سہ کو جانی ادا
نئی سر مہنی می ناصح می غصہ ان خون
پول چڑو نکلن لکائی جی کلہ روشن
کیا ہی جہانی سن جو شہر و کی سا
ہون وہ با غرت کہ قائل سکان کینو
وشت غرت سی اکر کھار کو خانہ اوا

۱۱۹
ساقا و وری سہ اکر لکائی جی
کو ہر مضمون و لا جو ہر سن س تواری
نکل ساہ کرد سن ہم خانہ جہار کے
نچ اولچی سہ جانی و امن و ساز کے
شعلی نچائیں کے ساری نچ اکر
واع انی سن نظر یون ہری جسم ادا
واع غامی بحر کو باہوں سن کھار کے
مرکرون ایسی لہو سی ہو مہ ایسی فادر
نکاح اوس مجلسی جی کرنی سن کو کھار

حب من جان در بار نظر انا ہے
وشت غرت بکھائی جی حد رخانی سی
سی برت الہی سن جی سن لکائی جی
سہ ہی و سہ کی کیا طرح عاشق
خانہ ساجرہ تابان ہی مکر اسہو ہے
کاوش خلق سن ہو تا سو ہو ا سو وادو

سہ من وین تو از نظر انا ہے
وہی کو جو ہی بار از نظر انا ہے
خواہیں خانہ جہار نظر انا ہے
خوشنارہ ہی سویدار نظر انا ہے
زلف من سک شہار نظر انا ہے
واع ہو وادو کل نچار نظر انا ہے

شعور و لعل نور زده کاهنای من
کفرای ز ابدین نو چنانی کسا
کمر بار نشان بی نوا چنانی کسا
کاشکات کوئی شمع بی اگر نشه خون
چو لعل ز کوئی نوا انی بی نوا خوش خون
خود فروشی شمع ز بار کی نوسف کس طرح
حلی سی عمر و ان بی نوا چنانی کسا
شع فانی نو کسان شمع بی نوا کوئی شمع
جانتا سون و شمع کوه و بلیه ایاب
ختم سار کاز را می کسا بی نوا چنانی کسا
شب فرقتین سه خانه بی نوا کسا ایاب
ایسی فرقتین سه روشن کسا بی نوا چنانی کسا
بنا کسا ای وین کسا اصل بالبر سه
نخی بی نوا کو چنانی کسا ایاب

مثل طره بر دستار نظر آنا ہے
سجی من شمع نوا نظر آنا ہے
کس بہار ابدین زار نظر آنا ہے
ہنا جو غمخوار سوخو غار نظر آنا ہے
جسے دامن کسا نظر آنا ہے
ورنہ پر کوئی خریدار نظر آنا ہے
جس ترا جودہ رفیقار نظر آنا ہے
رسود از وہ بیکار نظر آنا ہے
جسے دم کوئی سنجار نظر آنا ہے
و کسان سون حسنی سار نظر آنا ہے
شمع و شمعون تو شمع سار نظر آنا ہے
و امیرہ صورت بیکار نظر آنا ہے
جسے جھی فانی و لعل نظر آنا ہے
کلی مانند حور زوار نظر آنا ہے

کریہ یون ہند من میں جھی شمع ہند دم
روضہ حیدر کرار نظر آنا ہے

نکاح

گهون کونکر و اعطایم ترا نیاید
 شمع دیدار ابرو و جو سمنهای من
 نور خسی کسبونی نری حانی من
 خالبر جو بونی من و کوم رنه نه جان
 اکسی او حای و ده من او سکور عشقی
 و نه نهان شکوید روشن کسب شریک
 کسفر شبای فرقتن سوا ای انقلاب
 تنگ برانه ملای اسفدر غم من
 یون و یوانه ولی کسایون اناکلی با
 بخودی ایسی شب فرقتن منی
 راندن ای او سک فرقتن خدای ماری
 فرقت سافین بسا سو کسایون ناوان
 و ده بلا بالای نری کالکای بحر من
 عمر لو جنبه خورون حری من غور
 اشک حیرت و آغ فرقت نادره
 من خورشید شفق چوب بر عشق من

و در سنا غم من بی حلقه کرد است
 کر مای بیج خال صخری اسب
 برده طلیت من کسایور و شنی من
 کجای میر کی خدانی زندگانی است
 کسای سیماب کسب ل من
 رونی جانان می سوا و رشده عالم
 بخت کوی ای انس انکسوی من
 می یفن جو حای روشن کرک شتاب
 حلقه زخمر حلقه احباب
 من آن ای و افق یون محرم و اب
 مرغ و لکو کس طرح نشه و ون بر خاب
 قطره می میری حقیق کم من سبک
 مجیدان می بسکین بامره اس کرد
 خست طرح کشتی یون اگر کشته سبک
 تکی اسباب من به عالم اسباب
 روز نو نه و یونی من و یونیکر من

کسب

کسب

کسب

وصل بر ابطا بر دل جان کبا و پناهی تو
کون نظر من چون نه تیری باز و کی خداید
کی محرم من سبب بونی جو نونی ای صنم
ابرویی خمدار من اگر تیغ فصا
چشم نرسی طفت لنگلی تو بولا منشی بار
هری ای شکل او سکی انموشن سکی سوز

بی جدا بین لذت و جبه لی سرخاست
ویده کرمان شمار اکم سن نالاست
نبری ابرو من سنا به کبھی کی محرم
چین برو کم من تیغ فصا کی است
مجدبان رنگین لکلی حافی سن نالاست
هی کالشته وون ناسخ اگر کرد است

اسمان حسن و مه باره به
ماه تو بسنی و دوباره کرد با
من کربان به ان که بعد از کبھی
اشباق نامه محبوب من
کبا شهر از نک به محبوب کما
بهری ای نوبت میری قد منو کی ناسته
هولیا لعل من عاشق من سراج
کردن کلچین به بی بسیل کما حون
بعدت سو کبا حون من به

خال ثابت و مک باره به
دلکی غم بار من و مه باره به
بر سناره روضی کافواره به
انصاف و اک کابر کاره به
تار زراش شمه نظاره به
باو لکابر ابه لفاره به
نانه من سباره دل صد باره به
چشمه بر نهو لکلی کبر خواره به
با جواره هی و با کما هواره به

روح نو کبار سنی ہی کوئی بار من
ساتھ زند و کو بلا ساقی شراب
انک جازر کو سنن ہونا قسرا
طفل ہی و فی ہن نری ناد من
نو من کی زخم سی سہ خوشن
کمال صد برک و کمون بحسن
مرک ہر ناسخ کمون آمادہ ہو

دشت من کوشت خاک و ارہ ہے
دورہ خوار یکای کفارہ ہے
جو درم ہی نفکات بارہ ہے
صورت و ولاب مہرہ ہے
کیا ہی جوی شرم من فوارہ ہے
ناخن غشی صرصد بارہ ہے
بچر من ناچار بہ نجارہ ہے

تری جہر و ستم ای عہد شکن ہوں کے
جان کما مہمت کی صدیکہ عالم میں
پای کیا ہوش باسن بر اندر صبا
ای جوشد کی پانی ہی کہاں صبح فروغ
جاک کرنی رہی سنی ہی کو تا فصل بہار
ہم جو بیجا نہ سنی من کی مسجد کو
سکی جتنی ہن مرگزاہ میں گلشن کی گل
کاشغر تو جو ہنکائی ہن سفید اجرام

ریخ غبت من ہم بائی کہ وطن ہوں کے
بنجان زری ہی سہی قدر ہوں کے
جو زری کیا کہ ہرن راہ صحن ہوں کے
ریخ جو راہا ہن صاف من ہوں کے
دشت و جیت مرا بر اسن من ہوں کے
تو ای معیو نو بہ شکن ہوں کے
نری کو جھین مر سہم کو جھین ہوں کے
میری زخو کی لی شک جتن ہوں کے

خواهد بود در هر روزی که در هر صورت
مردانت بودند و نسی نظری که جوهری از
اسفند مشق روی ناله و افتدای همین
چرخ و مرغ ای جو باد ای ناله
دم خفاز بر زمین بی و ای جو شخو
مرد و نسی و نسی بی و ای جو خدا حنظل غم
ایک مجری بی و دل کشتی سها بین اخگر
قتل که من جوهری با و کسا فانی
ای ملک باد نه جنب من کیا ناسخ کو

چهره بر در از ازل نفس و من بول
تو همین او و تحقیق اهل من بول
با و محبوب من هم طرز سخن بول
شده او و من حسی که من بول
اشنا جاک زبان کفن بول
ایکون هم مرده سیت فن بول
داع نازه جو بی و داع بول
سرکف بسی علی عم که کفن بول
ای بی داع کو با شاه از من بول

ناوان البر و چون کیا بار اسن حال
هی شهر از نیک اسمن ملک با سونک
رج رهای نسی جو بالو نسی می و الواسن
طلعت بک سکر محبی اباسه خاتمین بار
بعد مدت و صبر و نوم من بول
او من بکانتین ملو نامدن بر نی جا

فاخته کا طوق بکو هر کردن جا
نیری باز و بر صم مر بکا چون جا
ای هم هر چراغ رایت روشن جا
اور کوی و دم چراغ رایت روشن جا
او سکو و نسی و نسی طوق اسن جا
بی چراغ خانه حسن تو سکو روشن جا

اوس سہی قدر ہوا میرا طرح سودا اور
 خوشنوش سودا ہی کہ عشق میں آتشوار
 ادنی ہوں بخون نوشا کی واقف میں
 برہو خام زندگی بی بار ترم عشق میں
 گشت سبز جرخشی خروار نہ خال صدم
 میں تو عریان دست و گشت کو کر یا بل طبر
 سم و زر کی لکوی بخشی طمع ہی آسان
 کون ہی میرا سوا باند جو لہر کا شبن
 ہوں وہ بکشت شاتلا تو مہی غرض کی
 اسف بخت سہا ہی بروئی جزا
 بی زبان نیری سہی آلودہ نوشہ کو
 خوشہ بردن جو کچھ نو نوئی میں لوبا
 میری نر کا لشی خوا شکو لکا لکا رشا
 لوجہ فانی کو ہا کون صحت بخت
 جسطرح وہ ہی مکان ہم ہی نر ای کا
 دشت غربت شہی و شکو لچلی ہی ہر روز

کروں فرم میں اب طوفان میں جا
 جانی طوفانی طبعین نعل نوسن جا
 ورنہ یہاں کوہ و بیابان نکست و اکر
 جانی می مح کو سافنی اس میں جا
 خوشہ بردن نہ مح کو سافنی اس میں جا
 بی زبان خار صحر امیر کہ و امن جا
 ہم میں سودا ہی میں شور اس میں جا
 جسم لو کبار و ح کو بی خانہ میں جا
 کاسہ سر خام کا شبنی کی کروں جا
 جو بروئی بیع و بخر لچلی میں جا
 نو ہم میں غمی کی ہی کی ہر کس میں جا
 اوہی کو دانہ کو ہر کی حرم میں جا
 کیا غمت نہ موز ہر سوشن میں جا
 شکو کو کبار و غم میں مح کو و شمن میں جا
 ولس میں اس سر و وار ولسی میں جا
 مح کو اب ہر کی بدلی کوئی رہن میں جا

۱۲۰
و الفجار جدر غمی خشک به تاسخ زبان

بعدت اسکو نور انون دشمن جان

انی بی باک استم خور و سال کی

کو تاه بی گند سہار می خال کی

دہشت ہی کون صم من انکمال کی

الف ہی صبی لبین لال لال کی

بہر اسان بہ قدر ہی کیا لال کی

ہستی نری کمر بہ ہی صبی کی بال کی

تعریف و نہ کی ہی بری بال کی

باجت ہی جانی ہکو نہ بال کی

حاجت برائی طاہر مصون حال کی

ہی مانہ لی لکھن تصویر حال کی

حسٹ میں جو شراب خدائی حال کی

بائی غبار راہ فی زلالت حال کی

نوازد و بھی طنز آری تری حال کی

قام جو فوج خطائی صم نور حال کی

صحر امن کنیا ہون سوخی غزال کی

حرش رگنی نری باغ وصال کی

خز کمال حسن سہابی ہی خال کی

سہرو کی جگو جاہ رہی ہی خال کی

نگل جو جاندار اور انی جو شام کو

جینی سی صاف تربت صنی ہی برابر کی

سوئی کمر نظر ہی ای نو کیا نرون

اسی نری ہی نہ آؤ سہر کی خشک

کیون باند ہی تصور کیو نہ وقت سر

لکرو سہر جہنا سن جو طاہر رنگ خاکہ ہی

معنی بہ من کہ باغین ہم سہلستی نری

گلگون بار کی سن بہ زکمر چر اسان

سہر ماری نری ہی چلی کارزار میں

کیا کم سن بہ قرہ کی صفیں سہر ہی شکو

دستی از روی و کلاه کیستی حال
افزون بی بونی و بی لونی
دور ناهون خوش و کلاه و کلاه
محو لباس فرفری بی عار اس کلاه

ایست پی فرفری و کلاه کیستی حال
هو کی بری بی بونی و بی لونی
ماند خشم شیرین و عار اس کلاه
محو لباس فرفری بی عار اس کلاه

چو کر سحر جو اینی کهر کی ده اندر
نهی نمی سوی کوه و لبر
سجده ای قیامت سر کمری سن شاز
در کی نسج منی حیرت احام شراب
ساز غریب خالی رهنما نور و کلاه
در حقیقت کی نظر فانی نور سگی بند
بمصرف و دکن قهر اولی و
نام کرد و سنی خلافت الزری کو اقیاب
لک که سارنی فرشتن به لسنی سینه
رنگ کلاه و رنگ خند فرفری ای صبا و
کلاه کی قتل و کلاه کی قتل و کلاه

به بوی حالت بس اسم به با صلی
بعد مردن دوست کو حجت من بر صلی
کوی جانان من به محرابی بر صلی
اقاب ای سگسوار با نوس خضر صلی
ساقی اسم احام ز کانی به صلی
زخم خونی بی بهاری و خود سب به صلی
اورا کی گلشن کو جود از و ج ای بر صلی
او نه کی نه خانی حبه اتی کو بی بر صلی
او نه جلون بالوس من نو صا لسنی
اورا کی گلشن کو جود از و ج ای بر صلی
ایست خشن بی اگر کلاه و کلاه

سایه

خوبه شوق شهادت می بری اگر کس طرف
معتق اگر حانی نه دی که نور و سینه
فقد اوسی بوی بری تربت کالتو استقال کو
چووری و بنال فرس لبامیری غالی
کرو با می شیخ ملال عبده
ساقیا کردش نصیب لبامیری غالی
ما بعد موبوخی موبوخی مشرل مفضو کو
سکشی می باب من ملک جناب و سر

خوبه شوق شهادت می بری اگر کس طرف
معتق اگر حانی نه دی که نور و سینه
فقد اوسی بوی بری تربت کالتو استقال کو
چووری و بنال فرس لبامیری غالی
کرو با می شیخ ملال عبده
ساقیا کردش نصیب لبامیری غالی
ما بعد موبوخی موبوخی مشرل مفضو کو
سکشی می باب من ملک جناب و سر

ایک عشقی کو مکر سوید اول خالی
کس طرح نالو سی خوش جرس ن خالی
لوک کنی سن که ناله می بجان جانم
نواجر من نر نر میرا ساغر عشق
نعمه در ده اغوشی سی بابا کنی
می صای سی و نام و صول فصد
تیم جام مرید و جو تر سی ها

که بدن جانی بونای مشک خالی
ای سی کالطرای جو محی خالی
پان جو اغوشی می و شمای خالی
کر کما من قدح زهر غافل خالی
نوتون سی نوکسو و اسن ص خالی
نظر امانه کسر کالطرای خالی
بولد نر سی صامه کمال خالی

جب تیری جاہ رخا اکوہر اسوہر و نہی
نہو چوئی اسکو نہی کہ باکبیر و بدوہ تر
ای میری سب اکل اسن سر سوہا
شعاع کمر تری جلو کسی ہر سار ہر
نہ ہمارے دین خمس سی جھوٹی تلوار
جلوہ کر خلوت دین ہی مرا بار مدام
راہ روز او ترنی سن جلی خانی سن
دل جو مالان ہی پر زلف میں از روہ نہو
چم میں دور کہان ز منہ بر دارم
پیر کی کمری لہو سی تو نہو چمن کھن
یاد ایا چھتی کیا مصرعہ کرم ای

نہوئی دودہ تر اسکو نہی ایک بل خابے
نہوئی ہونکا ہ پار پی ناد و ر و دوز
رو کو او سی فہو ووشی ہلکسا
ہو کہ اساعر لہ لبالب سا ہے

جاہ کئی ہوئی سن جھوٹی خابے
نہو احسی کی کاسد و اول خابے
کہ سن داغ سوہا سی کوئی دل خابے
تیری اوشتی ہی نظرائی کی فحل خابے
لی کہا سان ہی نقس سی وہ فانی خابے
کسی تو نا سن لیلی سی بہ نخل خابے
کسی نخلو نظرائی نہ یہ منزل خابے
کسی ہوئی سن نالو نہی ساسل خابے
اشان کر کی لاکھون ہی غا دل خابے
نور شش ہر خط و دودہ لیل خابے
نفس سر و پروں تو ہی ہو دل خابے

کسی ہوئی سن بانسی بہ مادل خابے
نہ لکای میری سر کوئی صدف خابے
کہ سن شش ہی یہ مطر خابے
نہ بھی کرنی دبا ساغر اول خابے

ایک ہی دیکھی ہیں خجی بھارت ہی رست
اس خجی میں ہیں ہی لوانی وودن بابو
ختم و کاغذ کی تصویر میں جو کدوا

نور تو حد سے ہیں دیدہ احوال خاص
اج کی خوشن ہوئی کی وہ کر کل خاص
کئی ہو شکستہ و مریج کل خاص

میں ہی صفا جو کوئی گرفتار نہ رکھے
نہال ملک اگر نہ میں جیسی ہی نہ رکھے
آبی بار وادی و خشت میں ہی جو نہ
ایندہ خانہ دل حیران ہی کیا وسیع
جامای نا کوئی ضم ایک شاعر میں
جیسی ہیں نا کوئی ضم ہی ان جدا ہیں اس پر
جلتی ہی شمع پہل میں سکتی روشنی
وہی جو کوئی میری کر سائی اور ہی
نور ہی لکھی شبنم و ساع و ساقیا
کرن ہیں طمانین سماع کو صدی
اندیش نفس ہی کہ ہر روز ہم
کو یاد ہی وہ ہیں سہی الودہ باز کا

خوشد اندہ ہی شوق میں نہ رکھے
رہنا بدھن و حکومت فرما رکھے
کل میں نہ برکت سبز نہ می ہی نہ رکھے
سہ سکر ایک سکی ایک رکھے
اوج ہو ابرنامہ ہمارا ایک رکھے
خویر میری جاغوسال بلند رکھے
خرفتن کیا ہی میرا سہ خانہ تم رکھے
سجھا وہ طفل روی ہوا بر نہ رکھے
یہ ہی ایک اپنی نشہ می کی نہ رکھے
خانہ جاری ٹانہ میں کو یا نہ رکھے
وہ اس ایک و جو شوق نہ رکھے
اسرارہ مانی میرا سہ خانہ نہ رکھے

دولت و فساد و کین و کینه
چون منع رو کی از دم من گزرا
اوس با و شاه حسن کرد و پهلوی
ناری بوی باده بن خال و می بار
نقصان کوی نفع سی خالی من لا
اگر خوب بود کوی اورانی بنی باغبان
خون بویا جو خشی لی ایشا نو همی ام
سپهرنی خلا بومین کعبی کوز اندا
اوس بویا خرام سی سلا نیت بی کیا
ای بومین جو سحره کروین تو عیب کیا
حاضری قتل بویا کوی بی مثل و روست

و کین و کینه کین و کینه
بروانه بی طلاقه سمارا تنک
امنه لبصر حسی سکندر بی ک
کیا حالی حشر بومین اب کیا ورنک
کم کردش و سکورشی بی کوی لک
اوس کی عوص من باغشی پروازرنک
نیشی من ارج باده یا فونت یک
جوش جوین کیا ی تنای تنک
کشیدن حل کی و کین و کینه
اوس کین و کینه کین و کینه
کر نام عاشقی بری نردنک

و کین و کینه کین و کینه
رستی من عشق و فتنن اشک
حسی کدری رستی طالع تو کیا بیجا
اول و آخر من کین و کینه

کین و کینه کین و کینه
و کین و کینه کین و کینه
اسمان بی کین و کینه
بی حقیقت یک نظر و سرگرد او شاه کی

قارون ۲

باس کی ہو چکر ہوں جانا ہوں راہ
حالی عبرت ہی کار راہ ان کہہ ای غنا
حسن اربابا و بیکو کہ بس جلنی کی سا
چہرہ خورشید کا غارہ بنایا حریح
ای مصور موفقم کی بدلی ہن خط شعاع
خط سبز ایا جو تہہ بر کم ہوئی لفٹ از
آمن ہی کہ دو باسن در بای می من سافیا
ہر طرف و لیں کے کوئی نہی ہر قی
راہن اسافر ان بار من و نا ہو نیز
سجہ کر یا ہون ست کو طین کا اندر

جب کشش کرنی ہی لفٹ او سن کمر
نونی ہر سبزی کہی الطیب اس و فیا
برکت صل ہی لیبی رملی ہر سکاہ
کرداوری ایماہ تہہ ہر خلک کاہ
صحنہ خورشید بر تصور مہر کینج او سن کاہ
راہ طلمت بحر می سی حضری لوناہ کاہ
کشی می ہی بحر لینی کی ہی تناہ کاہ
کاغذ ابری می سی ہی تصور مہر کاہ
اب مرا لکرا نہ من نوی کو اچا کاہ
یادی کو آنت تم و نہ لکرا کاہ

اہ بر حالی ہی فہ بر کسی محور
دور سی دیکھی جنگ عارض بر نور
کشی ہی سما جوا و تہا سعد مہر کاہ
دیکھنی ہی یادہ کلکو کو بیکو کت قری
جان چنی کی کوئی صورت نظر اتی ستر

مختوف فی صراحی کیا ہی کلنا جور
یاد جانانسی نظر انی کلی طور
ہو کا خور سردی ہم کا فور
کلانی صدائی ہی صورت ساغور کاہ
لجلی فرو و کو فرقت محراب کاہ

برنی و دندلو کو تره جانو نسی خوش
ساقی جلت می کی کشتی کی کشتی
جسم جو را این سلطان ایا قریب
مل کیا محبوب جواب سے با بر و
بودی اینی مال سی منتفع ہوئی ستر
پور والای سر اینا سے نری عشق
کردن ساقی ہی لسی صفائی شکو
جستجوی می من هم صحرای صحرای
بر لایمی عکس حواس قلی حسن ستر کا
از روی ساقی ہی لسی ایسا ہی
سینی لونی من نی دوری کی لولا ضم
حای خون ہی جسم ساقی شرا لعلوں
کو کی ہی اک فریق شرب اش
فضل طین اسفندی شکو کا و دوز
دست ریلین او بر می ساید سید
اسان فی محو شد کو ز کین کیا

جسطرح ہی شکو حاجت شہ پوری
سو جنتی ہی شکو می من نبات دوری
روح فی انی بدنی کرو غریب دوری
لیبی از خود رفتی کیا ہی غریب دوری
موم نسی کیا زو نسی ہو خانہ رینوری
بر منکی مانی بر سرخی من سید دوری
کبون نہ خم ہو حای کردن شہ پوری
کبون ہو سکی ابو من و اندہ اکو کی
فطرہ می من ہی رنگ و اندہ اکو کی
طلب ہی عظام خم کی کاسہ فقیر کی
کیا خوش اندہ بہ او اردل ہی دوری
اکہ ساقی ہی کردن شہ پوری
ساقی بر خم من ہی سورش عیان دوری
مجزا اند نامی و اندہ اکو کی
سعی من ستر کے شعبین من دوری
اوس برنی اینی لونی سید دوری

شع کاشو بنای من بون بهی زیاد
جان اتری کسی لعل بهی عشق من
خمر بر با هو کمانی بار بزم عشق من
شعی بکلی جانی خون بری بهی عشق من
نعمه و می من از لکمی و رسی بهی احکام
خط مشکین بار کی حصار نایان بر من
بی به فرق حق و باطل رفع عیبی کاموا
مشتر کلی جو کر کرنی بهی می مدعو
هر فانی بار سر کنه بونانی و عشق
وادی من ایک شش بار یک ای کلم
و اچانی ناسی سورش خوشانی می می
حاند سورج ایک بالو عشقانی من لطر
کبار سنی بهی بجانی ابر هر مشک

اسقدر بهی نری بری شش بوری
بس دو وای بهی شش الطیب بون بوری
نمای مطرب سر می اواز می صوری
بکی شمشیر فانی شایخ کلی طور
کون نه صورت مشابه شمشیر و طنبوری
مشک کے پروانی بهی شمع و کادو
جان دوم من ابر بر جانی بهی صوری
کبار ای اه نانو ان بری ل بوری
عشق من حالت بهم هو خانی بهی صوری
رکبر حرال طور من سنی حوی ناسوری
عسل شست بهی که حاجت من کافور
کم من روز قناری شست ناسوری
بی بهی نری بون

مکن من صیام من ایک لونا
کبار سنی شمع ابر و قناری
شعبان من صوری بهی کز نری
عکس مرده سنی کشتی بهی بون

وہ زند بادہ کش یون کہ تو گہا ہی نہ ادا
جھکی جھکت ہی ہی بادہ منار و فہر
وہ ہر رہ وطن میں جھکی جھکت سر ادا
وہ اشکبار یون کہ مری چشم نہ روئی
دست ہو کہ زلزلہ سے جھکے جھکے جھکے
وہ بحر حسن جو نظر انما نہیں ہے
ہر چند ہی سو السی تقریب سے ہے
حسی بادہ تجھ میں نہ اکے ہے بحر حسن
سو جانیں لسی جھکت کہ جاکین نہ ہر کسی
شام سیاہ ہر نہوتا کہیں سے ہے
بناو جام بادہ نو ہوتا میں زند شاو
رہنی میں اس میں عاشق و معشوق ابجا
نی بار ہر شحال میں بار ان شکست
رہچہ میں بادہ اس میں وطن کی ہر بار میں
اوس سن کی دیکھو تو چھی سنی وں مثال
موتہ اکو دکھا میں سکنا ہی شرم سے

فامی فی مذموعی مجھی یون نہ ادا
بابوش میں لکاو کرن اقات سے
فامی جھکی فہم ہر مری اصرار کے
نارنگہ کی بی بی ملی موج اس سے
لیکن ہی از رو ابھی خطا کی حواس سے
کیا ہوٹ ہوٹ جانی میں اس میں خیال سے
فامی مگر کمال ہی حیرت حواس سے
انکھ کو جامی ہی کنوری حواس سے
ہوار و اگر بھی فرشتہ حواس سے
خواہش ہی ابرو و نہ نو کی حواس سے
بجہ ناک کی کیا مری سنی حواس سے
وہ ناسی خاصیت ہی ہر اتر و اس سے
وہ تراجم سکونی میں کی حواس سے
دشت خون میں جھکی جھکت سر اس سے
انی لکی طاب سی ہی یون ترا سے
اسو اصرار جو مینہ اوز ہر اقات سے

اگر مار ای جگو ناز می بویس
چو نانو اکی ای بر ایک او شعله بار
بمان صدم می طول شمع کتی بوز
ای رنگ ماه شمع چو رنگ پلاں ہی
اوس ت کو افتاب بر سنی بیانه ای
رنگ حنای لکھ سکون ہون
ختای عیش و سفرا و سکون شبا
فلکے خالین لکھ ملاو با

میری ہو کو نا کہن جتنی شبا کے
خمشہ فدا نہان ای نر شبا کے
کو نا کہ بر سنی شبا کے
قصی من ہی لکھاون کر افنا کے
کہ شمع کو حای سان افنا کے
حاجت ہی سکنتی من بھی لکھنا کے
برہم شراب کون ہو مجلس شراب کے
اب جہای ہی حکومت ہو شراب کے

پہن اب بھابھرا کے دیے
سیاہ صبح حادی من ہی کاغج لکھا
کری تو صبر خرابات ہر من بدل
شبن ہی برہم من ساقی تو ارجی ہی
کمال شوق ملاقات اوسنی لکھا ہی
وہ رحم دل ہون کہ کسا ہون شمع خوشی
شب فرا تمین لکھون کر نہ شمر

نر سب منی من عم ملک اے بدست
جو کھلی سبزہ اب افتاب کے دیے
تو خام با وہ ہی شمع براب کے دیے
نیک شراہ من و الدن کیا کے دیے
تو میری سر کو فخر حسا کے دیے
چلو منی اے فاصلہ حوا کے دیے
بفن ہی موت ہی حای حوا کے دیے

برایک حسن ای شهسوار کشتا ه
نقاب ای بای جوار ای کلنی تانی هر سو
چونری دشت من محو کوی پی پی و نکا
من اگرم ای بنایون محراب خمی
نری بی وصفی ابر شکاه ای به خوار
چون دین نری لب سکو نو بر کشتی
عشق ای کجای شوقی خزان ساقمیز
شعاع عارض و لدار کا به عالمی
فراق یار من کلنی حلقی ی تیغ
مصول علم سی کیا سو جوی سو فیه
سبصال به کو تاه نی که س شام
فراق یار من مانند شبنم نرس
کب و سکی و غننی کی شل افکاس که ب
جوار زونی عالمانه ای صید مراد
مردود برورش جان ای کسان ساز
شراب ساقی کو نری برنجی بهج

لکای مری و لار و رکابی بدست
زار و ن رنک کلنی افتابی بدست
نری کاخیمه لسی حاکمی بدست
چون شرط جایی نو شبنی شراکی بدست
سناری یون لفظ افتابی بدست
کتنی شراب کلو نشی کلانی بدست
شراب محبه حرکت و خلاصی بدست
که افتاب که کو با افتابی بدست
غبار شکر غمی سحاک بدست
که کجوشیت که با شایلی بدست
طلوع مهر سو اما ستایی بدست
شکست مری انگو من ای بدست
شعاع حسن نمونه بر افتابی بدست
نوحای ای سکون اصطر اعلی بدست
بطر اشرافه عرق کبابی بدست
شراب ساقی کو نری برنجی بهج

نوا محکم کو ملک کا بادشاہ کے دربار

میں بسکنا ہوا ہے

اس کی حالت اقبال ہے

رنگ سی مانند اقبال ہے

انہی جو دنیا میں اب ہے

اب انہی ہی کو کہو کہ

انہی ہی کی کہانی ہے

ادھاروں میں سراب کو دیکھ

حاند کی چوٹی اگے کا ہے

حاند کو سب سے کہتے

دست سافینا کی ہے

حامی کیوں نہ کہے

اسان شیدہ جانی ہے

بہی ہن سبیل انک میں ہے

بروہ شمشیر کی ہے

کسا نظر میں سما کہ وہ کل

باد توہ چہرہ نشانی ہے

کئی فی علم کون

وہل کا اب کوئی اسلوب ہے

پہا نئی اسی کو س وہ مجھ ہے

سندہ عاشق ہی دیا ہے

حب نہ کہنی ہو صاحب صبر کر

ور و جگو بار کا مٹو ہے

مصحف اس ماہ مبارک میں کہار

خوبز بونسی محبت ہے

حق حیل اور دوست کہانی

فائدہ محبت ہے

ہی کو واہ اند اور او سکاروں

جرمان ایک طفل کے ہونا میرا ماجرای گم نہ یعقوب ہے
کنج حلا آخر کو جذب حسن سی

سچ مجرای ثواب مجدوی

موت کی ہی راہ میں کیا پہر ہے
ویر قاصد کو لگی جو راہ میں
جب سی بنیان ہی وہ شک مہر و ماہ
استدر کہا یا تری فرقت میں غم
دشت غربت میں ہوا ایسا حقیر
ہر بجائی حرز جو مکتوب یار
مثل قاصد آلی میں جو دیر ہے
شیری قسمت کا دلا یہ پہر ہے
راندن زیر فلک اندہر ہے
دل ہمارا زندگیسی سیر ہے
ہی جو روبہ حق میں میری شیر ہے
آج باری دیو فرقت زیر ہے

مثل حبت دور میرا باغ ہے
جرمان کیا می پیو غن سا قیا
ہی یہ داغ اوں آستانسی سہی دور
کیا پریشان غل سی کہ مای و ماغ
مہر کو قاصد لغاتی پر نہیں
خطا نہیں ہی رخ گل بخار ہے
رشت و رخ سینہ پرواغ ہے
خام میں شیشی کا استفرغ ہے
کب یہ شخہ کا جہین پرواغ ہے
کچھ خبر قاصد کی ہی ای زاع ہے
خطا میں مصمون دل پرواغ ہے
تل نہیں ہی الٰہ بیدار ہے

اشک خونین رنگ ناله را گریه
 واه کیا خوشتر نکت بکا پیاک گریه
 عشق جب کامل ہوا عین حسن
 اک مین پر خانی حوسی اک گریه
 پُر کیا کیا عکس مار زلف کا
 کیون لب دریا بہ آتنا جہا گریه
 دیتی ہی فوج فنا بی ہم شکست
 بشکر مستی مین بہا کا بہا گریه
 جاتی مین جکوب تار نفس
 تو سن عمر و دانکی پاک گریه
 ہر جانا مین کر و حق کو دور
 ہر جوان نیچہ مجھی اب ناک گریه

شرح سوز غم سی آشبار گریه
 خط میرا منتقار موسیقار گریه
 کچھ تب فرقت مین ہی تخفیف آج
 نسخہ شہید خط یار گریه
 دیکھا ہوں کوئی کاغذ جسکی پاس
 جاتا ہوں نامہ دلدار گریه
 ہو چکا ہی بند میرا خط سوز
 مثل طائر اور نیکو ظہار گریه
 نامہ بری

نامہ بری نامہ احباب گریه
 تین تر بنی مین دو آنکھ مین مر گریه
 نامی بیداری یہی یا خواب گریه
 اب الہ آباد ہی پنجاب گریه
 خط جو لکھی مین ہوا ہی خوشن شک
 بند کاغذ کا کف شیلاب گریه

روٹا ہوں کیا الہ آباد میں
دیکھوں اولیٰ کا خدہ و ندائی نما
قاصد پر زنی اوٹھالی جیب کے
دائیرہ چل رہی تھی مگر وہ اب نہیں
جستجو کی گونہ زنا یاب نہیں
یہ جواب نامہ احباب نہیں

بیانِ مناسبتی پری ولین دروی
فصل گل ہی کیوں ہو میرے مہار
بی ہوا گشتہ ہے میرا غبار
اس قدر نامیکی لکھی میں ہوں صر
قاصد محبوب کی آمد نہیں
بوی گل لائی نہیں ہر گھر میں
نامہ محبوب جو لائے طبا
راز رکھتے ہیں نہان جو مرد ہے
سرخ آنسو ہیں تو جہرہ زرد ہے
سائے میں اسکی بکولا گرو ہے
نامہ میں ہر دم قلم ہی فرو ہے
اسٹی ہر شعر میں آورو ہے
اسکی باز نگاہ کی یہ گرو ہے
نامہ محبوب جو لائے طبا

مجلو کنج باد آورده

ہر خنکی ساتھ لب پر نالہ جانگاہ ہی
اگنی ہیں اس قدر ہم ہی فریب عیار
پہر ہزار ہی ہوئی پہر تو کمر شاہِ جیون
کیا عجب اسکا اگر ہو جائے راہ وطن
تیری وقتیں سخنِ تکیہ مارا آہ ہی
بت کو ایک دت ملک بچھا کی لہدی
دست ہر کلمہ میں ہمارا ہی در خواہ ہی
یاد غم میں مجھے جو ہے گمراہ ہی

کینون ^{ای باد} شمع ز صندلین دوت

ماه کنعان یی و طالع او کورین یعقوب

شاه کتی بن اوسی جی کد اپاسین مراد

هوکیا مثل شب و کورخت اپاسیاه

وہ ضم کہ تابی مضبوط حیلہ سازیکی رشم

ناصحا چاک حکم سلوانیکی فرصت کنان

کیا تنزلهین ترقی ہوگی

مجبی

کہ نہیں دربار تو الہ کی درگاہ ہی

نہی وراز اوس مہر و شکی لطف قد کوتاہی

سرمہ سس مجھی وہ کرد بار بگاہ ہی

نام کو دنیا مین یون تو جو کد ای شاہ ہی

سال پیر کد راکہ زلف و نسی نہان و ماہی

ناتہ مین جانی قلم کو یاد مہر و ناہی

رشتہ اپنی زندگانیت کد کوتاہی

سرخ و ہون اوست نا آشنا کی سامنی

ہی حراج زندگی میرا ہوا کی سامنی

سانپ ہی رسی سی کی زلف و قبا کی سامنی

بندی مین کیا جبر مان کد و خدا کی سامنی

آشنا کا کیا گلہ نا آشنا کی سامنی

بت تعلیم لیلی مین ہم خدا کی سامنی

ٹائی ہو جاتا ہوں ہر گالی ہلا کی سامنی

قد کیا محتاج کی حاجت رو کی سامنی

غم نہیں کہ رویا ہی ہو خدا کی سامنی

ہون تصویر مین کیسی یاد کیا کی سامنی

داع ہی طاووس اوس گلگون قبا کی سامنی

سجدی کرتا ہوت نا آشنا کی سامنی

مین نہ فریادی تو نکا ہون خدا کی سامنی

حس ہوتا روحنی سی چھوٹا وہ ضم

زلف و یا خال و یا چشم ہوا ہو مڑہ

بوسی کا سائیں تو کس نہ مجھ کو دور دور

محبی دی رقیو نکو اگر بچایم موت
کیا سیراید کام ہی بیکت قضا کی سبھی
اہل رنگا ہی وہی رتبہ نگاہ فقر تین
مرد مفلس کی جو عزت ہی گداری سامنی
خط ہوا خواہو نکو لیتا جا ملین کی راہی
کپتی ہن رو رو کی ہم بیک صبا کی سامنی
کہہ بامنی ہی کشش آہن رہا مانی ہے اثر
دل بھی کیونکر عمارا دلہا کی سامنی
میکہ کچھ نکو ایدل کوچ اپنا یاد کر
سایہ کو یا میل ہن راہ فنا کی سامنی
مچکو جام نر بیک کا وہاں آگیا
کیون طبعیو لائی تم کا سی دوا کی سامنی
جسم خاک سردانی مین ہو مرنکی بعد

التجاہی بادشاہ کرلا کی سامنی

ہمت عالی تو دی یارب مگر ز چاہی
آسمان مچکو بنایا ہی تو اختر چاہی
و کہ قامت فکر عارض مانی مقرر چاہی
یہ غل کلزار ہی آسمان منو پر چاہی
اکلہ کیا کہو لون کہ ہی محو تصور دل میرا
کہہ مانی وہ محبوب آیا بنداب ز چاہی
بوسہ مانکا ملین نی رو کسنی لگا کہی شکل
جو کہ سایل ہو وہ درواری کی باہر چاہی
ہون وہ میکش تباخا بات از زمین کلام
جام می مچکو بجائی کا سہ سر چاہی
شیشہ می ہی کلو ساغری میری چشم
تجکو شیشہ چاہی ساقی ز ساغ چاہی
میں ہی حیران خیال دشت کہہ در کا نہاں
ورنہ انسان کیا ہی آہنی کو تہی کہ چاہی
گلشن کوئی تباہی مبدنا صبح خارے
کان عا شقلی ہرنگ کہہ کفر چاہی

تہوڑی کاٹی چلی کدو ہم سہانہ کر	کیا ہماری قبر پر ہو کوئی جاوے
آتش زندہ جاسی ہو کیا بریان نہ	ماتہ مانی تیری صنم کوئی سمنڈر جاوے
میں نے لکھا ہی خیال طاق ابرو میں یہ خط	اسکی ہو جانیکو کبھی کا کبوتر جاوے
تاب پنی کوئی کافی آتش داغ فراق	اس رستا میں ہمیں کیا اور محرم جاوے
اپنی دلیں دلوں رکستی ہیں برابر حکموں	ہو سکی تو دوست دشمن کو برابر جاوے
ہی برابر رات دن جیسا ہی خط استوا	مانگ سی قد مون تلک موئی معجز جاوے
تہوڑی کاٹی بیابانیں بھاوی اچھوٹ	میری پائی خواب الودہ کو بستر جاوے
ہی نکسا نیکو بس کاٹی گدلوں کی دعا	اور اب رہاں کیا شاہوں کو در پر جاوے
الفت ابروی جانا میں ہوا سودا جی	میری سر کو اسطی کبھی کے پتھر جاوے
ابرؤ و رخسار جانان دیکھ کر حیران ہوں	ماہ سچی جاسی خوشید اور پر جاوے

بہج نامہ لکھ کے یہ عمارتوں لکھو

طاہر معنی کو اب کد کا شہر جاسی

خود فرشتگی کی آپ جو بازار پہلے	نقد جان لیکے ہزاروں ہی خریدار پہلے
کر کی جھٹک تو خیابانی جو ای بار پہلے	ساتھ ہی تہا می عصا نہ کس عمار پہلے
ہم ہوئی قتل جو تم ناز سی ای یار پہلے	ہو قیامت اگر اس بڑی تلوار پہلے
نامہ آئیابی کے ہر شخص پر سجاوے کون	تائی ای منطری دیدہ بدار پہلے

قلم رنگ پی جو کر دینا کن وقت بن	اپنی دیر الی سی حسرت چلی نار چلے
جسے یوسف نام کی شکر پری لکھا	ساتھ سودہ زده سب مع دم بار بار چلے
میری تصویر اگر پر معان چکاویسے	ساتھ اوس ست کی میخانگی دیوار چلے
تیر ہی ابھی میخانہ مکتبہ	اپنی مونہ کہولی ہوئی صورت سونوار چلے
گو کیا کو کب اقبال میرا مثل ز عالم	کیون نہ سلگائیکو اب شہر بار چلے
نہیں چلتا مری کسی بہ سرا سر ورون	ایک وہ تہی جو کیا حکم تو اشجار چلے
تنکی عالم مکان کی مہر قاطع ہے دلیل	آئی دو چار خواہمیں وہیں دو چار چلے
ہر قدم ہری عجیبی یوں رہ دین مابین	لڑ لڑاتا ہوا جیسی کوئی میخوار چلے
حشیم میکو لکیر جاتی ہی یوں ابھی نگاہ	جس طرح زند سوئی خانہ خمار چلے
سزا بد میں نہایت ہی ہوا ہی رفت	کیا عجیب سوئی فلک و طر کی ہوشیار چلے
ہوں وہ دیوانہ کہ خدا و دعا انگلی ہیں	جلد اب فصل عیار آئی کہن کار چلے
خدا بمان ہم جو وطن کو گئی بیٹھ سوسنا	
آج ناسخ کی طلب کو شتر اسور چلے	
یوسف کے لب لیجا روی برابر ہی ہے	اوس طرہ کا جہان میں حوی ہوشیاری ہے
کہا ہوں حال انسا ہی سو طرب و نالہ	ہوئے ہونانی بیجا ہی نکل انکھ دھن گہری ہے
بات او کی کوئی قاصد کت حسن سی خالی	نامہ جو محلوں پہا سوسہ ہر سی ہے

بکتابهون و صفت کات تر شری علمدان
 کون قلم هی بیکان باقی قلم سری
 خسر جلیه قلمهون احسب کی یون برز
 خطای بجزای او با قاصد براجری
 بتیا هون ساغری ساقی جو مانی بای
 صد جاک سولم سی زاید کی ساغری
 هی محال جانان یه ضعف چشم کرمان
 عینک نگاه کو پناستد سکرری
 سیری یان او سکی دندان یا قوت لعل خندان
 در سی عرق دو چندان لشخص جو سیری
 دشت جنون مین لیلی مجنون هی محکو سمجھی
 ایسی مری بد نکلی انروزون لایعری
 مانند شاخ گل هی شمشیر ست قاتل
 و مال او سکی عکس خسی پو نو نکلی کو کتری
 ایسی مری بد نکلی انروزون لایعری

جواوس صم کوی دعوی خدای

او سکی بیامبر کولاف همبری

گم هوامین جلیبی ترار و نظر آیا
 آینه جب مینی دلیکها تو نظر آیا
 هو گیا هی تیری و قهمن چنایا سپاه
 ماه نو هی صورت ابر و نظر آیا
 حلقه کیسوی آنکه او سکی نظر آئی نهین
 جان مین کو یه آینه آیه و نظر آیا
 مینی جانایه هی هی مری طرح و وقت
 جکی آنکه نو مین کوی آنسو نظر آیا
 جب و پهل چویمین موافق الایار
 زخم مین اینی ایت که یاری سویامین را
 سنجانین کل شتو نظر آیا
 دن هو الو تکیه پهل نظر آیا
 کس ای آینه زالی کیا جام شراب
 ساغری عمر کا مملو نظر آیا
 سحر

رنگ قد یاری چو سر گلستان چمن
 شمع بی خانو سمن یا بر گلستان گل
 یار کی دروازی کیونکر او ہونان ناوان
 گواوی گلستان چمن معمور ہے
 نشیکی دوری وہ چشم یار کی یاد آگئی
 جلو تجھ تہا سوید اپنی وہ حال غمیرن
 میری خود بینی بجای مجمع عشاق مانی
 فکر مانی سوچنی یہ مضمون روی آتشک
 ساغری کی رہی اب کو حاجت ساقیا
 بعد گر ایسا تری موی کر کا ہی خیال
 یہ تصور کیا جسم گریبان تار مار
 سب طرفی دید باطن کو بیکو گیا
 عکس ہو نہ ہو دور و نزدیک کاثر گیا
 وہ ضم طفل مانی چادر و نظر آیا ہے

بیضہ قریبی وہی کو کو نظر آیا ہے
 آستین سی یا تیرا بند و نظر آیا ہے
 بازو او سکا قوت بازو نظر آیا ہے
 پر نہ ایک دن ہی برنگ تو نظر آیا ہے
 دام مانی جسم کوئی آہو نظر آیا ہے
 جانی دل پہلو مانی وہ ہم و نظر آیا ہے
 یار کا آئینہ زانو نظر آیا ہے
 آتشی آئینہ زانو نظر آیا ہے
 اوس پر بیکاسہ زانو نظر آیا ہے
 جام کوثر ہی جو دیکھا ہو نظر آیا ہے
 ناتہ مانی محبوب کا کینہ نظر آیا ہے
 جسکی خواہش ہی وہی ہو نظر آیا ہے
 وہ ضم طفل مانی چادر و نظر آیا ہے

شاید تکی وہ خوش قد اشک . رواں

سرو باغ اکثر کنار جو نظر آیا ہے

کر قابل علاج محبت طواعی . دل خانہ خدی بی بیہ و مانی چراغ ہے

بپنڈی ہو ای سر و لب جو کی باغ
ایک سی مکنار ہون دل باغ باغ ہے

ہم رند جاوہ خوار ہن کوئی کوا نہیں
کیون ساقی لایں ہلہ ہن خالی باغ ہے

ہن برک لالہ شعلی جوا دہی ہن متصل
داع سیاہ ہو یہ لالی کا داغ ہے

ایسی کیسی وقت نہ وارون ہوں قیام
خالی جابت میکطرح بیان باغ ہے

عطر او سکی واسطی گل حبت کا جاسی
عطار سی کہو کہ وہ عالی و مانع ہے

ہی مرغ نامہ بر کا او سی شاید انتظار

جواج گوش بر آواز زراغ ہے

ایچون دنیا رخ و زلف گہرہ گیر ہے
بشعلہ طومری نالہ ز بخر ہن ہے

لاکھ نغمہ نوی زیادہ سی قلم کی ہر
کس سے آواز خوش آمدید فراہم ہن ہے

عرفی الودہ ہن ابروی خدا تر ہے
شکل گوہر کی یہ ہر جو شمشیر ہن ہے

حسنت لافنی کر ہن وہ جاٹ ہے
کتاب حسن قبول اس قدر کسیر ہن ہے

کیون نہ ہن حلقہ گیت جو ہن ہو گیا
زادہ قید جو تو سلسلہ ہن ہے

محو نظارہ جانان ہن کچہ داغ جوتن
حشم بنیابی جو حلقہ مری ز بخر ہن ہے

کیا ہی شیریں ہی نیلا عالم پیر ہن کلام
اسی کا ہیکو حلاوت شکر و شیر ہن ہے

قتل عالم کو کیہ روکی مری لاسے ہر
اشک بیان تمہاری تیرہ تیر ہن ہے

نہ ہن بقرا ضامن ہر مری داغ و گل ہر
شعلت ہی جہان گلگیر ہن ہے

غم نهی ایچی شک ای اگر رنگ سیاه
یار رسول عربی جلد کرد و پیر کرد
گر بری ای مری قسمت تو بهلی و حاج
تن واحد هو نهی ای مری خدای واحد
عفو نهی مری گنه عفو نهی مری گناه
مستحق جزا که خداوند اب
لطف مینکاهی ای که ملی باغ

برق ایو علی پستانه شکر مری
ورنه آخریه علام ایکی تا خیر مانی
دخل کل ایکو تو دفتر تقدیر مانی
را تندن لکرا اعدا مری تدبیر مانی
جستی ای تیر دعا توده تا شیر مانی
مخواسوقت میده دسی تیری تکر مانی
اور جینی کانه نسیم اکسیر مانی

توپی دی دونون که ای کون بهل تیری

نه ده تقدیر مانی ای اورنه تحریر مانی

سائنه مری آه کی رنجیری آواز کی
جکوتا کالج کیا جو کی جسی مل او سی
صی م صبح کی جی مانی ان هو لی
تیری زلف و نلیطح هو لی لکاد و نو لک و ل
سائنه او رتی مانی عا و نکی جامو نکیط
آتش نک خنسی کور مروتا نپین
جسطح مرد و نکوز بند کرونه اعجاز

راکی اوار ملجانی ای جسی سلوکی
تکوتیر اندازی الی ای انداز
همنی مانی مانی تیر در وازیر آواز کی
داستان اپنی شب قوت مانی جو آغار کی
بهر سلطانی ای جتیری او سی کبوتر بار کی
کیا ید بیض مانی ای تیر مجلین اعجاز کی
تیری دوسی زندگانی او کی اعجاز کی

یارا که محکوب لای او کی سحر او کی بار
کهای پستی ی زمین بهی مری استخوان
جانی مری بمل شک سی هو جابجا
جنش کبیر خا غبار کی رستی بی نکه
یاری کنای پنهانی تصور باند که
اوسط فسی است هم سی طرفی بی نکه
گوهر کوشن ضعیفی آبکاید به اثر
اصل صورت کی مری جانی بی سببش و نگار
نکته نالی که سی کله ای جو ده خوشدرو
صوت تر صیغ اگر دیکو میری شعار مان
شعار حنا حنا زنی لکادی بی جوا
زنگ کیک لک کی بار کلبی و الوکی سر

آسیو مین به حالت شهر پروا که
کیا سکایت است فرق انداز که
مذکیون رکبی نه ده صیاد آنکها باز که
کامین او کی کرون کیونکه مانی باتن باز
جوب جاتیان صوت ویکه غار که
هو کین موقوفه باتن بیار و ناز که
سبزه خطی جوا لو نهر نو آغار که
کچه مری تصویر کو حاجت نهن پروا که
یه تجلی ی ماری شعله آواز که
پرسند آبی نهضای مرصع سار که
ماه تاملن آج مهابی ی آتبار که
تبع سی ی سلسله محبوب حو سار که

کلبه خزان شود روزی گلستان عم کوز

یاور که به بات حافظ شیراز که

و ده مخون به عالم مانی لیلی کی شامی
نمونه که انبار قنبر بون محشر مانی

دل بالان جرمس به مینه محل سبب
همارا نامه اعمال باطل در و باطل سبب

دم فکر سخن کو نکر نکر جادو و رقم خام
 کنجیا حاتای عالم هر کسی تیری جانب
 میری محبوب سی آغوش کوئی بهی نهان حات
 از لسی جاشی این هم نهان مهر و وفا گز
 دلیل عقلی و ارستگی بند علاقی
 کیا مظهر لبی کو ایسا جذب مجنون
 ہماری زندگانی ہی فقط شوق شهادتی
 نہیں عشاق کو آرام بعد از مرگ ہی ممکن
 ہماری مزرع امید کا کچھ حال مت بوجھو
 توج ہی شب فرقی میں مجکوج ہو نیکا
 ہوا از روہ خاطر سقد جو اسکی ہستی سی
 نکل جان بدنی و جسمانی ہی ہی مجکو
 نقاب ایسی چلتی ہی فروغ روی جانانی
 نکر سامنی او سکی کہیں دعا و صفا کا

دو استانی قلم از این بجای جاہ بابی
 بجای مرکز عالم ترا خسار کامل ہے
 وہ بحر حسن ایسی کہ عالم او کا ساحل
 جہانین آزمائش خلق کی تحصیل حاصل
 کہ سودای جہانین قابل طوق و سلال
 کہ مالان و دشمنین کہیں طرح محمل
 دم اپنی جسم میں کو یاد مٹھ قایل ہے
 دلایہ کو راہ عشق میں پہلی ہی منزل ہے
 بزرگ خوشہ بین مرگان تریہ حال حاصل ہے
 معاذ اللہ کیا موتی انسان خلق ہے
 ہمارا شعر ہی کیا ہے کہیم او کا کیا
 نکلنا کو جہاں ہی لیکن سخت مشکلی
 سمجھا ہوں کہ مجھ میں او میں ایک خوش حال

میرا محبوب غیرت سحران و اعل ہے
 جسنی انکھ پہ آپ کی لڑائی ہے
 اوس سی ایک خلق کی لڑائی ہے

نور

میر

کہہ ی جو آپ کو مل محبوب
 دیکھنا ای سحاب دیدہ تر
 بچلی ہی وطن سی وشت دور
 آج بھولا سخن جو راہ دہن
 وصل ہوگا شہر ابلی لون کا
 ہر قدم پر پھیرے تھے کعب
 موت آئی نہیں یہ پیرے مہ
 کیا ملا او سکی ماتہ سے قاصد
 ہر کلیمین ہین سائل دیدار
 غم بے سیرمان ہی سبک سرنک
 میری تسبیح کمر لائے تھے

ترجما بعد مرگت ہی ناسخ

غرفہ بر آسنائے یہ

مجھ کو چشمہ نسی رم مثل غزال ہے
 دام کیسویہ گہر ان ابدل و ابرستہ
 مثل کلدستہ ہی چہرہ اوس ہی قد کا اگر
 صاف ہے کہ دکاڈ و رار شہ کلدستہ
 مصرعہ اول کہ یہ مصرعہ ثانی سی رطا
 بیت جو میری ہی شہل آبر و ہو سکتہ
 یہ برائی مات کیا ابر و گو کہی ماہ نو
 زلف کو زخم لایا بند بنی یہ مضمون ستہ

دست

دشت خرمین مین سودای دمان یار کا
یو جیما ہون کسٹف عدم کارستہ
نیم ایسی دنگلیاں ہین آفران کو یا ہیر
یو یو راو کی کر حرماں تیرلی حسد
کرتی ہین تحریم حالی شب تار وراق
یکلام ہر روز کا غذا سلیو ایکد
کیون دکھا تا ہی عبت عقد ثریا سما
کسیند او سن ماہ کو بہر قباہ رسد
صبح او ٹھکرا سنے دیکھا تو کیا کنگا
صاف اس سی تو ہمارا چہرہ ماسد
سبر خطا سی یہ بد لای لب جانکا زند
بیش ازین غنا تبہ ابرو نون ورسد
ہی تصویر مین ہمیشہ خط او طفل کا
اپنی نظر و نمین بہار سبزہ مارسد

کوشش احقا عبت ہی فاش ہوگا خلقین

راز دل ناسخ شراب شیشہ شکستہ

کوشنی نکلی ہوس میری دل مایوس کے
در کنار یگان جان حسرت کنار و بوس
جلتی جلتی دشت خرمین یہ تلو و نکای حال
ملتی ملتی جو ہوئی طالع کس فوس
نشہ ہستی مین باقی ناوہ عشرت کہان
ہی سرور کو دہمیں صورت شیشہ معلوس کے
بٹولی تولی ساری ناع کو ایرک کل
کیا خاکو یی فقط حسرت تری مایوس کے
محب و خیر کو جہا مین کیون نہ ہم
جانی پر معان حرمت سی مایوس کے
سوچ ای معص عارت کا تو ی مذکور کیا
گورپی ملتی نہیں دیکھا نہ کیا ورس کے
جنت کو یی شرم سی مرغ و نکلا جو مائی
نہائی یاس سی صورت ہی طاووس کے

جھل کے دن مری یوں جھوٹا ہو میری غمنا

او موندن دیکھ لکھا لو مری بت کو کہ

پانچا کر کا دی انہی ساق سیمیں ضم

التجای بسی

جلد و محکوزارت بادشاہ طوس کے

خسک دیکھ مری محکوم ہو جائے

عکسی چاروہ آئینی مان کیونکر ہو جائے

ہاں یہ تباہی مضمون کسی رنگ کا ہو

ہو رباعی مان جو وصف قد جانان مورو

نہ فرقتی اندھیر کا اندھیرا ہی رہے

تا تہہ پہنچے کی کہی یہ دعا مانگتی ہیں

باندھوں اوپر لکھا موندن تو مان سحرنا

کیا ہی قسمت میں ہی تھا بزرگ غنچہ

ای پری ضعف ہے ہر جہز مکر سا بکسطح

کیا ہی وہ سحر و قاصدی کہ دشت ہی مچی

لوح ناقورث ہی آئینہ تری ہو تو سی

عید کو خدسی مان کیوں محسوس ہے

نکلی کہ وقت کے دن موندن صلی اماؤس کے

یہ نہاں وہ شمع حاجت ہو جائے فائوس کے

خدای را تہن

وال اگر آئینہ ہو جائی سکند ہو جائے

در میان شرم سی جہت سکند ہو جائے

نامیکی بند سی ہی مانی کہوتر ہو جائے

لی تامل شجرہ صاف صوبہ ہو جائے

شمع روشن ہو تو شعلہ وہاں احکام ہو جائے

محبوبت میں اکہاں بس ہو جائے

ہی یقین شود وہاں جانب کا فتر ہو جائے

شیشہ می مچی ملجائی تو ساغر ہو جائے

بہا بدون دیوار تری مذکور ہو جائے

نہ کہیں منکر حیرت ہو ہو جائے

عکس جاوید جاویدی پناہی ہو جائے

کون

کچھ کرنا جو چاہتا ہوں فی فی کیا
جو پہنایا ای محنت انانہ اہام
سج فرقتی اہل کو اراج اوتارو
ہم وہ سیکشن سن کہ خالی ہوئی ہن جم
میری اکھن جسطرح عنو کے شتاق
ختمی کی دل بزننگ ہم خبری

بل غلام کیلک تبا کا غدا وایم
کم سن کلسی جو محفلن شکستہ خامی
روح ہی پتیا بسین جسم لو ارم و
مش سانی وادین ایتک انزیم
مدونشی کا کوہی حسرتی سعادی
اوسکی خامن ہن فقط ختم الرسا

ولکی صورتی کرسان بار ابار اکھی
جہین نامی کمرن موزون براتھوئی
ست وانی کوئی اہو ختم ایسی کلاو
سیری می الکی ہن ہم کبار می کوری
مین ای ہونا ہون جلاہ کجانی جان
سید کا غم سن کچھ ملو ایضا جلاو
شاعر سی فائدہ ہر سی کوئی ایسا ملو
زور جاوید سی ای جانی نسبت ضرور
برجلی باکو کو ختم امن نو جلاوئی

رار بنان جہین ہی سوا شکار اکھی
مونو کی ہو جو سمرن اسخار اکھی
جہین نامی جکار کو حکار اکھی
انود ووقی کجانی ایسی کبار اکھی
اب ارقمہ کی لایکا اشار اکھی
مانی حوت دار ہر کبار و لو بار اکھی
حسن سی کہوت بر جلاو اوار اکھی
ناکجاو روئی مرو و کو کلاو اکھی
کوہ بر سر کوئی جلاو ندر خا بار اکھی

بگو ای من کفایت اینی که بگویند
اسمان کنی من ای به مبر بارسی

کجا خدای اینی که بگویند
کجا خدای اینی که بگویند

فامد اندک و انسانی اوس گمراه سی
نابو انسی ایان جللی کی طافت کیا کو
و تو مبین بر خند ای برین سن السی
بوسن اوس مجبو کو پی منی می گریز
خون ل طعلی من به منی سامی مشتر
همی بیاکای و ده کی و امن مژ لناد
ورفت صبا و من جل صبد کاه خد نو
بوی کلکو بهار که منی خود دوری هم
به من انار خط مری و دای هم
هو کی کون استغ مری و دای هم
حرم نظار من بر اکسن گر کالو غم من
کجا نو کجا رگسی اوس نسی که مرکان بر کز
انج تک مشهوری فضا جو برق و طور کا

کجا بی بیام نامح کجا مری
جانا هون اب جگر حانی من حسن
چهره میا کو کجا هو کا غبار راه سی
بیاکنی می جگر حانی تا بر مبری ده سی
عشق می انما معلوم می نسیم اندسی
کسی هم نانو ان بر اکمل خا ر راه سی
مرغ کمنی صبد کرا بل خد کت کا
کرو به او پی ای کجا اوس کلکی مار کا
ناله نکلا سی انما می ناه تخت جاده سی
عشق می مجبو نوا و سی کسو نوا و
منو کجا هون من من رنا هون و زنا
انعم اگر مری کلک اسکا بر کت
جابر انما اکمل مری مری ملک کاه

و ان فرقتی چون کون مرده شایع است
 بنجایا طم ای جو کرنا پڑ فلک
 کز دینا ای فلک تو بچد او سحر
 کبانش در ما بهاری ناله بچند سحر

کمال کو چو بس نام روشن ہے
 وہ ماہ صبح کیا اور وقت شام آیا
 بزمک مطلع ماہ نام روشن ہے
 طلوع صبح ہی کلام تمام روشن ہے

شعاعی و شعی من جو بری و انشاک سے
 یاس بی نظارہ رخسار انشاک ہے
 کلم سن احرام احسام احسرو حاسا
 اک لک او شعی بی دین شعور اور اک
 جہاں ک لباسون من کوانی و لالی ک جاک
 حسن ایسا ہی نر اور و ر و شمس و مرن
 میل سب حبت حاکمی غوامی محسی بدن
 اک من بر حانی ہی جو صبر و حانی ہی
 رہتی ہی مہشی و لا بناد و غریب انوار
 کوئی کہ نہ من ہی ار کس کہ بہت
 کچھ کہو سن نو بین سکنا پری برکت
 کلم سن احرام احسام احسرو حاسا
 اک لک او شعی بی دین شعور اور اک
 جہاں ک لباسون من کوانی و لالی ک جاک
 حسن ایسا ہی نر اور و ر و شمس و مرن
 میل سب حبت حاکمی غوامی محسی بدن
 اک من بر حانی ہی جو صبر و حانی ہی
 رہتی ہی مہشی و لا بناد و غریب انوار
 کوئی کہ نہ من ہی ار کس کہ بہت
 کچھ کہو سن نو بین سکنا پری برکت

اشفاق صبح کبھی نہ نہی نہی
اصل میں بے غم و غم کا اعتبار
جاسا ہوں و نظر و نسی ہو وہ نسی
سو گھٹایا عطر نو اور او میں ہی جری
بوی خوش تر ہی دم میں ہی جی میں
رنگین گھٹ کر جو تر غم از غم ہو
بی سہ جہنی ہی تو رکی جاوے نو کیا

سون کر بان جگمگ
کہ کو میں ہو میں ہفت ہفت کر بان
چار و کھن لکھی میں و لون میں
مثل ہو بلند و لون کہو میں فرات
شمعی شعلی کو کیا نسبت غریب
شاخ گلگو کیا بہا نسبت بر سر
ہمعان ہی مع میر نوں جلاک
جاد سناب کالی ہو گی انی جاک

اگرچہ اوٹنایا ہی می خیال میں
اک سانا ہوں اپنی دیدہ نمناک ہے

بر نو افق جو نہی لب مغیر ہو جای
منفک میر میں ہستی شباب ہو
ختم سافکا اگر کوں تصور بند ہوں
بہر و لوح بہر کھدی و کہ بر کسانا
کر میر ہی مکی وہ ماہ رسائی مکی
کل جو چمن ہو ہی بدہ خون الودہ
ماہ کمان اپنی ایماء جو جوان مکی

نہن کلزار روشن نظر و میں در ہو
کہ اگر تانہ میں ہوں نو دگر ہو جا
سب ہو میری بد میں ہی حمر ہو جا
انہوں چکو سلما نکا افسر ہو جا
ہر شر جالی فلک اپنی ختم ہو جا
سبزہ نہی ہو کر مر مر ہو جا
ہر میں حال ہی حبابہ نہی ہو جا

ساقی از تری شو کجا تصور ماند چون
ای که از آنکه وی کی چون مضمون
فرش سندس جو ملاخلدین ز آمد کو کجا
آنچه می آید می ساقی ای بهتر
کر کی و در کو غوا رسی فانی کجا

طاهر پوشلی ارد از کوشش تو وطن
خود بگو می تو طاهر کوشش تو
می موس کو چه مجنون بسیر
بسته هر سر دنیا ای مهر مو حاکم
استو شایر میری تو فانی کجا

مجر من تر نامیون منت ای مجنون کی
می فقر می کاسب القوت غوازاو کی
پیر کی حب کو چه جابا می جانب کی هوا
ای من نقش قدم تصویرانی من نظر
زاو نامی طبع کی کثرت هو می ای سق
بسته جو مار اسی محکومی به تقدیر خدا
زندگی هر سانسای مانند میری سانس
قتل تو از مای می جو حوشتا مون مجر
عشق کس و دم رکنشای کسای کجا
چیزی ساقی تصور من نیان ای حسن میر

طوقی بی بی نیالای چهری فولاد کی
جای بی هم مانو ار کین چهری شمشاد کی
نت بهاری خاک کی ایضاً کی
بای جابا من و شای جابا شراو کی
منی ایک سنی زمین شعر من یاد کی
جاکر ناکر کت کجا بلا جلاو کی
عشق کس و دم رکنشای کسای کجا
بیاد می سفاک خون تری می صفاو کی
کوشش شیر من جد ای شمشاد قزاق کی
دل به ای ریشانی کسای کجا

کس طرح بوشاد مانی در طرناشاد کی	کس طرح بوشاد مانی در طرناشاد کی
اوس صف کی سامنی ناتوین فراد	اوس صف کی سامنی ناتوین فراد
جان شیرین مفت من کی بی	جان شیرین مفت من کی بی
بھول دنیا ہی زبان کدکٹ راد	بھول دنیا ہی زبان کدکٹ راد
یا الی موت اسکو ہی ملی شاد اسکے	یا الی موت اسکو ہی ملی شاد اسکے
خط کہی باکوئی بڑھ کر طبعیت شاد کی	خط کہی باکوئی بڑھ کر طبعیت شاد کی

دل ہمارا فریرا مادہ ہے	دل ہمارا فریرا مادہ ہے
زاد بدن کسنا سادہ ہے	زاد بدن کسنا سادہ ہے
قند اس طرح دل را دہ ہے	قند اس طرح دل را دہ ہے
وہ در ہنجانہ بر افتادہ ہے	وہ در ہنجانہ بر افتادہ ہے
دوش ساقی بر سو باوہ ہے	دوش ساقی بر سو باوہ ہے
بس پری راوہ دم کا جادہ ہے	بس پری راوہ دم کا جادہ ہے
مکھم خاشاک انشدادہ ہے	مکھم خاشاک انشدادہ ہے
اسکان بکد سجادہ ہے	اسکان بکد سجادہ ہے

مکھوی اسخ عبت اوسکھ پھر

دور از آسایش وطن نرو و ملک
 می شکسته کر عشق دل بویک
 تو نهو جو جانکی زحم لب
 خنده و مدان نمایی بار و مکینه
 بیباک کنی تری دور صورت و بیک
 موته بنا با حبس تابوی مام
 دوری اواز الی بی می
 مثل انجم روزن دیوارین
 خویجو حسم بین جوی جین تراب
 در کج گشت که حیوان نو نهو
 جوی انک انکوسن جاری بیبا
 خط بکلتای کسان جطاسوع
 کور اکور انظر نمونه انی کا
 مام بی اوس نامرو کالبانی دور
 کور و صونا بسج بر آب فاکه

۱۱۱۰
 مرع کج کج خوش بو خوش و دل
 اور لی لبن کی من نرو و ملک
 غم نهن ابدل ختن نرو و ملک
 لکنو کب عدن نرو و ملک
 کبون بدین سی لب کون نرو و ملک
 باو سن سی بون ان نرو و ملک
 اوج بوی نرین نرو و ملک
 اوس انجمن نرو و ملک
 سانی بمان شک نرو و ملک
 بار کا جاد و فن نرو و ملک
 کیا مزار کون نرو و ملک
 آب کاسوین کسین نرو و ملک
 با سمن اب با سمن نرو و ملک
 اس سی انو جرح ان نرو و ملک
 رو صونا نرو و ملک

بر کج
 کج

خطی لائیں اگر ایک چھائی دہر
حالت جنت خائے نریں دہر
مہر ایضاً دیکھا وقت باسین
کاش و بہت کوئی تہو کہ مہری نہ ہو کھلے
عبداللہ بایں ہی کلا کا تو میں اب انشا
نہ ہو کہ مہری ہو کیا ہر مہری نہ ہو
دل دہری جس سے کہ رات ای غصہ
جان سوچی ہی ہو مہر نہ ہو دہری
حسرت انسا لہیں خاتم ویران ہو
حاک سوچی کوئی جان کہ وہ سوچی کھٹا
نہ جو شہد کو نہ مہری نہ ہو کہ وہ
کہو کہی ہو کہی ہی شکستہ ہو نہ ہو
سج و سجدی ہی نہ ہو نہ ہو و جلال

ہی غضب انسا لہیں کوئی نہ ہو
دہر مہر انسا لہیں جو مہری نہ ہو
نہ ہی کہو مہری نہ ہو مہری نہ ہو
حسرت کہ مہری نہ ہو نہ ہو نہ ہو
کیون خطی لائیں اوس دہری نہ ہو
خطی جو مہری نہ ہو نہ ہو نہ ہو
کہا کہ مہری نہ ہو نہ ہو نہ ہو
ضعیف مہری نہ ہو نہ ہو نہ ہو
حسرت کہ مہری نہ ہو نہ ہو نہ ہو
کہا مہری نہ ہو نہ ہو نہ ہو
رات البسی اوس کی انسا لہیں نہ ہو
مکشو کہ مہری نہ ہو نہ ہو نہ ہو
کہا مہری نہ ہو نہ ہو نہ ہو

کیا ہوں انسا لہیں مہری نہ ہو نہ ہو

غم فرقتی نہ ہو نہ ہو نہ ہو

نہ ہو نہ ہو نہ ہو

میری خوشگوار تابی وہ عالی پر سال
فلح و درمن کرنا کس بر محفوظ
کسی سو کی نہ بیان کچھ معائن کی
اک کی تفت کی ہی ایک کو نقصان
ولیں محبوب الہی کا تصور ہی ام
کیا بیلا مہر و محبت کو حلیہ ہو

کچھ پائندگی کی کامیابیاں
خوف کم تو مایہ دریا من جنت
۱۴۱ ورنہ ہو مرفعی فار و لکاحر شاہ
جام پر حجابی جو سانی نو ہونا جا
شکر سونا نہیں دم ہر لمحہ مدنا
بار کی سبکی کو کر مایہ شہر سلطنت

بیان کف و بالظمن ہر ہے
ہیان اوست کا ہی لب براہ
غیر بیان گویا نہیں اتنی سوا
دست عفت منی و بکایا ہی نہیں
سچ تو ہی تم کس طرح سو ہر زبان
دینی میں عشق بہت شہر نہیں اسم
حاجی خدمت محبی کی لی سفروش
برکہ سونی کی جو نشانوں شراب
فرقت پرانہ نہیں یہ سوج

از و مایہ بحر من جو ہر ہے
ہی خفی وہ در نوبہ ہر ہے
وال اسیر لاشہو الدہر ہے
دربانہن نہراک اننا شہر ہے
امی نو مجید خدا کی دست ہے
دیکھ زائد زجر غل کی نہر ہے
بقدر جان منت العنبت کا ہر ہے
شہد جوی مری حقین کہ ہے
سانب کی کالی کی

نیکو کی در بر ستای غریب
کنا کجی کنا جوی صحرانورد
برای استن کون می بار و
من چو مر جاوون نو کنا غریبی
مغاف زندون کجی من نو کنا

رج اسی بری حالت غریب
لعل و بگو منن نام غریب
ماه سستی من سرای غریب
ضعف سی شش کجی غریب
دل تو ای معصوم غریب

اندون بنی جنو لکار و ریب
دشمن سر تن مری غریبی کو
محرکی شک کجی ای ساهی طور
اوسیت شیرین ادا کی نور نور
رات کو جوری خشی نو هنجاب من
سکنتی محشی حشر امانی بر و ز
کجی اونی و ای کله بر قیام
کر نای غریب سانی
رستی اونی مری دل بر و اعلو
چو غمی کو جرخ کر نای ضعف

کو و کان کنون کاشوریب
جو کز نا ابا لغز و کوریب
صحیح سونی سونی ابی بهوریب
نی تکلف شکر کی بوریب
غل مجابا اوسنی دور و جوریب
ساقار امانی کوی روریب
بهرین شری من سمند شوریب
جاندا شاد امانی صخر کوریب
مانری باغ حسن کجی غریب
ماربی آبدن عدا ای جوریب

بو نظر مناجات الی ہی و یہ

و ہونہ لہو چو اوسے وہ کور سہ

و این جوادی حسن کوئی بار کے
مرتا ہوں آنکھ طہل و سنا کی یاد میں
اے ارہ تون ہوا و سو میں من ہری
ایمانی و ست بر نظر انامین مجھی
بری ہی خار و ارسین جنت خار و
لاطف شہر اسی ہے حریر میں گیارو
صحر الور و مہارتی کی ای نو میں
ساعہ و کما کی جگہ نہ فرقت میں نور و لا
فر کا کو تر کیا سن رور و کی رانی
کسا جل میں میں ان میں کی محال و
قامد بہ کسو و غری و غری و غری
تہا شعلہ جسطح ریشاخ و خط و
تاری میں نکال دی و انہی جرم
من کسا کہ بائی نہت کل جان و

۱۱۷
ہی طرز بر نفس میں سہ یاد کے
ہو لوح مشق لوح نگار ہی مار کے
جسطح اور دست ہری کی گری یاد کے
آنکھو میں تر کی ہی شہ انظار کے
الف تہی خون منہی باورسی
بر و ارسین ساقیا سن جگو خار کے
اور تی ہری خاک ہے محراب کے
ساقی تہہ کہو ہری ہی کسی یاد کے
نوار مری قیاس کو ہر ابد کے
ہی آنسو و کی فطر و میں خیال کے
مدی سہہ ملی زار و سزار کے
اسی ہی شان اوس میں ہوا کے
دشت نی اسفہ مری سہا کے
بڑی بڑی ہی موج نسیم ہار کے

جھگی

۲

سپهر
کرم

بزمینده اینی خلد و نسج جبر
سپهر کرمین مری ابروی ساسنی
رنی سوغم رنوبنی اینی نو دل کی
سلاقی جرم کینا تو سوخ جام شراب عشق
مضمون اغنی دهری دوات
اوتنی لکی بی نیون بی رحم کین بی

بهر انکه محسی و صکارش بیخبر
نامور نو نو کهاون و نسج افکار
کجه قری مری بی دل سقیر
بر سوحنی شش لوی مدبر او مار
حالت کوب کلب من دندان
انی بی شاداج سو کوئی بار

هری خود و رکی جلوه گاه سی

مسی رسی خراب عاری عیار

سر کلشن کو اردست نه لوج
بر سبکال نی بی می و سوندنی هم دور
شمسی ششنی من لوج ششنی سی قد حین
تجرباتی بر فرقه نشاند احوار
ملک الموت و نسج کو اطرانی
جلوه فرما جووه حورشید حوشیدنی
انبطا بط جان خط حارل مکنی
کو برو کسوف کسوف جان حلی جان

حسن نرسن و سمن صورت کاف
ایلی و شش من شش من انو
نشد نه و نبطرح باوه انو
نوجو و دیک شش من ایسی هم دور
سر کلشن کو حری ساینه جووه
صح بر لوز ابای شش و کور
کباردن نیک صحن شش من
لوج کو کباردن من تن و معور

نور کا اعجاز ہی بے بی حدی جنت عاشق
کر تری کوثر بانی سولہ کی نکل

مار کا واپس لو کی کسی کیم و ریب
سانہ مغرہ مغرہ

صفت بروی فانی بن تفریب
نکلی ہم سبزہ رخسار کی نظاری کو
بارش محرم کھلے ہو ہی مع رب
وصف خرم کا مین نہ برا تا حد
یون ہی خرمین ہر افسار می لکرا
میشعل شعلہ او آئی بحر کی آب
سوی خار جلی جانی بن ہم بناب
انی عجب کو موافق ہوئی باد اجمن
خوب رشت ایک من بناسی سفر نیم
موی بوریا تو نہ خوش ہو کہ ہی عمر کا طاق
ایجو کرنی بن عجاز لکالی سیکھے
بوجی وہ کو سون زبان و شتی شتی
کس طرح! و سکوز و اندہ کری

۱۴۳
میں افق نری زبان صورت شریب
نوشیان کو نہ تہو ملک اکبر
نہیں فوس و رخصی ہی ہر رجب
کہ نہ اب اکبری سر غشی کو می ترشیا
سانہ و لو انوی حسطور ہی رجب
سوی نامر نری نالہ شکر جب
جسمی دانی کز طرف کو دے شرب
امی و لکیر نری کز من سو و لکیر
شیع کی سانہ ہی اسن تر شرب
راہ من بہک کی جوان شرب
اوجی کیا ہی سانہ امی شرب
اکی بعد کز شرب شرب
جانی فاصد حوی انشودم شرب

الک خلفت می اسیر جان بر جانمی
چو تو سر کی طایفان تو جان ای بی جان
تا توان من این و تو کی مسمی سو سکنای
حط مشکین سو او س صحنه حرامم
لعل و زهرت چو ناز و نیت خرم
بار ایا سانه عجز و غی طری لکنا کسار
عشق لیلی من هوای نفس تو حاصل کما
شوخیان مزاحن با من من چشم خور
هر که می بی بار لیلی می مری و لکونوت
نامه محبوب کار متاهی و نرات ششاه
نقش مسمی محبوبی من بر نیک نقشب
لعل و زهرت چو ناز و نیت خرم
رو و مخمر کما

نقش با خلقی من جان و و من
کجه نو بود بر لب و من فاعلا استغفار
کرتی من لغزب پس سر طراز
لف سجا نکی فلمی و شنای حال
بی زاده بر بر لب سبی و جنت کی سال
کبا خوشی مملو به کبا سو غره سوال
بی نفس و کبری کما صد استغفار
نری مملو و من صفای ای بری کما
محرم قشمت بی بی کما من کما
عزیز که مملو من اب نامه اعمال
کجه خبری راه جلی من کسی مان کما
ابدن سو کی جبار بسی دل بیالی کما
بی محبت کما محبوب خدای کما

کس که در من خواست من
هری عاشق بوی من سب مشوق

بانی بی من بیان نامی
بنا جو کل کی اب و بی بی

۱۲
بہارِ اہلِ کجی کے چمندار
ہو نہ ہو خوفِ غفلتِ سینا

دلِ نالمان میرا سو جو ہے یہاں اسیر
کھل کر ارکوئی ثابت کیا نہ
سنتِ فریقین شمعِ کالباور
کیوں نہ ہو مثلِ شانہ دستِ انداز

حاشائی وہ خوش سرا حال
جل کیا نیری رنگ کسی کداز
یہی کیوں بہک گیا ایسا
خود ہی فضلِ بہارِ سوش ریل
منہ حزنِ رضی من ہوں

۱۱
غرمِ کشتِ نکلہی میں
ورنہ سامی اہی میرا فل

۱۱۱۱
مثلِ بحرِ راف من غل
مایداد او کے کفن کا کل ہے
زندگی کا چراغ بھی جل ہے
بادِ افسون مار کا کل ہے

۱۱
مجنِ حائل اوسے حائل ہے
یہی جو کل میری ٹانہ کا کل ہے
محنتِ کسوت میں ہے
سندہ بدستِ ساغر کل ہے
سجود کہ نقشِ مائی دل ہے

۱۱
ہو نہ نقشِ قدیم ہی ہوں ہے
بادِ کربک بہرِ کرب حاتم من
اسی ہی کس ساز میں اوازِ شکر
دستِ بزمِ حرم من مرہ لکوا

۱۱
کلمتِ کل پر مگر لی ہوں ہے
شکستِ سامی میں کیا ہوں ہے
بار کی دہوار کی کیا ہوں ہے
قبرِ مروت میں جراتِ ہوں ہے

نکرامی کہ میں منصوبہ ہوں جو علی کا ہی ندو محنتوں سے ہے

شکبار دشمن سوار قیل ہے کا لبے او سکور برہ بخت
جیسی ہی مینان نظر سی عشق رخ حشم کو ہر بار مونی چل ہے
کچھ زبانی وہ اگر کچھ زبانی و اپنی ہی حاش سی اب تو وہ سب ہے
اکھین و شن راہ جانمن سو سنن سب جوئی سر مسکا وہ سب ہے
کباہون شان و کے کو بھا سکی جسم ایک فرم نامی اسرافیل ہے
یوسف شانی جو وہ خود فروغ کا پوری مصر کنکاش ہے
ہمار ہی سبب و دل کی سبب لغزہ خانو من جو قندیل ہے

داغ سودا بکھو کلمہ ہن
کسے سر کو حاجت اکھیل ہے

میں ہی برسات اسے امسا کہ فام طالب منبائی ل مشان اکھین جام ہے
اوس ت بکھنم کو لشکر کر نامی صحر علی من عد احاح ہے
میں موطا ل مشان افسانہ اورانی رہا رسم کی موقوف اوس سنی بار و نعام
اسمان بر لون شو کجسی مشاہد طالب کلاب افراتشی کجی تصویر بری م
یہی حشم کہ بر لون شہری و لکوا سافا ہر ایک ششی کوئی جام ہے

طاهر و کفو فقط بی کمال جانسی عشق
بیج است که رفتی من به کس مشعل و کمر
موفقم بی سول کھنکس کے برکت شام کھر
یون تواری جاخان تری سن پان پان
کھون سزانی برائنام اگر من فاصدا
ہونی جانی ہی خواشنگ کی رحمانود
بادہ خواہ و کھنکس خود ترا ریناوا
رونی زونی میری اکھنکس اکھنکس
اکھنکس جانی ہی سوسو کھنکس کاشبا
خط جو کھنکس بنا من ہی بے سبب
بکلی سی ہی مشابہ بالفاوت بیج
حب پر خندانی سن کھنکس

ہونی کھی اور طائر کو محبت و نام کی
رکھرونی انتظار نامہ بر من نیام کی
کھنکس کے حضور حرم عا پر صلح و علی
بر خمر کھی سن من ناشون ناکام کی
خط ہی سوسو کھی ہی ناشون میری نام کی
روشنی ہی روی وانا من کھی نام کی
سوزن سوزن سوزی کھنکس مر نام کی
بانی ہی با و ام من صورت کھی نام کی
میری کھنکس کھنکس کھی کھی نام کی
نامہ کھنکس کھنکس کھی کھی نام کی
شکلی کھی کھی کھی کھی نام کی
راندن ہی با و ام کھی کھی نام کی

دیر لکھا کھی مقصود ہے
ہی کھی کھی نام کی کھی کھی نام کی
مت ہی کھی کھی نام کی کھی کھی نام کی
نبت اگر کم ہی خدا موجود ہے
سوزن کھی کھی نام کی کھی کھی نام کی
ور کھی کھی نام کی کھی کھی نام کی

سودہ الہامیں کہاں سے ہو
جل رہا ہوں اہ من کرنا نہیں
کیا غوص چاہوں و فارسی و اسٹین
ہی مرا مقصود حاصل ہو
شفہ و رہونی لکھی داغ و شراف
سر چمکا او کیلے سامنی

زہد کا پی سحر من ہی ہو
و آغ فرقت ایس ہی دور ہے
دل جو دی و لا انھی ہے جو دی ہے
ہر مقام اب نزل مقصود ہے
دل ہمارا نو وہ بار و دی ہے
کیا بلا ہیں خدا مقصود ہے

جان دسی وہ حسن من و حب ہے
من بہتی کبریٰ بری تو عجب کیا
وہ سن انا نو کوئی ہی نہ آئے
کسا غم فرستے لا غرزدنا
خود کو کر سار و کئی اوس سر کو
کہر من سنی کہلنی سو غم شکار
نخمی کہتا ہوں محبت ملک من
کہ ہو اسی کہیں کیا و وارہاج
ہوا کہ کیا ہی بھی شکر زبان

و بیکر حور شد ہی حور سند ہے
تو عجازی جا کا ہو بند ہے
رات دن دروازہ بنا بند ہے
ات مساجد کو فسا کا بند ہے
جو شجر ہی مانع غنن بند ہے
روزن و نوار جو ہی بند ہے
مکھو خاک پاک کے ہو کند ہے
کوہ حاتمین رشتہ بند ہے
شعر جو ہی لکھو کا بند ہے

منتظر یک ہی بر لور کلوں میں رہتا
 میں غم کر دیکھ کر کسی خندہ زن میر
 جابی رشتہ کد سہ شیرازہ ہی لکھ
 ہوا ہی رعد برق انداز میر کا کو ظالم
 میں کسی سے بھگتا را بھگتا را بھگتا را
 جو واقعہ روح باز اور محبت کی گہی
 بدعت جان جب تک ہے نہ ہو کافہ ہو کافہ
 کہ مرنے ہی کسی انفلک پر سنار و سر
 کہیں جی جاتا ہو میں مرنے ہی ہر مو مشکلیں
 مشابہ امی ہر مرد و عورتی تری لے لے
 گفتار اب جو میرا مال مال با نظر

۱۱۱۱
 ہوا نکلتے لمبے گانیاں جانا کار سنا
 شکوٹ دیکھا میں ہنوا سو فٹ میرا
 مراد لوں میری محبت ہو لو کافہ
 بری فرقتن مجھ کو لو کافہ میرا
 سرس نا میں کھنڈا میرا ہی رہتا
 کوئی ل نفع جان و بدعتا میرا
 عہد مجھ کا اور فاعلی ملک کا ایک رہتا
 فانی بار میں جس رورسی ہو لو کافہ
 کہ مرع روح و ام کافل جان میں رہتا
 میں ہونا وہ جانے کافل کافل و ستار
 وہابی کافل مشکلیں ہی مشکلیں کافل

باہر جانان تک سہا جاج ہی
 ہی نگاہ بار میری لہر میر
 رزق میری کسب میری لہر میر
 کوئی نہ ہو میری ہی حاجت میں

وصل کی شہ نشت معراج ہی
 یہ حراج اب سر کا امج ہی
 نیا جو سر اندون کھراج ہی
 وائے زحیر کا محبت جاج ہی

کلمہ ای شہرین سہمہ مر و بری کوہن کی سرکونست نالج ہی
جی ولانہ بار بر فرمان ہو کشتی تن سہمہ فرمان اج ہی
حرف باطل کہو نرا ہی سنو کامن بیان مہمہ علاج ہی

وصل حاناسی جو چکو باس ہی بحرین صبی سی جی می س ہی
کوہری سہمہ شہر ہی کوہا باسن من کب پر ہو باس ہی
می نو می حرفت من کیا باسی ہون فطرہ جوی ربرہ الماس ہی
ووری وہ لالہ وادل نوکسا واع جہرٹ لوہاری س ہی
دوست برمن ہی لاغر سہن لس ہاری باو سہر اماں ہی
ہو میں ملک ہی جو نری عشق من ہوٹ لکٹی ہی نہ چکو باس ہی
عشق نو مدنی ہی من محو اپنی مات کات باس ہی

ماہ ہی رواج کیا بست ہی کوکالی ماہی حل منوس لکائی اوکالی ہی
اور طابرا و شہن ہی ہون اسمن جی مال کی ہند کوکالی لکائی ہی
طابرون ہی مرید طابیر طہر کباہی نامی نری لکائی ہی
جلبی چکنی کوکالی نیک حانی شہر و لکائی ہی حب من کشتا من وہ شہر ہی

وای می خوشی اولی جور کی کی قدم
راست که گفته اند بر سو کسی سخن
بازنی بنای منت کجا دلا اند و طوف
خوری بی انت حسن اندون منتقل
امنه نگر حل غنا کی هر و بیون بار
عنه طسی تکلی می بی نه مردم بوی کار
اسعد می بار یون برقم غنا من نوار
حالی برفح کی شن لبی نیاری عشق
یا قبول اند کو خا لبنا ضرور

۱۶۱
ناله رخ لعل کجاستی تنهال سی
اوس بی فدای بر باکو عرض کیا خانه
کوان و شست روز یاد و محو اعلی سالی
حل ابوی تو بخی ده موند انار و مال
می کال ابی لکالون سهار کالسی
کب لعلای بی یوان اعلی بر مناس
کی مناسیه حال غیر اصفوی خالی
خاک صحرا حیات می بهرنی ی اس بابی
عشق بی و سکون نام امهانی بی اول بر

ان تو مالکوی حنا من بر کاوت
مانین کوشی ده او سکر مری می
ایکچاش قلم بر من نگو قرار
وصل کی شک او سو حانی ی غایب
یا محمد است سو انهن که بولون
بار بینان سو کبا نظر و نی حلی اعلی

علی بی من سو بین هم بهر کاوت
ور وول است حکا و در و حر کاوت
مضطرب سون نه ورو و نامه بر کا
وقت شام ای آسمان کو با بحر کاوت
نه سو لیا انو و نیاسی سو کاوت
سو کب حور شیر غایب بر کاوت

وصل کی تالی سنسنی بر آرزو نام کو
شور و آسایا بطامی کماله سنی میں ی
ہو کی حصت سی ای کی کہ کو جانور مندو
محبان چلین بیت نمہ ہی نو بر سی
رکھی محو محفوظ اس مانتن خدا

بول اوٹھاسانی میں جان بون کمر کاوت
ساقیات نالہ و سحر کاوت
میری کہر میں اوس سر برو کی لہ رکاو
اہل نالان سو دت حسن تر کاوت
وقت خبر کی لپی نہایت نو تر کاوت

اکی موت شب بحر میں مہانت
کسی نالہ کسی کہہ کسی جنت کسی عیش
ہر و ن ہی بات میرے موندہ سی کھر
قوت بارین انسان بون سحاب
چن و بون حسنی ملا یا بی سالا جسکو
میں تن چشم ہی نار و نسی در اسلی
کلمہ گوی سی معذور کہہ انرا مد کھر
کسی نرس سی من واقف شہر ناوہ رخ
جسنی او نام ہیں در جہنا ہو تر انلی

اکسان رسی ملاقات
کسی ہی او عشق کہا تو لی خوش افوات
باو احانی ی گوی حرمی تری
نر نرس الی رولا حانی سی سباب
رند کنو نر ملین سر حرا بات
بر ہی وقت من ہو ی دوسہ رات
نقی کی قیل ملا حاصل اناس
زامدانی نو سحر ناکر لہ اس

صاف حور شد نظرانی میں در اس

138

کوی کمان و کمانه بانی کل نو کلسن چو کوی
جب سن چاک بی کلسن سطره کرنی لکا
اندون چو بری کمری کمانه بانی
اوسن ملی شکر کلسن سطره کرنی لکا
سوکبا اوسن سطره کرنی سوار کمانه
بهاونو نسی نویم نانو اوسن چو
خانم حمی چو سوسن سطره کرنی لکا
سری سنی لای ش سوار کمانه
سوی سطره کرنی سوار کمانه
نودنمای بی چو لای بی سطره کرنی لکا
وام سنی ن ورن سطره کرنی لکا
طلم سنی ن سطره کرنی لکا
وان سنی اوسن سطره کرنی لکا
نانه سنی اوسن سطره کرنی لکا
اوسن سطره کرنی لکا
چو سطره کرنی لکا

کلسن کمانه بانی کلسن چو کوی
فسن حلا بامیری کمانه بانی
نوی بی روح روان کمانه بانی
بهاونو نسی نویم نانو اوسن چو
اب الف سطره کرنی لکا
عشق کاوه سطره کرنی لکا
کوی تو دکنی سطره کرنی لکا
بانی اسانس کمانه بانی
صاف کمانه بانی
کری سطره کرنی لکا
سین ل ناوان خیال و نی اوسن چو
نانه سنی ساقی بی سطره کرنی لکا
بی نفس بی باغستان سطره کرنی لکا
اوسن سطره کرنی لکا
چو سطره کرنی لکا

مع ناد صبی سباه اوس چشم تر کی سب
بوی چشک کاشک و سکو ک حلقه کوی
و حد من ایا از من بدتر است بوی کبا
کس به بخوبی مری لکی مملای حس
اوس من دی جان من اوس من دی
روم خون تر من کبا من من اغنا
نری منی خط اوس بوقانی جو کفایت
سلی منزل کوا اوس من من نری
اند بر کی ای بجا سو تو

شام موی سفیدی سحر کی سانی
سحر کی امی تو می سحر کی سانی
ناجی من صوفی اوس مطرب سحر کی
فاصله ابو منی اوس من سحر کی
کبا ملای باب حمت سحر کی
فذر تو سکی سلا موشاک زر کی
الکة زر سکتا من من سحر کی
لبای و سانی سفر منی سحر کی
افلاک سحر کی کبا و انج سحر کی

خون سید چای جاون به بولونگی
از جانی بی برسات بول بولی
امید وصل من عم جولی من
کبا امید من جانی نری
چشم من و من نری کبا بر فرا
جوانی و جولی بول سمان من

حج سار بی ان و ر و بولونگی
من می شلفه طبیعت عم بولونگی
و جان قرب بی طیاران من
بهشت می بس منظر بولونگی
مار و خاک منی و سحر کی
خضر سحر کی و سحر کی

تخت عاصی بی پای بنام دلالت
منین نو استن بخوبی سبک سولو بی

یاع مینی سی من پس کل نام جا بی
کند اس عالم من چون آب و عالم جا
فوت محمودین جای روی سلاست
بی نری خاه و فتنی سر خط کی نمود
اکت نری اندام کو شمع نری بی
اکت م فرصت بین جگو نو کی باوسی
نری بی اکت نسی بی بیماری بی
سود و الماس کی رنی حراح نری
بی مراده رند مشرب فی انبا احسا
ای مثل تخت طغیس اوس بر و کاملند
رونی من اکت صحت و رونی هم اج
بی است که دینی کو خند حاضر است
و ای سی عیبت اوست کو بوضع می
من نری نری بر روی اوست بر چشم

دی خوشی او و تو او کو دون من
و جگو نو ما و رای عوش اعظم بی
سومین اوم را و کف نقیبه اوم حاسر
نحو اکت سکی خا و راه رستم خا بی
باستان پات ملک و اوج عالم خا بی
کسی من اید خدا کی با و مردم خا بی
ای طیبو نری کی نری بد من کسم خا بی
جگو نری و اکت فرخ اکت فرخ خا بی
نمود و طریک جگو خا بی ششم خا بی
مجدبی مانند اصطف اسم اعظم خا بی
و جگی کو اکت و امان مردم خا بی
بر گرمی لباس کتیا سون نری کم خا بی
نوا کر خراف منجی بی اوسی هم خا بی
خشم نری نری نری نری نری نری

عصمت و فتن

ناله ناله
مخبر شاه شیدا

مهرشوی کی عرص ماه محرم حاکم

کبر سون هوئی سنی نین نهر بار کی
من مشعل من شب نار فراق کی
نار اگر حسی وہ تو سوئی عمی نانو از
می خشم انتظار من جای نگاه خان
مار ای بی اجل من صورت کیا
پس سوئی بدای جو ایابی نهر بار
پس او کی عمر کی قابو من نهر بار
لاکھون ہی کو نہ کبر سوئی مرو حون
محبوب جو کیم سو اسو سوئی لکائی نہ ہی
صعق مہار کی بی نهر بار

ناله ناله
مخبر شاه شیدا
مخبر شاه شیدا
مخبر شاه شیدا

و کی نین منو سنی نهر بار کی
انکو من چہاری ہی جو نهر بار کی
کاکار فہ رفتہ سوئی نهر بار کی
آخر من کر ملی نہ نهر بار کی
تقدیری زباده ہی نهر بار کی
جالت ہی خوف عمر سی نهر بار کی
کاکھی نہ ہی ہی تقدیر ملا
نرخندہ کمان کی نهر بار کی
بی نهر بار و صورت نهر بار کی
کافی ہی اسکی کبر نهر بار کی

دیس اسبر ملی ہی ہی
مخبر شاه شیدا
مخبر شاه شیدا
مخبر شاه شیدا

نظر آید این یون اخبار می کرد الو سی
کسی او ترانه طاق میکند سی جام می بی
حذر لطف لازم می مظلومونکی روسی
هوای اجتماع بدو خوشیدو بلال ایک جا
مندان او سنی زلفان رگیای خال عارضی
دنان غنچه روی گل تیری آبی چه کیا سوکها
شهادت گونه بای نیم جان کو کردیا محکو
گذر تان اگر بار آمان جوش سودا من
میانی ز جنتان اسکا ایام جدائی مانی
کاف فجام جسدی کو پیش کاسه زانو
دلای عشق یا صورتی محکوم صورت معنی
اگر دلیله چونکی تمهین تعدیر و سنی
کیا تها یا خجی بدو سکوم بهر نه تها مان
خی خسرو کو شیرین تونی کنیا جان شیرکو
تیری آگهی جو کوی بات کو نه بدین ممکن
میرد و کیا کسی مملی تصور مانی به عالم

ریش کو جانور جانی کشتی مانی جادو سنی
او تر لیلی می نه بدین طرح انگین طاق بر روی
بهادرتی مانی دم مانی دولو عالم ایک سنی
پری میگر تری بیستانی و خسار و ابروی
گمزان بگو کیا مار سیه کو یا که جبهو سی
که بانگ العطش آبی می گلشن مانی رجوی
امید کشتی نه او نازک بن تهری تهری بازو
روان بر سنگ ستای مری جانب تر ازوی
میرا دامن کبی جنتان مانی اطفال بدحوه
ملی آینه اسکندری کیا تیری زانو سی
مقابلی خدا و بت تری آینه روسی
هماری تاته با تها مانی در واریکی بازوی
گل آویز کروکی یاد آلی قمر ملی کو کوسی
قوی می مشت زرقا و تیری زور بار سی
زبان شمع کو لکشی نه بدین محفل مانی سنی
که جیسی عطر کانی تهری تهری مانی خوشی

سسیم باغ کوئی یار ای دین نگار و سس
که از ترش جگر طبع سوس الی کلکی خوش سوس
مچک بود و حیدان جگر طبع سوس
سند ارناک چهره چاک و نهایی لیسوس

بدین چاندنی حبیب کی سجده بر سر

بلا این یونان سیاهان عشرت بر مهر سوس

طبع نهی محی بر کیک سسیم و ز ملجای	کسی طبع حسی الی ده سیمبر ملجای
بری نظری جو تیری کبھی نظر ملجای	تو جان جاسوسی دل دلسی سیمبر ملجای
نکل جلا ہون کہ او سکی کبھی خیر ملجای	خدا کری محی رشتی مانی نامہ بر ملجای
بلائی جان ہی نظری اگر نظر ملجای	مگر ہی لطف بر ادلسی دل اگر ملجای
دل انیا ہوا ہی دریا جو وہ کہ ملجای	وماغ ہوخی فلک نہ جو وہ قمر قلیس
بہر جہین آتا ہی اسی بحر مانی ہون بہر ملجای	کہ شاہد اب کوئی مضبوط نگاہ ملجای
ملی وہ مجھے یہ امکان کہا کہ ہوہ ملا مل	یہ مہر خاک مری خاکین اگر ملجای
ہزاروں خاک گریہ و خاک دل تو دے	فلک کوئی محی اب اسکا جگہ در ملجای
میر لعل بہر کتب خراب و بشت	کہین الی مری آہ کو انبر ملجای
جرج تیج جدائی ہون مانہ مانی باندہ ہون	محی کوئی کہ سر خاک کا جو بر ملجای
ہم سوس گندہ و شنبلی نشانی	کہ مقنم کنی جو تندرہ کہ خیر ملجای
میں راز سوس لکھا کجا اپنی نامے مانی	یہ خوف ہی نہ کہ غم نامہ بر ملجای

و گداون عشق کجاست کلیم کا اعجاز
 تصور اوس گل تر کا سیری کہ فرق نہو
 معوا نہی باو نہی تیغ غمے نبات
 شب فراق مانی ہو جاک برین ایا
 خوشبکی ماری کہون آج محکو خضر میلے
 جوارہ کو یہ جانا نکار لہ بر ملا ہے

جو پٹی شت مانی وہ صاعصیت
 برای پروہ شجر سی نکبون

ہنی ہی سلسلہ جذبہ محنون لیسے
 جو زمان شرکی ہی ایک ہے واوی محکو
 حاشی عشق مانی دوام مانی پروات ہی یک
 سکی ہو شاہ مضمون کی طرح جب سحر
 ای بری تو بی نہایا ہی جو محنون محکو
 ایک عاشق و معشوق نہی دخل دو
 ایسی تم غیرت سلما ہو کہ عذر مانی عذر
 تو وہ شیرین کہ شہین ہو کہ خداداد

بنکی محنون نہ چلی جانب محنون لیسے
 ہون وہ محنون کہ ہی مری لی مضمون
 قہر محنون ہو تو کم کیون نکری خون لیا
 غزل قہر کو کیون سحر نہ افسون لیسے
 اب یہ لازم ہے کہ مانی تجھ کو پناہ لیسے
 قول محنو نکا سیر ہی رشت کہ مانی ہو لیسے
 ہون شہ شیرین مانی ہر ایک کا کل سحر
 تیرہ لیلی مانی تجھ کو محنون لیسے

کرون و صفت جانان جو موزون ^{شعار} کرون نہ محل جیالی قد موزون لیا
آگنا ہو سہاں آواز جو سنلہ محزون کیا حد تجوالی ہوئی کج دیاں مہنون لیا
دیکھ کر جاؤ کو محزون یہ کہا کرتا ہی جلوہ گری سر حمارہ کردون لیا
زردی او س گل غنا کی جو غم مانی

کری رور کی لہو چہرہ کو گلون لیا

مل گیا ی حب تیرے مہر میں تو مجھے نو کا کر کا نظر آیا ہاں مہر و مجھے
آئینی میں تخت دلی دیکھی کچھ عیار کنیا ی گل مہندی نظر آئی کنیا ر مجھے
حسرت و ندان جانان میں ہو غلامان اس قدر سامنی آیا جو مولی ہو گیا انس و مجھے
یہ بھیدی پیہ پای تیری آنکھوں کیان کیا پسندائی ہر پرویدہ آہو مجھے
ہو گیا ہوں کہ خستہ صفت سی مانی ناتوان عشق ابرو مانی ملی صورت لہر و مجھے
میں اکیلے اپنی غم کی شرح کھلا نہن کوئی مثل مرثیہ خوان جاہی بازو مجھے
جل ہی ہی میری ہر یاد کو پیہ یاد ہمار تیری تمنی کہ دیا اکیلے ننگ مجھے
ہر گل مانی ہونہ تیری غم کی گل ہی دہن گوہر ندانسی آئی موتیا کی نو مجھے
کے پتری دوسرے کو دہن جنت میں مثال رشک اسق عشق نماز واز کیا بازو مجھے
میں ہر لہو بل کروری کو چہرے خوشی نہن آنکھوں میں فقر نالو مجھے

گوئی دیکھا ہن منی تجھی ای کل ملکا
 صاف صورت میری چہرے لہجہ جانی کیا
 دم مائی سحر ای پریرادو چہے چون کرن
 موی سنگین عارض جان منی پر
 مثل مای میرا شکوئی بن نفس مای خلن
 ہر طرف سی ی اسٹیشن تیری کوئے
 آہنی کی بدلی دیکھا کہ پرز تو مجھے
 شعرم انکو نجا بویا وہن جاو مجھے
 شہر دیکھا مای اپنا یہ سیدہ مجھے
 جادو صحرانظر آئی ہاں میں مجھے

جسکے ہو خون غم مہمانا خواندہ ہونے
 کیا ہی غم کہا نیکی

دشت عریض طاری ہی
 مگر تیری عشق مانی لیل
 ناامیدی مانی ہم تو مے ہاں
 خم مانی ہوتا ہاں یہ خوش شراب
 لال چہرہ تو ہی بدن گور
 کیا ہی پاک تباہی خوش اسلوب
 بخورہ زن ہاں ہستہ جانی نقیب
 جام سی چشم یار یاد آئے
 کفش نامکھوڑی بہاری ہے
 یہ جہانہ ہی کوئی ہے
 جی حکو امیدوار ہے
 ہر باقیمین بقیراری ہے
 کچھ تو بوری ہی کچھ وہ ناری ہے
 میری وحشت کی دست کاری ہے
 میری محبوب کی سواری ہے
 ہلکو مستی میں ہوشیار ہے

طپش دلش ہوئے تپتے نور و کرکٹ میری اضطرابی ہے

اندون ہی غضب خون

مچکونیر دہنسی چشم باری ہے

پرہیز انگہین تو جام خالی ہے گر دوش آسمان ترا لی ہے

منزل ماہ تیری جلوئی ہے آج والان کی ہلائی ہے

آسمان پر نظر جو کی شب بھر سجھی ہم مقبر کی جالی ہے

سفلوئی بوچھا ہون غیب میں کئی کیسا مزاج عالی ہے

اس قدر ہو گیا ہون خوار و زبوت کہ مجھ کو خوف سحر قالی ہے

نور مہتاب ہی دہن کی مثال ہے مائی کیا آج رات کالی ہے

سحر نگین میرے پری اسی سٹی لب محبوبان یہ لالی ہے

جانما ہون ترین نہ آئی ہے میر جان آج جانی واپس ہے

بہر دندان یار روتا ہوں ہر فرہ موتیا کی ڈالی ہے

باغ با جمال کر دیا تو یہ ہر نہال الضم نہالی ہے

اعطا ہونہ در پی

عاشق رند بجا لی ہے

سہا سہا نکونے جاری بحر مانی و نزارت
 تیریں بارہ مہنی اپنی کمر برسات ہی
 بخت کبھی تیرے نام حاسد کا بہر جا ہی نہ
 یہ شیر ادلو کا ہی یا جاری باستی
 رانگا جھامہ تابان پوچھای حال کیا
 جاسی ہن دلو کو مہتری بحر مانی و نزارت
 سکائی و ہر مانی پوشیدہ ہی وہ آفتاب
 روزن دلواری بس علوہ و نزارت
 اوس تہا جہاں پائی کہان ذکر خدا
 رات دن و روز بان افسوس سیات ہی

جوی می ہی رات دن جاری کنار زندگی
 رہو ہون کر تہا ہون چواری کنار زندگی

آب می ہی وہ گل تر تارہ ہے
 نشہ کی سرخی نہانی یہ عازہ ہے
 یاری کا شانہ و لہن مقسم
 خاک سینی کا جوی بندہ ہے
 باغین آوار خاک جیب گل
 صاف ہم دلو الو شیر آوارہ ہے
 بیٹ کا بہر تلو کچھ مشکل نہن
 کبھی کیا حرص لی اندازہ ہے
 کیون نہ ملے جیس لیلی نہن
 ساربان ہی قیس ہی جازہ ہے
 بحر مانی میری دہن سی آشا
 جانی ناع غسا قلیخیزا ہے
 مگر کیا ہون وادی غربت مانی مانی
 ہر وطن کا شوق قلی اندازہ ہے

دیکتایمونی جب فردوس میں جاتا ہوں اکبری دروازہ سے

کچھ رہا ہونین تو ہی وہ گہر داب

سینوای میہ مضبوط تارہی

موت ہی نزدیک محسوس کوئی قاتل دوری باہل ہو جای رہن اور منزل دوری

سینٹ نسی ملی کس طرح شفقاً لمحے وہ دقن ہی محسوس مثل چاہ باہل دوری

صاف اگر ہو کر گلی لگتی تو باری لطف تھا سینی سی سینہ ملا دلسی وہی دل دوری

سنی دیتی ہی کہاں ہی افسانے تاریکے گوش گل سی ورنہ کب شور عذاب دوری

مر گیا یہ گہر حجب مینی بھی داخل ہوا مائی اتک محسوس حوراک باہل دوری

دشت وحشت میں نگو مثل چرخ گلایں جلنی کی طاقت نہیں لیل کا محمل دوری

اضطراب ہے میا محبوب میں معذرتوں کیون نہ شری اس قدر قاتل سی سہل دوری

ایکجا نزدیک دوری نہیں سہو ویا تجھے وہ نزدیک تو اوس سی غافل دوری

قینے لیلی کو حسرتی پیجا یہ تمام ساتھ ہی بانگ جس شور سلاسل دوری

چاند نیکی وضع سی کیونکر نہ لوٹوں خاکیر مجھے محبوب مثل ماہ کامر دوری

جس گہر داب مل مینی مانند اپنا ڈال دی

غیر مینی نا اکر دامن ساحل دوری

ای تو ملک دل سخت اگر دیتا نیل
 نه عشق کو بهی الداد دیتا نیل
 تو دیتا ای جو کوئی جام بلا نوش و نکاح
 محسب او سکی عوض کاسه سرو دیتا نیل
 نه جگر بخت کزین کر لی نهو تم غیر کیا ساتھ
 بلبل دل مجھے ایجان خبر دیتا نیل
 کہیں ہم رند ہوں پر کو بختی ہی سراپ
 کیا ہی رازق ہی بطائی کو بهی پردیتا
 آسمان کز رفعت سی یہ میگا کر بھی
 سا غمی کی عوض دیدہ تر دیتا نیل
 فکر ایجان ہی کیا تیری قتل بالاکا
 دل مجھے عالم بالاکا خبر دیتا نیل
 آمد آمد ہی کستی کی مری تری تری
 زینت کج کج کو خطا بار و گرد دیتا نیل
 یاد جیست بلوای ہی وہ چشم میلون
 طاق بستان بہ وہن جام کو دیر دیتا نیل
 کری ہم بادہ پرستو نکو خدا کیا مقاس
 جام کی ساتھ کف طہین ہی زرو دیتا نیل
 کیا ہی اوس فیض سائلی ہی شہری رات
 ز رشتی وہ خانہ آئینہ کو بہر دیتا نیل
 کر کہ گاہی زرا حوصلہ دیکھی کو بهی
 اپنی قاتل کو پس کر کے سر دیتا نیل
 اوس ہی قدسی عبت ہی طبع بوسہ دلا
 سرو آزاد جو ہی کتب عمر دیتا نیل
 کیا ہی الداد خدا کو بهی بتو نسی صدیہ
 نہ مہن دیتا ہی انکو نہ کر دیتا نیل

ستائلی کوئی ہوتا ہی الہی

ساغرم کو کر دیتا ہی وہن بہر دیتا نیل

وہ ہی پاس جکود لاجاتا ہے
خیال سو لگا شہر ہوا ہے
ہو نسی محبت نہین محکوار خود
ہوا شعلن طرح عکس تیرا
کمر بنی میچ کیون نہ بندی خطائین
ولا تو ہی چل دی تو ی سا خہ اجہا
برہ نسی ہر آست کو جانچو تو
ہو قتل جکود کیا چاہے تہو
جو کتا ہون او سی کہ سن شعر مری
بنائی ہی پہولون نیاجو زولی صورت
کہان چاہی والو لکا غم ہی جکود
ولا لکا غم عشق شیرین سجکود
بہت غم فاک محکود نی لگا ہے
اگر بان جاؤن تو بڑ کا دون او کو

تہا بنی کیون اور کیا چاہتا ہے
مرا طائر جان اورا چاہتا ہے
کہ ہوتا ہی وہ جو خدا چاہتا ہے
اب آئنی کا گھر حل چاہتا ہے
خدا باب مالنسی سو چاہتا ہے
کوئی دم مین قاصد حل چاہتا ہے
اگر ای دل اینا ہل چاہتا ہے
نجانی خدا کیا کیا چاہتا ہے
تو کتا ہی کیا کچہ نہا چاہتا ہے
وہ گل کیا چین مین ہنسا چاہتا ہے
تو کتا ہی جو دن تہا چاہتا ہے
اگر زندگی کا فرا چاہتا ہے
اب اپنی عمل کی سہرا چاہتا ہے
جس دہت ہو فاجا چاہتا ہے

غرا سکی ایک لوبہ دیہی زل لاری
عمر ہائی

همی تھی

دل لیکت بہ شیدا ہوا چاہتا ہی

بہ جوش شراب اس سرس پیکہ ساقی

بطامی کو ہونجائی کوی یہ مژدہ

دن پاک ایسا حرم ہی کہ درگاہیو

سودا کی جاسنک سود کو چوما

جو خستی ہن بیتانی پر آپ نشان

میں بہنم تر آتا جلا یا یہ محکو

پتالہ مجھ آزاد کا بہر دی ساقی

فرون چشم جانان کی ہر دم حی و

گدراوس ہر یکای اکثر جن میں

بشت آج گلزاری یخور تو ہے

جو یہ قدر بغیر ناسر کو رکھا

پڑا کاغذ سر و بال کی بالا

خدا جاسے اب لیا ہوا چاہتا ہے

فلک مثل مینا ہوا چاہتا ہے

روان می کا دریا ہوا چاہتا ہے

فدا سپہ کعبہ ہوا چاہتا ہے

اری تر جگو سودا ہوا چاہتا ہے

مطلب ہوا چاہتا ہے

بہر فاصد میجا ہوا چاہتا ہے

نہیں میرا مال ہوا چاہتا ہے

یہ آہو چکارا ہوا چاہتا ہے

درخت کون کو سایا ہوا چاہتا ہے

ہر ایک نخل طوبی ہوا چاہتا ہے

تو خار کف یا ہوا چاہتا ہے

جنون بیان دو بالا ہوا چاہتا ہے

جنون سخن گوئی ز بخت نائی

تو زندانی محرابو اجا تیا ہے

مئی عشرت سی کوئی جام جو بہر لیا ہے

میں گھوٹکی سیای سی جو کہ لیا ہے

مائی جیسے برائی لاشہ ہی او تر لیا ہے

عجی کاکلی چلی کہ نہو دشمن اس

جیسے کرتا ہی بیا چھلی بہر سی شے محل

مول لیا ہوں کہوڑ جو پناہ جزو ہے

بہر گاہی او دہر اولسا کوئی آئی آئے

غیر و گل نظر آئی ہیں بہم محفل میں

تا نہ میں ششہ اگر وہ گل تر لیا ہے

کس طرح پاؤں خبر میں کوئی جان دور

نا تو انی سی پنج سکنا نہیں تا نہ ای خون

تا نہ ہو کوئی نہ آغوش مناور نصیب

رو بہر تو ہی ملے خوشید تابان کی طرح

کس طرح سیرا ہو میں آتش و دھواں کی

کس طرح سیرا ہو میں آتش و دھواں کی

آسمان او سکا وہاں کاسے لیا ہے

کار نمکیر سپری وہ مگر لیا ہے

تب وہ بیمار محبت کی خبر لیا ہے

چوب و ششی کو حری مر لیا ہے

وہم بہری نمی کہان مرغ سر لیا ہے

یہ چنی والا برویاں کتر لیا ہے

سانس اولٹی دل سیاہ دھو لیا ہے

گنہ گشت گل آئین سکتی گلستان دور

دامن صحرا سی بھی ابو گریبان دور

جانبدی بھی وہ مہتابان درخشاں دور

میری منہ سی مائی تیرا روی تپان دور

کس طرح سیرا ہو میں آتش و دھواں کی

کس طرح سیرا ہو میں آتش و دھواں کی

کس طرح سیرا ہو میں آتش و دھواں کی

کس طرح سیرا ہو میں آتش و دھواں کی

کس طرح سیرا ہو میں آتش و دھواں کی

عمر کی پہلی حاجی ہزاروں ایک طالع بد نہیں
بوسہ پتھری سعطرات دن انیا مناسلام
جلتی جلتی ہو گئی آخرت کہیں پہونجی کی ہم
بوسہ لکھا ہی زلفوں ہی مین اولجھا ہی ل
آرزوی ہوئے لب لبیب سے پہون کسان طلب
وہ کبابی رو دلا بی جستجو ملتا نہیں
زندگی کی اب مجھی صورت نظر آتی نہیں
جائتا ہی پیش نہ تباہو پاکی جوڑو لکھا کسی
آکڑو نہ لکھو سمجھو فراق یار مایہ
رات دن

واوی کعبہ پیدی دلکا بیابان دور
اوس پر کی گھر خیمہ منشی لکھ جان دور
منزل جانان بزرگ باغ رضوان دور
ہو گیا ثابت خان سی ہی خندان دور
موت پہونچی ہی نزدیک جھوان دور
پایس پر مثل اوراق پر لیان دور
میرا عیسیٰ وہ طیب درو بھران دور
میری پاس آئی کویہ ماہ تانان دور
دور وہ مجھ سے ہی شمع کی تابا دور
ہی عمر ہم باطن کا حضور

گو نظر ہر روز شاہ شہیدان دور کا

دی کی کس کو قابو جوان کا چلے
میرا غبار کوئی صنم کو اورا چلے
وہ مار لکھ جو رہا میں سی جدا چلے
لانا مسمیٰ تجھ کوئی بخت و شمع کون

یاؤ کی بدلی تاتہ شہی را
یا مرسل الیراج اب ایسی ہوا چلے
اسطور ہی کہی نہ کوئی از دنا چلے
نامہ ہمارا لکھی ہوا دصا چلے

جب کوئی قافلہ سوی ملک عدم
گھلون لکھ سکاو مجھی قتل کری تم
وشت عدم کو بہا کون جو زندانی ہو
پابند آید نہ ہوسالک محال ہے
قتل او سکودیکھ کر مانی ہوا ایک آن مانی
غرم سفر ہی او سکو مجھی بہی خبر کری

ہم اپنی ملی مثل خدا ی دریا
مثل غبار میرا ہوساتھ اورا
زنجیر میری ساتھ ہی نیکر صدا
طی ہونے ایک کام جولا کہ آسیا
کیونکر قضا نہ ای بیخود ادا
یارو جو کوئی سوی عدم قافلہ

عارف چربی ہمت کو دیکھنا
فوق السما سی آی ہی تحت الشراطی

نظر آجائیں بوائی تری رانوں کی
دیکھ کر طاق حرم سماں کری سجدہ کد
غل مجاہدای جون کیا میر زنجیر آج
خارشتوں سی مشابہ ہوئی اپنی کفیا
مجرمان تیری لگتی ہی صغیر بلبل
پتو شمع رخ یار جو دریا مانی پرا
کمر لپکتا ہوں مانی شمشیر سیسل نالی

کیون اولٹ جائیں نہ دیدی تری ہر ٹوکی
طاق یاد اگنی زار دھماں منجوانوں کی
پٹ گئی پردی گر سیا نکطرح کانوں کی
اسقدر چپٹ ہاں خار سیا مائون کی
بعضی ٹوٹی ہاں مگر باغین سیکانہ نکی
پر مای و ہاں پر سوگی پروانوں کی
لچری یاد آتی ہاں مجھ جی تری زلزلہ کی

برنگ گریزان کیونکہ مانی بہرون سالان
کیا بہارنی لڑقمتی بہار
کسی کوئی تی و بوجا کنار مانی نہ کہی
ہوای گور مانی کسوا کوفلہ مجھے
ہو اقلین نہ روزی ہوئی مری مقبول
کہ عید کو نہ کیا اوسنی ہکنار مجھے
بہار مانی آہوں بہشتوں مری کو

غلانہ جان کہیں غیر کوئی یار مجھے
میسفروہی سیدھی غشی ہے
دل غرت مقام اسٹل ہے
آج خلوت مانی دل میرا خوش ہے
ساقی سیم ساق سرخوش ہے
زلف مانی شانکی لکاش ہے
دیکھو اعجاز پر بادہ فروش
ہوئی جلی جلی دیکھنے کے ہم
مثل موسیٰ وہ سمجھی مانی غش ہے
میتل تیرا آہ چلتی ہے
دل ہمارا نہیں یہ ترش ہے
نئی ہی گرد باد خاک اوسکے
اس چرا مانی جو کہ سرکش ہے
آئی فصل بہار ای ساقی
آدمی کیا کہ ربط ہی دیکھ ہے
دوستی کا سبب ہی خستیت
مانی ہوتی دیوانہ تو پر یوسٹ ہے

بہرغم داغہای حسرت
سے غنہ فاک میرا منقش ہے

و کیسی کیا ہو عشق مانی

دلیر اندون مشوش ہے

او بہار امسال دل نہ مروا ہے

میری بیکار ہے بکری کھٹک

شکوہ میرا کی تجھی ای دل عبت

کم کر و صاحب غریب آزاریان

و مہم ادنیٰ علی جانی ہن لوگ

خاک سی اوٹھانہن جو نقش پا

تو ہی پھر کانگنی ای باد بہار

نبض ہی حبش ہی رشتہ شمع کا

دکھی جانگاہ لیون غم جو بنجے

روی ہم خوشی تیرے کو کر کی یا

و شہر کی کی لٹنی کی واسطی

ہو رہا ہون مست اپنی حال مانی

زلیست بہر و طہر کی عذاب جگر کی

بے گمان بچھی مچھی مخورہ ہے

زلیست بہر و طہر کی عذاب جگر کی

ای هوای

و طیفه خلقی تو

بیهوش کیای قصیده برده ای

بحرمانی میرا بدن کا بیده ای

سورخشی موی آشفیده ای

بهر رمانی دیر سی لی تا حرم

کیا ویت نام خدا بالیده ای

کشت ویت ویت ای میری بیلو مانی ضم

بهر نظری مثل دل پوشیده ای

گور رستم کو جو دیکها کهول که

ایک منت استخوان پوشیده ای

وای حسرت بعد مرگی کجاست

مشتعل داغ دل رنجیده ای

پهوا انگاری هوای رکنی کی سانه

قبر میری اسقدر لغتیده ای

اسقدر ای گل تری مکتوب کا

مقطر میرا دل غمیده ای

دیکها خون باغ غم غم غم

جانتا خون نام مجیده ای

دلسی بها کا دیو غم کو دیکها که

اشک من کو دک تر سیده ای

بهری جو بنوا کی بیکن یار سینه

جو میرا مضمون تیره چیده ای

بهری اگر تار یک فرقت مانی جهان

رات دن روشن چراغ غمیده ای

وخل کا مضمون مانی حسن حرم مانی

جو ورق ای ویت بیت چیده ای

طبع ای نوزدن ای بیکه موان قد

کیا ویت نام خدا سنجیده ای

مرغی اینا جسی کتی ہاں گل
بلبل بالان دل شوریدہ سیر
مرگیا پر ایسی عقلت ہے مجھی
قبر پر ہے سبز خوابیدہ ہے
کیون نہون مرہون جان یار کا

خود بخود گرویدہ ہی
لی بک ہو دل انور و زیب
آج سی وحشت فروں ہر روز
ہی جو وہ شمع شبستان مجس دور
او کے ہمہ کہانی کچھ عاشق نہیں
و کیسے قسمت ہی پس مجھ کے
ظاہر نہک خیا اور تا نہیں
آفتاب اوس مجھ میں یکسانی
نوحہ خوان ہی ساز مطرب ہر مانی
جاسی تاریکے و شہان رات
کیا ہے رنج کو مانگی لگائیں
نہون بخود گرویدہ ہی
لی بک ہو دل انور و زیب
آج سی وحشت فروں ہر روز
ہی جو وہ شمع شبستان مجس دور
او کے ہمہ کہانی کچھ عاشق نہیں
و کیسے قسمت ہی پس مجھ کے
ظاہر نہک خیا اور تا نہیں
آفتاب اوس مجھ میں یکسانی
نوحہ خوان ہی ساز مطرب ہر مانی
جاسی تاریکے و شہان رات
کیا ہے رنج کو مانگی لگائیں
نہون بخود گرویدہ ہی

خط مجھی تشکری بھی یار
فرج غمخیز آج دلی فیروز ہے
شہداع کہہ بریا نہو جانی کا

آج کتنی ہن خون نوری

کون ای بتی تو خدا جا نے کفر لیا شی ہی کوئی کیا جا نے

دلو پوچھا جو مہی نے وہ بولے کہین ہو گا مری بلا جا نے

محکمہ بیگانہ سمجھی ہے ظالم راہ چلتوں گا کو آسنا جا نے

ایک ہی ہن خدا و بت نہ اید وہی مشرک ہی ہو خدا جا نے

جو کہ ہو بادشاہ ملک چون چاہی بوم کو ہنسا جا نے

کشتی او سکی نہ ڈوبی صورتِ محم جو کہ طوفان لونا جا نے

عشق ہی خدائے ہی مان جا نے

اسکونہ جانی یا جا نے

سہر سو واسطی تہی تھر جانتے کانوں کو واسطی تری تقریر جا ہے

تیرا عبا رہ جو ہوائی کیا بلند شاید مس شفق کو بھی کثیر جا ہے

راہوی اگر تیرے ہی نہ سنکی غیر اتنی ہماری آہ تو تاثیر جا ہے

ہی کون تیری عشق مانی دیوانہ چو نہن ہر ماہ رو کو زلف کی رہبر جا ہے

سچ کہہ مہو ری تو نہن آتی قاصدا

ملتون سیر کا مع تصویر جا ہے

خان سیہی تکیوئی خدار کے تلی یاد رہی ہی مور کوئی مار کے تلی

میں بہرِ غیب چون جس کی مانند نقش یا
رونتا ہوں پائی مردم بازار کی تلی

شعر ایست که کاشه فانوس حلیط
واغ خون ییون مری و سارگی

اندا شایه نهفته مجو کیا سبک - خوشی بی نه میری تن زار گنی

آرام خوشقد و تنی کوئی پائی ہی محال
جز سر و تنی پائی سب اشجار کی ملی

زلف سپه تر اینی خوشیدی حجاب رخسار کی تلی

الحاجز هو کیا مالش ہو بنگاوم میں ہر پارکیتلی

نقش چین پی طاعت گزرا کا

بسم الله الرحمن الرحيم

جیسی مہری مژہ کی اپنی باول مہری ہو
 لکھنؤ کی مین و کیپی کی حل مہری ہو

ہم ملکہ عالی آن احوالی نظر میرے
رستی تہنی خم شراب کی یاد لہری ہو

زید و سادہ کہ شکر کا تلون کر رہا . اوٹھیں ابھی شراب سی باہر لہری ہو

هنون محو هم یا حکار بی مانی کیا کرون
هر چند آید و لغنی این خجل بری هو

نظایر آن مشابیه است که چون چای و آب که من و حاکم برین شهر

مثل هوئی بادو خرابات در برین خانی ده گهرمان آج جوتهی کل گهری

اقبافیه بدلی دلا فله کبخی

اشعار سرخ لیلین مهمل گهری

تم هو مرطی فی مقرر گهری هوئی

جوش جاب بادو نهین خم ماساقیا

مدتسی انتظار تب بادو کش مانی

دی زهر محکوبی مانی ساقی بجائی می

ایمان تیری کیسوی مشکین کی عکسی

صحت سی هو جو اصل مبدل محال سی

دهوی هی حکم بر خرابات مینو

ایسی بری لکین مژه خوفشان غیبه

ابر مژه کی جامنی کیا ابر برش کمال

لاکھوں ہی نامور هوئی دنیا میں لی

باری جہانکو تو شرط ہی سمجھ

تم ہی تو انار مانی ہو انہی کبھی

خالی مجھ پر استبر کو ساغر گهری ہوئی

بیای آسمان مانی این احمر گهری

بیٹا ہون مثل چشم مانی ساغر گهری

لازم ہی لعلدان مانی اخلہ گهری ہوئی

چاہ دقن مانی دیکھی ہن اثر در گهری

پانچمین مانی شمار و لشی تہر گهری

طرف می دو غنوی ہن برابر گهری ہوئی

گویا میری یقوی ہن نخر گهری ہوئی

ہن میری آنسو و لشی ہن گهری ہوئی

ایک گوی مانی ہن کتنی کندر گهری

خالی ہن کو مید مانی دلا گهری ہوئی

ترک پوین امی ہن غرض بر گهری

دقن مین ظاهر مین یون کسین
هون جالطرح کنو دین کبوتر مین سو
مانرا و حلو مین مینک سچ
آئی ی کیم خیمت شیرین او اسی آج
لب مین ماری سینه سولان مین کول
الشکد مین مین یسمندر مین سو

اوس خطا کمر روی کتابک وصف مین
هماری یاس مین و فکری مین سو

جوش و حرکت کا و لاجالاک کوراجا مین
خبرن جام خدا کی بدل ہو چسپ مین
کسی کس مین آتانی خیال ای میکشو
کر چکا ہون حرف سب کچھ صامین بلند
بای خانی آجوی لبع مین
خط مین و مین مین مین مین
دور کس مین مین مین مین مین
دور مین مین مین مین مین مین
جرج مین مین مین مین مین مین

کیون بود نو جوان بر سائید رنگین

ایک خط لیجا یگا تو جلد تروه آئی گا

کیا هوین خوشی که رتبه ای گانا گودیا

که چلی ز اید عازین منیه بر سائید نهین

هم کنین کوجالی یهین کتی یهین کالی

نازکی دیکو که ورش کر کی کتای وکل

دشت و خشتین کنش هوش و جوانی وکل

که گیا و حش و هتیری بقراری وکل

عقین

دل بو خون ز مکتب بودم بهر حال

نظر آتای جوساقی محبی ساغ خالی

بکسی هوایهین ابر فرقه تر خالی

دست نهین که مانند نهین عیال

رج کیون باوه بر توئی تپیدی کا

چو کتای حاکمی و کتای حاکمی

چو کتای حاکمی و کتای حاکمی

سیر کتای حاکمی و کتای حاکمی

قاسدا سر خاک اس کتای حاکمی

مشیر کتای حاکمی و کتای حاکمی

دامن تر اکتای حاکمی و کتای حاکمی

تکمن عمر و انگلی باک کتای حاکمی

شاح کللی اس کللی کتای حاکمی

ایچون اس قافلی کتای حاکمی

که گیا و حش و هتیری بقراری وکل

عقین

اشک آنکو نهین بهین بر نهو ساغ خالی

روح سی بهی بوتای برابر کتای حاکمی

کتی یهین حشری کتای حاکمی

رستی کنن ناته جو اکر و کتای حاکمی

بهر یهین جالی یهین جو بو خالی کتای حاکمی

چو کتای حاکمی و کتای حاکمی

چو کتای حاکمی و کتای حاکمی

کلیون نظر آئی کہ بی یار بہر اکہما میر
آجیوان سی رہا جام سکندر حاکم

۱۵۲

ای یی ہم شہر . آمد آمدی تری یار کی ابی

کب ہن ہاری سینہ سنا جلد اختیار سی کا شائد دل لہر حال

چلیا ہوں پیری لالہ رخسار سی بیول لی آتی ہن کلچیں طرح کلزار سی

رہتی ہن محرم اوس خوشید کی دیدار سی مثل اہم فایده کیا دیدہ بیدار سی

کیا دل افکار کو ہو وصل چشم یاری جاسی بہتر جدا ہمار کا بیمار سی

جستی میدان وصل برومخدار سی ہو جی جنگ سخن مانی غالب اس تلوار سی

خوش وقت کی بہ مجھوم ہو دیدار سی سی دیا انگوٹو کو یا انسو کو کی تار سی

کب سر مین جہنمی اہل وطنی دار سی جائی فاعل تر آتی ہن بیالی پار سی

حال غم عین کمر تابی حسن یاری گللی ہم تعریف سنتی ہن زبان خاری

ہاکی درخیزد و بندہ لاغر ہو غای جاو نکا مانند روزن دلوار سی

سی پہو لاٹھا جسکو چاہتی ہن حباب جل کیا آئینہ عکس آتشی خسار سی

ہا شہر فتمی کی تار یک ویرا میرا سائیک مانند او تری چاند لال دیوار سی

لخت دل کو نکا کرون شہر کا نسو و

واقعی تنگنای برترین چو نه دلا بود اجا

چاشما تها جل بگو گاشما	هی مقدربان جلون دواع فراق یاری
یوسف ثانی کد ز جانی جانی	ساته بولتی پتن کهرنگ کاروانی کارون
دولت بولتی یی دل بیدار سی	کام کچه یی ویده بیداری نکلان
کیون بخت سوره سرفامنه	میری بیلوای نجای مرغ دل یی فاخته
جین یی سیرا گم وینم وریا یی	کشت سبز آسمان روزار سی
ز روی او را نیکی چشم نگر سحر	آینکا گلشنین وه خوشید عیسی
حوک ناواقفانه ده خانه خاری	میکنو سیدی وه سجدی کجای کجای
باده خوارا چینی اس قلی	ارتکاب بر لازم یی تعدی تو نهی
باغ عالمین به نعت یی محبی	انکه و نهاکر فلک یی و یکنانه
گهر یی بیدارم روزنه	جاگتا سوکیا فقط مان انتظار یی
چاهی سینا کفن کور	نمونه مومن بر مواهوق بر عن کی
روح رخصت بوی پهلوی دواع یاری	میری قیامت نهی تنه دواع جدای و یکنای
رکبی روح روان بچی بر رفاری	پچلا یی کجی جانانکو خضر سیر سون
بک جلیبای و میری سایه دلو	مقدربان یی او کو میر بر جانی تو کی

خود و حلقی این پند و اندرز
آرزوی جان بهر آوازی
بلبلین که دینگی میری قهر و منتقار
کنجای این دینم چو بوسه سم ماری
تیری زلف تو گوی و یکام دهی ملاعوقی

خوردن سخن کو کلماتی ای
پهلوی ای این گنجینه اشعاری

دوئی صاحب اینی بخت بر که دامن تو
ویتی زاهد و رکنی محکوم من جان کر

عشق تو بخت و خلتای بهر ای باغبان
آتش گل سیاهی تیر که کشتای تو
زهد و تکلم که در دهن من احسان تو

این چو بی لیلی اغیار بر تیر نگاه
و تیر و شوی اسیر خفا هوتهای تو
آتش آهوسنی کرون اب تیر باران تو

چوم لون ایکن تری خستای تو
بارانگهی کرون ناز غزلان تو
کو که درون بویه غول سیاهان تو سهی

تیری زلف تو گوی و یکام دهی ملاعوقی
تیری زلف تو گوی و یکام دهی ملاعوقی

پیش و گشت آفتاب و اعشی

صحره دون تحلو الیام منیام

که لون ستر می مرغ ز رنگو مانی بپایان تو

موجا میں خولے اسکو کا سی

منہدی لگا کی باندھنی مٹی پھیرا کی

عربان و یکدیگر و لٹنی کو مانی ہوا

تو رہی چرائی آپ ہی لپری اوتائی

جستی از انگیز جان فانی

لبس میں بھی حریص شہید انتظار کی

ایں سنگیوں ہر کہنوں میں پرونا

بیتانہن علی شکر مینوہ ۱۹

توڑوں پہاڑی وقت سا قیام کجا

سرورون آج طاقی نول او مار

ہر گھنٹہ ہر سہولت ملے

۱۸۴
میں اچانک رات بہرہ دینے
نظر آئی نئی سحرید
کدھر ہو اگر کہ جیستی ہے
تجکوستی ندیے گجریدیا
دو نور لوفٹ میں یوں ہی چہرہ یار
بیچ جاندا ہر او دہرہ بد نیل
نہیں دیکھا جو او را را دیں
ہنسک بولا کہ وہ نظر بدہر نیل
انکھیں دلتی نہیں یہ غربت میں
ہو گئی میری عمر بد نیل
کب میری داغ پر یہ یہاں ہے
آگئی آفتاب بد نیل
اسکلتی ہیں دو دآہ کی سانہ
منہ نہ بہت نہ ہو اگر بد نیل
کے بارش اسرٹہ کی گرکھی ہیں
آگئی ہی جو باو بد نیل
بدلی کپڑوں کی ہیں کھن بینوں
تو تھی انہوں کی سیم بد نیل
اندویر گات ترکی آگیا ہے
اؤر گئی آگئی شتر بد نیل
کوچ کر لیلی نامہ

رنگی بونہن نامہ بر بدی

ہر جہ کہ بمان ہی نہیں کانکی موئے
دیکھی ہن مگر ہنسی تری کانکی موئی
سیا آج چمکتی ہیں خون آئندہ
ہو گیا کی نہیں ہن یہ بیا بیا موی

فدایان پر کچھ قدر ہی در عدل کے

اشعار کبریا ہیں ایسے جن کی

کسی ہنر مقدسی لائی مضامین

نماوان میں نہیں ہنر کے یہی

نرم غم شبیر میں گرتی ہیں حوائس

زیبا ہی کہیں ہم انہیں ایمانی مولا

تمام رات چراغوں سی دی و چراغ

شراب اک سوئی شیشہ میں جل

الہی آتش گسی تمام باغ جل

تو آفتاب کی مانند میری دوا جل

مواہونیں شب تبار فراق میں

یقین نہیں میری قبر پر چراغ جل

پہر ہا آئی ہی ساقی گل میں خندان جام

بہشتی نہیں کج عزم میں ایسے ہر جام

کم نہیں ہر کفن نہی جامہ آرام کی

کیونکہ نہ جای نیل اسٹک سی بام کی

نہاں گشت کوئی نامہ و بیغام کی

وہ کہہ گی تھی کہ آئین کی ہم چراغ جل

نیا طلسم دکھایا فراق ساقی گل

فراق یار میں فصل بہار آئی ہے

خجلا جو صبح شب وصل مثل ماہ جیب

پہر ہا آئی ہی ساقی گل میں خندان جام

بہشتی نہیں کج عزم میں ایسے ہر جام

کم نہیں ہر کفن نہی جامہ آرام کی

کیونکہ نہ جای نیل اسٹک سی بام کی

نہاں گشت کوئی نامہ و بیغام کی

نہاں گشت کوئی نامہ و بیغام کی

نہاں گشت کوئی نامہ و بیغام کی

نہاں گشت کوئی نامہ و بیغام کی

نہاں گشت کوئی نامہ و بیغام کی

نہاں گشت کوئی نامہ و بیغام کی

نہاں گشت کوئی نامہ و بیغام کی

نہاں گشت کوئی نامہ و بیغام کی

نہاں گشت کوئی نامہ و بیغام کی

شیرازی و زبانی هماره یی جامی
آگیا کنج قفسی مثل بلبل و دم سسی
روز و نوبای چراغ داغ روشن شامی
چون مستی موندی بر کلامی و لکامی

خفتگان خاک آبیای فتنه دیا
پاؤن پیری هوی هوی بی گماری
چراغی زین و چرخ ماه تان دو حای
آگیا یی یاد و سر و زان باغ مین

راست قدر روون که سر و گل سادو حای
بهری و نه خنجر آتش بر کالی هوی
آنگین بی دانه انگور بحالی هوی
ایست کی بی کالی نگار

نهر بارای چمنی خیم گلی هوی
آتش حلاوه بی ساقی شراب
طرح و رنگ تیری رنو کما
شعله حواله تیری کانوکی هوی

و نه کیا تاشی بی زین و شارب
ولیایم صباه یاز بر سودا
میل و پیرایه بری دهبی کالی هوی
سپید ازین خوشتر کان هوی

سجده واپی رہی اعمال حریف اس قدر
سجود و آماجمن میں وہ نہال باغ حسن
پائی نازک و سنی جب کہی ہماری قبر پر
جب تارکین ہم کوئی جاننا کہو ہے
ہو گیا ہون انتظار آمد ساقی ہمیں کو
میری خرم من پر اگر بھلی کرانیکو ہو
تجیر ایک حسن گیر گس اگر ہمارے ہے
حاجہ اوس مہ تانا کا جویر تو پڑ گیا

دانو کھلے ہندوئی پائے ہندوئی
میری شکوئی لہلہا کیلیم ہالی
بارہ ٹائی سنگ مرمر ویکلی گالی
آگلی گلی جانی شعل آتشین مالی ہو ہے
نشکلی دور و ناکی جائنہ ہندی را خطا ہو
ستاری بہر کشت آسمان کی ہو
باغین لالی کو اسنی رست کے لالی ہو
جتنی تھی کہ دایہ بیاہن وہ تالی ہو

وہ پری پیکر کیا کرتا ہی اکثر فحشی

سہی ہماری جانی والی خوب

والی بوجھت کو خفت سوئی مونی کھی
اسی ابرو میں روشن تو جگر کون کھی
دل کو چاہی میں شک جگر کون کھی
فروت محبت کی تھی میں شہر بدو لالی
نیکر کھی حکمت سی خرم میں میکو

واع سودا کو چراغ کو رخصت کھی
چشمہ خنجر سی ہماری فلام کھی
گو نہ ہمایا کو ایک قطر خون کھی
بادہ خواری ہو چکی اس شعل افیون کھی
چین آس کھی اعظا کو فراطون کھی

کیمیائی ترکیبات کی روشنی میں

چینی کی روئی تانہاں بجائی نہ عشق

ازدائی کا لہجہ چانکی مضمون باندھی

گدہ سیمہ ہی بحرمان تار شفاع آفتاب

ہوا اگر سہاگینہ آفتاب جہانیں دشن

بہاگی جانی ہی شب وصل شکون برائی

خانہ و نکا دہن دروڑہ ہی سو بندہ ہی

پاکی پنچین طائر مضمون مثال فاختہ

سہاگینہ ایک شراب نہ آئی بھگت

گہر مضمون کو مثل درختون کچی

کچھ مری خیر تمہاں اس جہاں

رخعت کا تملو قصد اجی ہے

نولہ سپہ کی بجی ہے

قادرین کو قدر کی ہے

کيا اکو محبت يه نامي

جو چي سري اگي ملتي

هي تو هي غني هرايك محتاج

ميري ابي دوپن جي شيب

اي روز وراق نيجان

تو لي جو تمهاري ملگج

پهلا نهو هاري داع ولسر

بہ فصاحت و بلاغت

گويا سلمان ساوحي

سمجھي مرغان چن بادبھاري آگي

صحن گلشن جو اوج گل سوار آگي

صاعقيل طوري پرتي ي مجھ چاند

دھوپ پھر پھر شرف قوت کي بدتر چاند

بعد بارش گلشن جاتي ي اکثر چاند

خوب وون انشب گلشن مکر چاند

حسم لا غري مشل گلشن چاند

هو گيا نهو ناتوان انياشب فرقتين چاند

ميري کير ماني ي اندر کير چاند

دھوپ تيم نظر تاريک سا کير چاند

کيا شب فرقت کي کنگلي ي مار چاند

چاند کي موسم پراو داي چاري چاند

رستي ي فرقت کي شب پيري باج چاند

ميري کير ماني راه اگر اکھر گلشن چاند

آسمان مہر تان بان ي زمين پر چاند

خاکساري ي مجھ پير ديخا چاند

میرا دل تیرا نہیں ہے اور ہر جگہ ہے

میری دیا نہیں ہے یہی ہو جائی دہم ہر جگہ ہے

ایک مہتی سی ہم سا نور ہر جگہ ہے

دشت دریا سبز ساقی تیشہ ساغر

کیا شبستان بہی بی جا و ن باغ کو

ساری تونکو بادی تہی ہن خنر جانے

دل سیری باغ سب تہی ہن ہر جگہ ہے

گہ کی اندھی اندھیر اور باہر جانے

دشت غم تہی ہن کی سب آفرایں رات

جلد او کہ ہون بجاوی بہر شہر جانے

حکمران تہی ہن کو یار شبستان وصل

چہ گہ کی یاد دوری صورت دکھا کر جانے

نقہ موباد اس کا فری گیسو مین نہیں

یہ وہ شبستان جس کی پی سی سر جانے

غیر تاریکی شب فرقت مین ای . نہیں

تاکہ زخمی ہون تو نکلی مگر جانے

جسم ایسا خنک قہمی سر کر کبھی

چشم ترکو بھی مشابہت کو ہر کبھی

نہیں ہن ہوا ، اس کو وقامت ہر جگہ

بس کہ آزاد کی تکی مین است کبھی

کو یو فانی کے ہر کان کے ہر جگہ

وادیا وخت کو چلی دکھا کر کبھی

دینی دسی کبھی گنس وہی قد کی عظمی

چہو کر اس کو عشی صوہر کبھی

نہیں صحرای خوشی ملایا ہی عقی

یہ خطا جانا کو شہر کبھی

نہیں شاعر دسی تہی ہن کو

کیا درخو کو تری نہ کبھی

لعل خدائسی در اوانت اپنی کیمکادچی

درج دلو لید کو اب

جلوہ خوشیدی دڑی اگر چلی تو کیا

آپ اپنی پروسی ریزہ ریزہ

دقت عالم بجای گنجہ ہے آپ کو

کیجی ترتیب دم مانی دم مانی

شہر مانی کیا کاشی گردشکی ایام بچون

گردیاں نکیط صحرایین چکر

مینخانہ ہجر یار مانی محکمہ

ساقی می ددا

ہی اوس جہان مانی ہی زرو سیم رواج

گرکہ آفتاب ہی تو متیاب سیم

کنا دوتا بی بیخرا فنی یف

گو یا ہمارا ناتھ عصای کلیم

بختہ پیرہ بخت کے ہوا دڑی خاک بعد مرگ

حاشی ہی دوش ہوا پر کلیم

سیر چنگ تہ نہایتی خاتا تو رنگ گل

اور کر عبا رگینوی موج سیم

میر و نکو تونی تیرنگہ کا ہف کیا

سوفار کیطح سیم اول دوش

کیونکہ نہ ہو دغ غم ہو وصل و ہجر

ایمان خسکوستی ہائی امید و سیم

حکام فی سی دوا آب

جلد اب میری کجا کو شفا ہو جا

ہی سیر سیر سیر سیر سیر

نظرانی عمر دراہ کو مظاہر

چشمه صفت سنگ فایه جاب

هو مبارک سی دنیا میں سوائے میری

سہل ہو جائی جو پیش آئی اوسی امر حال

ناخن شیر خدا عقدہ کشا ہو جائی

تہری او سکو شراب ارغوانی چاہے

چار باغ کے پیکر زندگانی چاہے

آج اوڑنا ہی دوپٹہ آسمانی چاہے

منزلت انبی نوای آتش کبر کالی چاہے

مکملہ ہمارے ان جلو کو دیکھا ممکن ہو

ہو کیا ہی دلیہ مردہ کہان فکر سخن

سو حکایتوں سے سرب جھڑوی ہو گئی الطی

او ملکی روی روشن کی وصف کر بھیجے

تو وہ اول کی مٹو مٹیں زبانی ہی پہن

میری چشم کر نایف نظم کر نایف پائی

انتظار آمد قاصد پائی تابینا ہوا

نام کر کیا اب ملک بگرام زبانی چاہے

168

پرتی ای ہر ایک تیری عقیقہ ہے

بہر دفع چشم بدختر عالمی

گر نہیں باران رحمت اشک حسرت ہے

میری کشت آرزو ہر ایک پانی جانت

دیکھنی ہی محکوم اگل تیری ہنس کی ہمار

اس یی چہر کی رنگت زعفرانی چاہے

تہا میں جٹک اہ میں خواہش تو انا کی تھی

آج بھی تیری گلاب ناتوا

باغ عالم میں رہیں گلہاں معنی خدہ زن

کاغذ دیوان

زعفرانی جانی

اجل ہی آئی کہیں جلد یار کی بد نہی

ہوا احتصار بھی انتظار کی بد نہی

برائی صبح گل روی یار گلشن میں

زبانیں نکلی ہیں گلشن کی چار کی بد نہی

سبید بیج جہاں ہمار روی روضی میں

لہو کی جہاں ہوں نقش و نگار کی بد نہی

وہ صیت ہوں میری تھوکر لگی خواہش

شراب تک سے مکمل شراب کی بد نہی

دکھائیں یار کیا انگلیں جہاں کی جہاں کو

عطا کی مجھ پاوام انار کی بد نہی

جو ہو سوز و غم وہ کرم ابن کبریم

بلند ہر کرم ہو عباد کی بد نہی

ہماری نغمہ ملی آزاد غمیت خون

کہ ہم سا غم ہی حضار کی بد نہی

رضی حق کی کہ نہ ہم فوس

نہ آئی حیات تک یار کی بد نہی

ساقی ابلد اہوا بد
تو لی پوشاک ایضا بد

ہر سحر لی ہی اب قبا بد
رگ می باغ منہ ہوا بد

تیری عاشق ہی ساقی بد
آنکہ تیری حیا زرا بد
نام لوگوں یہ رکھ پاد بد

بچ مین روک دی رو بد
تیری رنگت نہ ای حیا بد
ہر دی ملد ای خدا بد

زند میجو لرب پکار تہی

دور سی ویتی ی خدا بد

کہ تری لم ہی چہ بد
جو ہیں و شکاف و کنی یہ گفتگو بد
نہی آرزو ہو اگر آرزو بد

کہ کا تری جسم ہیں ایک مو بد
میں آرزو ہی اگر آرزو بد

نیمه اندی پنه جو کتی پنه هم پنه

گر امانه هر گرسن جان دون گا

میرا گل ایسا که ای عسل دیو

کیا پانی پانی تری قدیا ای

نه مانی هون مخاطب نه تو می مخاطب

مجھی پوئس آیا تو کیا خوش آیا

حضور او کلی کرتی هو انیا نظاره

جنون تار تار اب که روغنی گریبان

دو پنه ایم و تپای ساقی کبان تو

بیا یا هون آشوب زنگه پنه پیهم

لب جام تره پنه پی فکر سالی

غش خانه بر باد هو هرزه کردو

هی بی خجست هی وشی شش خجست مانی

میری زندگی هی می لعل کون

چهره کیمیری زخم بر مشک

چو کلبه نون هون پنه پنه پنه

می ناب اند مری آبرو سپ

نظری نهان رنگه مشایخ سپ

که سر و لب آب جواب جو سپ

و هی مانی و هی تو نه مانی هون نه تر سپ

پیه بیت العنسی پنه پنه پنه

نظر باز و ماه آینه روشک سپ

که ناصح که در کار تار رفوس سپ

تیرا تاه تو مثل دست سپ

ولا داغ الفت که پسته و شو سپ

بلا سی اگر خشک میرا گل سپ

چو پنه ای گز مانی و پنه پنه

پنه کیسوی پنه پنه پنه چار سو سپ

سبب لبث کا حطر ی پنه سپ

گل زخم مانی واه کیا رنگ و پنه سپ

مهری نامی نامیده و مهر کا جویت پی زانکو کیا تمهارا و خصوصیت
تصویر چو ی درو کی طرح

چند روکیا هون دی روبروی

یار کی شیرین ادائی کا جانین شور	بورجوا ونگلی کی پی وہ نیلگر پور
نصف رخت ہوئی تپائی خط خار	جسم کی تپا مارائی اب جانی مور
بسمردن پچھاؤں جو ناتہ آجانی	جو میری ٹی پی دندن دمان کور
خالی حاصلین خرچ اید بھان عمر	ہم زمین شکر کو سبھی زمین شور
مینی کب شیر قاتل سی چرایا تپا	کی سب جراح میری زخم مانی کیو چور
دل پر وادہ عجیب کہ جلی بس کا تنگ	رشتہ شمع آتش رنگ خلی سی دور
شب سی دنگو ہولی کی گری مرا ہون	پیر مانی دونا جوانی سی جو کاناور
نوریا فطرت جو حکمت سی وہ جانار	شہر ہی رنگو دنیا جو دنگو کور
دیکھتی رہی مانی کاکل پی نالی	آئی کہ مار سی مجھین قطار مو
طوطی کی گدھار مانی کایمیں موبق	کبک و رقار مانی ہی یا پتی مانی
مجھین کی تپا مانی رہا خر دست عدم	تو اس عمر روان ہی کس قدر مونہ زور
بی سببی مانی آئندہ جہان اوہ صنم	چہرہ پر رشتہ کی دلی مانی چور

چرخ پرتاری نظر آتی مہی جی پانی ہو
جانبیا ہون آہیں تری مہی مہی ہو
محو ایہ سو رہا ہی جو خیال گور رہا
سج گہ ہرام کی تھک خیال گور رہا

رات دن تن پروری ہی دن پروری

گوشت سارا ایکدن رزق دنان مور ہے

حسن کاتب جائی یا عالم رہے
تیری در پیر زندگی پر ہم رہے
کیا ہی پیر و اجائی یا عالم رہے
تو ہی جیک ساتھ رہے
وصل کا وہ تو مجھے راستہ پیر
مثل کیسورات پیر ہم رہے
کیا ہی آنکھیں بحر من جانی لکھیں
کو بیدم جو میری آنسو ہم رہے
عاشق تیری ہی ہم کسکی شراب
جام اگر محفل ہی جائی ہم رہے
زادہ خٹک سی تیر دامن نہیں ہم
دل اگر صرف نماز اہکیم رہے

بوریا ہی موج دریا کے طح
جانمازا اپنی ہمیشہ رہے
گی آنسو کی ہن زردار کیا
سرو گلشن ہنس گل ہم رہے
سری ہل آتی تری سجدی مہی روز
زادہ امغوز زہن ہم رہے

چمٹی ہی لاسا سی حوالی شہر ہے
باؤن اپنی میکہ ہن ہم رہے
میری آنسو کیا رو کی تیری ہم رہے
دیکھ لے تھک تو دریا ہم رہے

کای منی که با طری اودان و هکلی شک او کویتیم ریس

کو که دم مین بالایی تو منی پر صد و سی سال تیرا دم ریس

خالی رنبا که کا هوتا هی برا

کر نین شادی تو دلی غم ری

خوت ساقیمین کیا میا و ساغ تو ری خت پای خم سی اینا کاشه سر تو ری

جو منی سرت هستی سر تو ری شیشه می سی برگ شیشه تو ری

طاط ساقی تو سی گو که هی ماه صام اینی تو به کیطرح روزی هی اکثر تو ری

وصل کشت نهونی و کخی تا حشر صبح مرغ زرین فلک کی آج شیشه نو ری

نکر چه زور و نیر چتی هی لیکن احوش خونی شکل زلف یاری ز کج کوی تو ری

کو لیکن هی تو نهی معلوم کت بوختی نای عینه کوه فراق یار کیونکه تو ری

انتظار هیچ مری کی کای منی رت اشتیاق شام مین احان دن بر تو ری

تو روانی شیشه منکو چو سنگ خاوه شیشه کمر دو نگو هی ساغ بر تو ری

و لیکن آسید تو را دل بیمار آسید جبین آتای کتاب رسکندر تو ری

که نهی مقبول ای زندعمار کی حضور ایدیان اینی بلر کیون زندگی بر تو ری

عاجل انکار اب هی و نه تیرا هی عینه کیای ایی رسکندر تو ری

او نکی قامت کو جو دی منی صوابی سال

بولی اب تغیر کیا چنانچہ ہر توری

ہجر میں ہم ہو گئی ہیں نا تو انسی نا تو ان

آنسو و بکا تا رخاں دیدہ ہر توری

ہی یہ گلچینی نہ ہوئی تاکہ گلچیں کو بج

باعین ہو لو نکی کاشی ہی اکثر توری

مر گیا ہوں آپ پر کچھ تو ہلا غم کیمچی

گہر نہی آنسو گلی کی سلک گہر توری

میں تو کیا شیشی ہی کتی میں زبان خانی

آبلو بی جلوہ ساقی تیرے ہر توری

دلکو دلی راہ ہو ایسی محبت کیمچی

اسی گہر کا دسکی گہر مانج ہر توری

ایکون ٹہانی ہی ابلی شہر سی جلی اگر

دشت وخت میں سچا بای رہ توری

زادہ پیر معانکنا ہی تصرف دیکھا

نام اگر لی لیمچی شیشی سی ہر توری

یا علی اندھیری کو رہی گہرا سنگ

خدا میں دروازہ مثل باب خیر توری

دیکھا شعلی ہماری ناز شبکیر کے

بیر ہی ہن صورت ہر شعلی کے

لایہ پیر آرائی نا تو انی سے جنون

تیر کی خلقی میری آنسو بکائی است خیر کے

خوفت ہی سچ لبر و کای خونہ زدن کو ہی

حلقہ چو سن ہونے ہو ہر زاکر شمشیر کے

جسٹم کہ سی خاکساری کی یہ مضبوطی کو

سہ نہیں اشعار میری نہیں ہن اگر کے

کرتی و اہل زمین ہر ظلم مثل آسمان

نوجوان ہو گئی ہو کیا مر رہا اس ہر کے

کون کسے ہنر خاں جلالی بھلی ای کلیم
 صاعق کمرتی ہن مجراہ بی ترسکا
 سرسیدہ کنون ہون ان صورت و لکھ
 ہن ملائک حسنی والی تری تصویر کے
 میاں شے کی بکلی حسرت کیا جو ایمان بدل
 آنسو بی جاتی تی ہم طفلی ہن بدلی سر
 ہو چکی جب صلی شہ میری یہ حالت ہو
 صبح ہی دوڑی گریبان صوری حشر کا
 حشر وہ ظاہر ہون لکائی میری یہ تو تیرا
 حاشی بکان آئین ہر خانی سی اکی تیرا
 مجھن جنت دم رانالی رہی زنجیر کا
 لکائی و فرقد میر کی دیوانہ مین
 حلقہ زنجیر ہن جو ہر تری شمشیر کا
 دیکھنا قاتل جھوٹکا کہی میرا لہو
 دانہ تسبیح ہن دانی ہن ہن ہن ہن
 زنجیر ہن دانی ہن ہن ہن ہن ہن
 حلقہ گیسو ہن حلقہ دام مائی گیسو
 اس قدر روتی ہن معشوقی اوس برکتی

کہیو کی طرفی اوس نر کو قاصد
 کیا کہی تحریر ہن مشتاق ہن تقریر کا
 دیکھی عالم جو تیرا اور ہی عالم ہو جا
 محتجب ہو ساقی تو ابھی جم ہو جا
 زہد چشمہ دریا کی گرم ہی خم شہ
 ایک قطرہ ہی مسک تو وہ جام ہو جا

هي ٻيٽ شهره دم تنج صفانا نيا

ڏيکي افعي کيسو کوجو لهر وني منال

ساعون هوئي گل کياتري چيري کي حقو

اشک آه کي ميا آب هوا کاي اثر

کيا هي مياي فلک شيشه ميکي اگي

اوسکي اوتري هوئي پو شاگ شيشي چوڻو

ساقيا جام کي پيا سا هو مهي بهر کا

توڻ تار ميني لي پرده جو هوزير فلک

کاشه دم هي سي کجاي کيڻ وده وصل

ميڪشمين جو تير لکبه ابر ويا ذات

کاهنيو باندھ کي احرام جلي کعبه کو

حرم ڏسي جو کوي محرم هو جا

شيبه لائي نبي آتھي تلوار چوڻي

هي بعد فنا بهي تھري ابر وني محبت

هون گاهه اوڀر گاهه اوڀر آتھي بهر ماني

ابر ويا رکھي ڏيکي ڏيکي

جيسه آب تقا ميني انر شم هو جا

گل شيبو بهي چين ماني ابر وني محرم هو جا

آئي شادي جو مري دلين توو ده دم هو جا

قد جو ٻڙه جاني توڻي ماني نڪيون ڪم هو

ريم و خون هي جو مري نچي ماني هو جا

کيڻي شوال نه آب محرم هو جا

جو سارھي وهه ايک نير اعظم هو جا

دل مضطر کو توڻي کيڻ کو سيدم هو جا

اينم ساغري چيڙم زمزم هو جا

خون ڏيکي عادت جوڻي ابر وني محرم هو جا

اوھ سوڙهو ماني مري بهي تلوار چوڻي

هون گاهه اوڀر گاهه اوڀر آتھي بهر ماني

سائينڪي طرح ياري ديوار چوڻي

هي

افلي سړي پي پي شوق غمگين بلېد
کېږي مري پري پري زه پري پري

نېصان پري پري جنوگ کين منظرين

مهندي تری باونگي مکر یارنجوي

هي شمع شپتا نه کله حاتم
مېلا تي پي تير کي سان خامه

کالي رايه کي حال کي تاي بيان
کيون کړ نه سياه هوربان خامه

دن حشر کاغذ تي مې وکړ يا
کالو نسي خروش صور کا سنوايا

ن پاخطايار پيک تو پي سمجها
پيه نامه اعمال فرشته لایا

نوخواري پري پري نه حال مېلا
سنبسم هوا پي زرد سري تاي

پيک اې پري رنگ رفته آجاي که
لای خطايار طایر رنگ حاتم

هر چيد هرايک امير مومن پي برا
نير حق تو به پي امير محسن پي برا

احسان کړه اعتبار امارت پري نه
پي رات کي پري پري دن پي برا

هي چنين گهر چار طرف هي صحر ا
دروازي معيني زنجير كا جامار سي

والان او چنين طريبي حسي
كهي ريل ميني كهي راجهي سو بسكهي را

دي نامه پراكي دريه دستك يارب
وه كون گهري هي چو كهان كو كمي

پونجي مجهي مكتوب يكا يارب
آيا خطا يار هو مبارك يارب

اول عدم آخر عدم اي عرض خياب
كيون بخوفنا مين هون نه ماندها

كيا دوه موعاي زندگي كاي خاك
هين واقعي اصل ميني هي نقش بر آ

يوسف كي طر حدي اي مرا محبوب
مكتوب حيا يا تو هوا مين بيضا

رور كي هوا هون كو مثل يعقوب
بر آين بچيده هي گوياء مكتوب مين

چو ناي بدل ما بجلل كا بيت
رومي يكا اسكوي تصور و زير

حجب كرمي بشته تمام انبا كرمي
لكه بي نه كنظم چياني سا بيت

۱۱۴
خوشیدار که حمل بر ۴ آج
میری لی روز و شب برابر آج
تأبت پیرو دلیل ی که ستابی مانی
اندو سنو نور و نور زنی آج

۱
ای ناله شبگیر نهانی هوئی صبح
گذری ایکنه پر شب تار فراق
ای اشک کی تاثیر نهانی هوئی صبح
مثل شب تصویر نهانی هوئی صبح

۲
لیک جو کیا نامه هم راقا صبح
مدت هوئی انتظار گری کر میا
کیا ذکر جواب خوده آیا قاصد
تبا عر گدشته شاید اینا چاند

۳
ضعف مانی خط لکهای ای مادراد
نامیکو جوی تا ته مانی ده رنگ پیری
لبد نکر نامری محض بر باد
هو مهر مری مهر سلیمانسی زیاده

۴
سلک مجله جبار گمانی جو پهلوی
بی حس بی بدن ضعف سنی انگلیس مانی
مسحیا مانی لحد سر مانی جبه پایا که
مرد و شکیطاح کیا هی مانی سفر

رہی کو عجب مکان ملا ہی ای یار
ہر سمت سی خاک کی ہی نیل و نیار
کہ تارہوں کے خطا میں مانی نامہ تحریر
ہو جا تا ہی بعد لکھی کی خطا عبار

ہی ظلم سی ای غد و جو مجھ پر تدبیر
شاید تو اہو ای زندگان سے شیر
میری دل نالائین ہی حب حیدر
رتبا ہی مدام اس شہدائین شیر

یا ایک پر پی وصل تھا آٹھ پر
یا کوئی دل اسی تہا ربط مدام
یا دیتی تھی رنج مگلو جن شام و سحر
یا لوشی زبان سانپ مری جہاں پر

کیا چاہتی تھی روز ہوا ہی نور روز
بہنام بھی معلوم بگڑ ہوتا ہے
کہ آیا چل مانی مرنہ عالم افسر روز
ہی سورش مہر کاغذ افزون ہر روز

لازم ہی کہ و مسافر و نکاح اعزاز
کہ تہا ہی خدام مسافر و نیو یار
نہی تو آواضا نسلی
واجب ہی سفر مانی و کیا و قصر نماز

میرزا حیدر علی خان میرزا قاسم خان زانچلی

نوشتم سال تاریخ وفاتش

باقایم شریعت بود حاکم

تاودی و آری یقین حیف امروز کوچ ازین دار فانی فرموده

زنده بید که وقت پاکش نه سعادی جهان آلود

آرمیدی نه شبی آن عابد بعد حلت بحسان آلود

طاعت و اتق و شت که بود همشس بج بر آن اقروده

عقد به مطلب به الما محل به بنان قلمش فکشو ده

آن تحقق به بهر این و حج فرق دریا ظل و حق نموده

گفت تاریخ وفاتش تلف حیف بمثل محض بوده

ناظم اعظم دین و شرع بود میرزا کاظم علیخان مای حیف

سبب تاریخ وفاتش بحباب عارف کمال بهرقت الوافی حیف

قبله دین و کعبه حیف تاودی خلق نو عارف کمال

شارح شرع و محکم احکام حامی حق و مانع باطل
 داشت طبع جواد و هم جواد دل او بود موثر و بادل
 خضر راه یقین و نادر دین پیر و شرع و عالم عامل
 کرد سویی فریق اعلیٰ عزم بست بر ناله احسن محمل
 فرج نمود سویی اصل رجوع قطره در بحر رفت و ساحل

ست سال وفات آن مبرور

روح محفوظ بود و سنده دل

امروز جهان سیاه گردید در چشم دل خدا پیرستان
 شرم زده گل حلیف دین خارستان کشت این گلستان
 آمد درویش طاعت جیل گل شد افسوس شمع ایمان
 چون خضر بنیان ز خلق کرد دید خضر راه ریاض رضوان
 صندوق دل صدوق او بود بهر کتب حدیث و قرآن
 مطبوعش بود ترک لذات مرغوبش خشک باره نان
 غالب شد بر هوای نفسش در کشور بد چون سلیمان
 اخلاق مدین کردش مناج بود ز نظیر سلمان

تشریف زبان همیشگی
بر فوج عدوی شاه مردان
تاریخ وفات او نوشتیم
بوده خورشید اوج ایمان

بناب میرزا کاظم علی خان
جهان را قبله سحر حق وای مونس
محرور از تعلیق نای صد حیف
ز نقیذات مطلق وای مونس
مکاحک لای کا نذر غرایش
زمانی را سپید شد عشق وای مونس
سپید روزگار اندر غم او
شده مشکین را بلیق وای مونس
یکصد سال و شش ماه و یک روز
معین مذنب حق وای مونس

میرزا کاظم علی بن مقتدای مومنان
از نیمه اسرار قرآن و حدیث آگاه بود
جانشین احمد مختار و ایل پاک او
مجتب از ماسواهی الدعاسی الدل بود
و غزای بادشاه کربکان کمر لای
اشک خون در چشم بوده بر لب آه بود
خست ممکن تارک دنیا و نایبها خواه
همچو چاه خشک چشم ترا و معاه بود
نادی اهل ضلالت و بیر و منبت
هر کمر امان داشت که خضر راه بود
همچو شاه انبیا و زنگ و شمشیر
همچو شمشیر کمرای کشورین و شریعت شاه بود

که بای جدی نزدانی بسوی خود کشید
که ریاضت جسم شک روح او چون گاه بود

داشت خورشیدش روشن خدادین
و اع سجده چون کف پیشانیش چو پاه

گفت سال تاریخ وفات بحباب

و ای نوح کشتی دین رسول الله بود

علامه عصرین جهان رفت
زین دشت بگلشن جهان رفت

بود زمان گذشت افسوس
سلمان جهان گذشت افسوس

او پیر و مرتضی علی بود
موالیم بود و هم و سبیل بود

برهان خدا شلق بوده
بمثل حلق و حلق بوده

مرزا کاظم علیست اسمش
چون روح لطیف بود جسمش

شبهایم از زنده میداشت
رایت بجها و نفس فرشت

او عاشق آل مصطفی بود
او عاشق صادق رضا بود

جان ازین او بطوس رفت
یعنی بی یا بسوس رفت

علم فقه و حدیث و قرآن
شد ختم بران معین ایشان

تاریخ وفات آن محقق
جسم طبعی مدقق

آواز آمل از جرح اطلس
خدیج در شهر

دست بحر کرم تپه و خلیج
 باد یارب مدام ثروت او
 چاه و نیل او فرون باشد
 هم شکوه و حلال و شوکت او
 قد و سوار و در احسب خدا
 شاه مردان کند حمایت او
 حسن خلعت گل عیش بهار
 زنده چون حفر باد و آب بقا
 می سرو بهر غسل صحت او
 بهر اعدای تو نیست سیل فنا
 موج قلزم شجاعت او
 مرضی بارگاه معیون است
 در ع و طاعت و عبادت او
 چون محبت و ال نیست
 فرض شد بر نعم محبت او
 یا سیله قرون بود مردم
 عمر و اقبال و زور و طاقت او
 گفت تاریخ صحتش
 صدوی سال باد عمر او

ساقیای ده کشته و خندان
 غنیمت آمد پیش از مصداق
 رحمت از خانه عینخانه
 خم لب بر چو چانه کشم
 بنمیشاه اسیر از ملک و شرف
 قهر و ایل و قیام و شفا

یا سید نبی عربی - بمحبان و حبیان
 شاهان بادشاهان الدوله - حکمران بادشاهان الدوله
 صدوسی سال سلامت باشد - جاه و اقبال سلامت باشد
 قوی و پادشاه بدن و جان - ستمش کن حیره تابان
 همه نعمهای دوعالم یابد - نام چون رستم و خاتم
 سال این تهنیت فرح فال - صحت و عافیت هم اقبال

جانب حسن الدوله بیاد - بیار و ستان جاه و دولت
 ز خالق یافت فرزندان یون - چراغ دو دمان غرور و شوکت
 صدوسی سال باقبال و احلال - خدای اسرار جان و دار و سلامت
 بود بهر خباب مستطابش - نشاط و خرمی و عیش و عشرت
 سنین بعد میلادش هر کف - که باد اقباب اوج حشمت

رورست و شتم به چشم - حاجی روت زینها صد حیف
 گفت تا بجز فواید بقای - خوف و ابتر میران صد حیف

ماو ز کلا تو کچه انی و سار
اشکون نی فقط فانی گیار راز
قائم نی مری دعوی صادق نه دلیل
دریا کی سبب سنجشی بی دور آواز

۱۷۸

چیز پیرشی بان کرد ساری موس
تصویر کی جطرح کنی هو مجلس
غربت یعنی هو بی ضعف ای طاری
نقطی کی طرح هون وایر مان بحس

دیکھی نہ کہ پی مری غرت افسوس
کاشی کرتی ہن ہر قدم پیر پاوس
اوس رلف سیاہ پر سیاہی تخت سیاہ
چلتی پڑی کالی را تین کالی کوس

ہر ایک نی تجھے فاصدا پایا خط
لیکن نہ کہ پی مری لئی لایا خط
کب تک کہ رون انتظار خط جانان
جو طفل تھی اون کی بھی نکل آیا خط

غمی مانی ہوا ہون آہ سرتا با خشک
سب سوز و روشنی خون ہوا مرا خشک
سیلاب مانی جہیم جہیم ہوا ہوا
جس طور سی رہتی مانی لب و ریا خشک

کرتا ہوں تیرا خوشن گریبا نکو چاک
ہو کا کوئی دھبہ ہی دن الہی کہ کرو

اوشنی کیا سینہ
سرا نہ مکتوب عزیز انکو چاک

ہر چند ہوں پیر اور سر نیری اجل
ہی رشتہ عمر مختصر سا لیکن

تیرے نہی پیٹ کی سوا فکر
شیطان کی امت شامیرا طول اعل

تصویر صنم میں کمر الکلک ازل
خز عالم غیب کون جالی پہ وار

پہنان ہی نگہی یا نگہ کا ہی خل
لکھی موسیٰ پیری خود اسچ ہی مش

سیلا روان ہی چشم تری ہر
کہ طرح ملک سی لکھا کی کسی

سوئی نہی ایک آن شب ہر مانی ہم
مستی نہی دریا کی کنار ی با ہم

ای نامہ برومہاں ہر قسم
دو پاؤں ہاں اور اس قدر ہی

لیجا و کتاب خط میرا ہر قسم
ایک پاؤں سی چل رہی کیا میرا قلم

تو

هونج مي کي ڏوڻ يا نه آرا هم . جزو که خدا نين بي کچه مير کا م
قاو نسي تبا ه مير ي حالت ي مگر . آئين پير سي پين قل هو الله اعظم

کيت چکي هونان و دو چار گلشن . کس دن نظر آئي ي بهار گلشن
غريبت ني کيا ي غار صحر ا مجکو . متله بيش از ين ناي مين غار گلشن

هي روز ار زيسي دانه زويه دوران . گي ناکه سير کوي اسکا مهان
خوشيد کو ديو استاين کو . اسي بري خوانين هي ايک دونه نا

نظر هون و صورت پوي چين . مکن رنگ سي اي ي نظر روي چين
ماند بدن وطن ي مير ا مين دوج . ممان نين عود و حکا سوي پين

آتا ي کسي جو چک خطا چين . هوناي زياده و لکورنج حيران
پير تاهون جو خطا هتي پين . تاشير مين دوده مکرر و هوان

آیا غنیمت اینک ماه رمضان
هی مصحف رخ کی این ای قرآن
نهی شام کا ساری روزه دار و نگار
نیر محکوبی اشتیاق زلف جانان

کچھ غم نہین نظر و نہی اگر ہی بیان
ہر دم میری دلین ہی وہ محکوبی
کافی ہوئی یاد مصحف عارض کیا
حافظا کو رہی نہ احتیاج قرآن

غربت کی گہائی محکوب ایسا حیران
مطلق نہ خیال جان بسا د جانان
ہی حال رخ یار بے نقطہ سحر
اورا ہر وی چنداں رطاق نشان

کہا امدی پین شک نام کی دشنامین
یہ جوش زنگار جان نہ پین جانان
یون قلزم اسکت مانی ہی نامہ میرا
ویتی پین عریفہ خطح دریا مانی

ہوئی جو خطر و نہ سوی جانان
ہوئی ہی زمری جان ہی سائہ او کی
آتمای جو خط توجی او شہا ہون
ہی طائر نامہ ہر مگر طائر جان

مستور

منه کلام این هی نه یون دیا . کوی نظر آتی نهین تو مجتبیایه عین
نهی رات بگری تمام راتونسی آج . اس سنگو لازم یی لیری رت کهن

180

آبتا نهی ریاس سید هم مری نهی . فرقت هی مین زندگی کی دف بهری نهی
هوتا جو دها کیون بهی هوتا سودا . لک کی مین سنگسار کیون کرتی نهی

باتا جو گوشتان کو سیت انسان . هو جالی هی بند شوم سی لوکی زبان
اگی سی بهی آواز نوی اسکی زیاده . طبعور کس طرح کیا امیسی گئی کابن

ای ابن علی اعلم عالم سیت تو . امی شجر سے ایام عالم سیت تو
ما تم هوتر امام عالم مین لکینون . ای سبط نبی امام عالم سیت تو

شهم جانیتم غم شاه مین کونکر اسو . جاری هی دین گئی زندگی بهر اسو
عتا بهون جویاه عطر شاه مین اسو . بشای وه چشم ترری بنکر اسو

اوس شکر کی بزم میں ای بارو
لوہ پھینکے ہاں اس کی شہا طین ہو
مازلے کی بوی تھا معطر یہ شام
یا مار سیہ کرے ہاں اگر دلو

احباب اگر وطن میں ہاں اسودہ
بیتاب میں غم میں ہوں کیوں ہو
عقبت ہوا اگر جواب لکھی ہاں ادھنی
خامہ ہی میرا ہاں چاہی جواب الودہ

اشک آتش جلکرو وہ سپہ بجلی نالہ
ہر لحظہ جگمگاتی اکت کا پر کالہ
ایسی مہر ی داغ دلی بھری گئی
ہاں واسرہ مشعل شعلہ حوالہ

بچا ہی جو میں نے یہ محبت نامہ
لکھا نہ جواب میں نہایت نامہ
یہ حال ہی دم نہ رہاں امید حیا
گویا کہ یہ نامہ یہ وصیت نامہ

کیا نامہ لکھوں کہ ان ہی باخامہ
کچھ حرف و ذوات ہی یہ کا خامہ
کیا دور اگر سفید ہو چشم دور
مدت سی ہی اسکو انتظار خامہ

کریا پائی کبریہ دیدہ تر نامت
الودہ خون ہے نامتہ نامتہ
مضمون عم جری جاری ہے لہو
ہی خلق بریدہ کبر تر نامت

ی فالتی اصباح سی امید ہے
دیکانہ عم فرقت جاوید ہے
مانند سر کہ دنی کریان صد جاک
شاید نظر آجائی وہ خوشید ہے

خوناب سی دل سہنی دم ہر خا
ہی ضطاسی لیکتہ نیتہ خا
ای باقی ہو فاشی وقت ہا
لہر نری شیشہ اور ساغ خا

ملا ہی نہ قاصد نہ کو تر ایوانے
محبوب کوئی مرا خط ہنسی
مرجاؤن اگر میں تو بجائی مکتوب
یار کوئی استخوان ہمای لیا

شہر مندہ شاہ کبر الہی کیا ہے
کیا فیض سی محروم رٹائی کیا ہے
کرتی ہن جو شک چشم ثابت یہوا
گویا نظر و نشی کہ کیا ہے کیا ہے

تعارف کروں کیا مانے والی
موسیٰ کی ہی کچھ قدریں ہیں پسند کی

بیشمار کا جو لہو بہا ہی میرے شعور
آدما ہی دلیل رتبہ اعلیٰ کی

وہ خط نہیں لکھا تو ہو کیوں و تشکی
تازہ یہ زمانہ کی نہیں نیک رنگی

بہنی ہی کیا نامیکا لکھا موقوف
اب اپنی قلم کو ہی یہی غنہ لکھی

ہی جسم میرا اور نہ جان ہی باقی
تربت میں نہ کوئی دستخان ہی باقی

کرتا ہی خدا تو امتحان باورم لیت
پرستگار تو امتحان ہی باقی

کیونچ دیورہ ہی تو کیا کا آری
پہر سوئی حوض آسمان کلائی

تک کا جو ہو انسی اور کی ہوتا شہد
آخر وہ زمانہ میر ضرور آتا ہے

عزیز القدر من مرزا محمد
باقال و کرامت بادشاہی

چہ خوش تاب حق حجت او
سلامت ما کہ امت بادشاہی

یون سقا مرد را محمد قاضی شد بخجرتی سطرورد و عید

گفت تاریخ تعییب صحت نور حاکم باد سعید

یا علی آورده ام پیش تو فریاد از فلک

ما چون برسد ام سال نحس آن گفت در نارسیده من بقادار فلک

شکری خالیتر آدم از کل یافت دلنیز شفا کمال

روح در قالب من باز رسید مرغ و سخوان بچرخ باز رسید

هوشی وارفته رسیده دیگر آرمیده ست رسیده دیگر

چشم از خواندن خطا شد روشن اشکها شد بچرخ اغمم روغن

با دان لحث دل مد طلعت همد و سی سال بچاه و چشم

نور چشم بدرو مادر ناد صاحب دلا و فکر و ناد

علم در سپینه او نافع باد اختر طالع او طالع باد

در همه عمر ندانند غیب حجت غم خود چیست غم عالم چیست

سال صحت فلم بشک و نشان زور قلم بشک خداوند جهان

ای شروت و ثمت تو افرون بادا
شمسیر جو یافتی نوشتم تاریخ

در این اعدای بود و چون
شمسیر مبارک و پالون بادا

جناب محسن الدوز بهادر
قدیم خاص سلطانت بنیک

باوج جاه و چون آفتاب است
بروی جل اعدای بادا

مرد بادا دلا که باد بهار
غجهای مراد من شکفت
سبز شد و در حرم میلم

بگلستان این بهار
تازه گلهای عشرم خندید
شمر سور داد و تکل امید

خنده خواست میرسد بلیم
شکر حق نیز از محمد بادا

خرمی در دلم چنان بالید
شب مسعود که خدا کردید

آن شبی کاندوان امام زمان

تولد شده بلطف حمید

لیله الاربعاء و ما نرود هم

صیغه خوانند عالان رسید

شب پنجشنبه محسود

نوع و شش بخانهش رسید

صدوسی سال هر دو یک کنند

هر دم او را چاه باد مرید

وهر اولونيك بختا حسنه پيرال رسول با كهت مجيد

نادر خنده والديش را اين عروسي و اين خوشي عيد

۱۸۲

گفت تاريخ اين فرح

حسن و عيش و نشاط با سعید

ولا نواب آصف جاه مغفور ازین دار فناء نای موسی

ندا آید این تاریخ از غیب دکن تاریک شد ایوای موسی

رسیده اجل نرسنگارم

سوی خلد رفت آن نیک و قوام

ز الطاف عفا را میدارم

یکد حیف بیات این چه قدم

محرّم شب است و مفت دریا

چو یکبارس ماند از شب مجنه

یا بر از مبعوت کرد اند او را

ولا از پی سال تاریخ فوٹش

فزون چرخ و مسابا و الیا

جاب بادشاه و الیا

سارک این عطا باد و الیا

بقدر محسن الدوله و الیا

سلسله منیر بنان هر دم و الیا

دو شیر اورا عظمه شاه جهان

ممدت پیر خدا بادا
بمرد و بخت تاراج

جان نیک آمد مرا و غلبت طیار آه
می نبرد خاکینه با مار کرم از بهر من
چون دگر باره خطا نمود سال حسود
گفت ل مار کثیفه این سفه از بهر من

دزد و خانه ناسخ چو زده نقاب
نه زرو سیم نه من و چهل آمد سرور
بهر تاراج می بریدم سرور
دزد از خانه غلبه چهل آمد سرور

جناب نجابت علیخان بهادر
که دارد نجابت بنامش آقا
م خود و کار حساب کوه تملین
زبان داشت حق کوی و چشم حق
سختد بریده مصلحت کرد
لکد زو بدبنا و عقبی کزیده
بغواضی قلزم دین و ایمان
کف آمدن رتو حید و عرفان
شب و روز می داشت شغل عبادت
شد اکنون مقیم ریاض از ریاضت
الهی بابر محسور بادا
بار و اح احوار مغفور بادا
شده سال فقدان آن پاک مذہب
بیشتر برین باد و ماه ای یارب

دری شایسته فیاض ترمانه که شایسته عالم بنیاد

خدا و دوست اورا بوجارم زبیر شد مهابت است
مبارک سال مولودش نو ششم خوش و با حمت و اقبال است

دری حضرت شاه عالیجناب که سرفراز است اورا مرید

شده که خدا با سرور و نوا بفضل خدای حمید مجید

چنان سال مسعود و طاف گفت الهی بود تحت دای سعید

امروز زلال طلم نمایان گردید بر من شرم پیرو بایان گردید

گشتم چو خانه قدیم تاراج نیایی از سوس خاکی بیدان گردید

محرم است و منم محرم برادر رفت سوی باغ رضوان

سروشی گفت تاراج و هلاک بود محشور یا شاه شهید

زحمت و حیرت بر ملاکیم لغت دریا جار سال رفت صدف

نوشتیم بجز تاریخ نوشتن ما
ز دنیا باز سال رفت صد حیف
منوچهر خطوطم انرا از قلموس
مباد روز جزا آن جفا شعار امین
نوشت کتاب اعمال او بی تاریخ
سیاه همچو قلم باد روی این خاکی

فرسود کف ترا جامه ایواس
هم ریخت و بر و بال جامه ایواس
چون گشت تلف خطوط گفتم تاریخ
شد حیف تلف چهار نامه ایواس

داد حق لوری حاتم الدوله را
کرد و لهارا عشرت تا قرین
گفت تا شش سال می بود سعید
مست و لبند سعادتمندان

رفت و او پیل ازین دار فضا
سید عالی نسب و الاحساب
نام او بوده محمد یا علی
بعد ازین میدانست ایوبی لقب
یادگاری بود از مرزا قتل
هر دومی بود یکبار روز و شب
از وفات آن محب بی ریا
جان من افتاد و ازین رخ و تعب
یا الهی بهر ختم المرسلین
باد و فردا و آینه یی

سال نال چرخ و کائنات گفت لب و لعل و ماه حب
 ماه ام از وطن رسید امس روز کاندز لب این خبر جانسوز
 یعنی آن نوبت سال گل و چمنار و او سر چون انار انبار
 از شهر با بسوخت پیر نهلس لاله سان یافت و ان یاشمنش
 خالق بار لطف کرد بر او آتش شد در شست بر او
 بطفیل ملک خلد و جسم نادر اگر دباغ ابراهیم
 صدوسی سال چون گل چور شد خنده زن باد آن گل امید
 سال تاریخ طبع کامل ما زور تم حیف سوخت دل ما

مولد نور مهین نوروز هر که دنا دان خاطر بر نام پشیم
 گفت سال میلادش خواب صبح طالع شد پیر آمد آفتاب

درینا ازین و در فامیه گفت حکیم طیب لطیف طریف
 و گفت سال و فامیه که بای صفا فوس مرزا محمد شریف

بر ریاض عدم ز باغ و جو و

گفت سال زفات

حیف و بخت من

ارین دار لطف صغیر حجت من
خرو گفت سال سنین زفات که ایوای مرزا علی خان سپاور

از وفات جناب شاه زمین کویا عالمی بزرگ شده
و هر که دید بهر ما دوزخ بهشت آن جناب پاک شده
و امن عقل و هوش رفت از دست جید و وقار پاک شده
و دیده باشد بمانش نمناک سینه نا آه دردناک بریده
کجاست باریج مصرع او ستاد ای لب از رو که خاک شده

بهر لب و لیس غلبه بهی ریح علی زنجیان رفت لغز و سن جاب حکیم
سال تاج و قلمش ز گفت بی بی آویند کیم شهر سوم

زنجیان رفت با یام شهابت فوس قرة العلی یزیر الامرا یی اعدل

ساخته مهر حاج تاج محمد خان ... شنبه و است دوم بود در رجب الاول

186

حضرت مخدومه مرثومه ز سید عالم گذشت
سپید این اندوه و ماتم تافعی گفت
هفتاد و پنج سال از دنیا شد تا این ایام
آه یک شنبه یکم شهر چهارم ایامی

و اما نواب ضعیف جنگ امرو
نوشتیم سال بارخ و شش
گذشت از دار فانی ز این ایام
دو شنبه پنجم ذی الحجه ایام

سید غیاث ناصر علی
گفت تافعی سال تاریخ وفات
غرم سیر گلشن جنت بود
محیط روز اول ذی قعد

ان شاء الله سلیم خان بهشت
نست تا این غم جو حواری
شنبه شصت و یکم رجب
جفت یکم بود و شنبه پنجم

روضه عالی مرزا کاظم
آدمی چو یک که شاید که اسحاق

هر چه بود در تفاوت سلمان
 همچو ستم بجای خود تفاوت حاکم
 خود و فرمان برود در احادیث بر
 زانکه او بود با قیام شریعت حاکم
 بود در صنعت موجود و موجود صالح
 متفکر و متذلل و متواضع
 برده ای حکما بود حکیم حاذق
 علم او بود از مقام صحیح و سالم
 خشک نان یاره شبانگاه سواد
 همچو ماه رمضان نورانی عیالیم
 نفرت از جمله لذات جهان فرمود
 آنچه لازم نبود خود گرفت لازم
 گفت روح القدس فکر سنین فوثن

یا الهی یحسان باد بوسی کاظم

بلبل نغمه سر انوشه گریست
 کشت فائده باغ ایجاد
 کلاه سپید لباس سنوسن
 گریه چون جوی کند هر شمشاد
 جای پو خاکست برست شمیم
 زلفت نعل کعبه مراد
 نام او فرود کاظم و علیست
 آنکه باد چرخ خلد بر خمار
 اندین باغ برنگ بگفت
 بود از قید تعلیق آزاد
 حامی مذیب اثناعشری
 ماحی کفر و خفایا و الحاد
 چشمه داراره توفیق نمود
 در تحقیق سید کمال

طبع پند است شرح و بیان
 خان علم از دین و ایمان
 وزیر از علم و عمل یافت بهم
 صاحب ارشد در شاه و ارشاد
 مشت خاکست به این صاحب خلعت
 داد از هر صحرایان و هر
 علم بقول علم از هر دشت
 علم منقول به هر دشت و بار
 گفت تاریخ و فائز تا قف
 گویا قایم به عرش افتاد

آن ملک میر کس حقیقت
 فرمود ازین جهان سفر حقیقت
 آن دوش میر خون میا
 پنهان کردید در لغز حقیقت
 ارواح سنجودی بریا بود
 پیشانی غیرت و حقیقت
 در ماتم آن گل سر حقیقت
 گوید هر لب و لعل حقیقت
 فرود کاظم حقیقت
 رو کرد و لب عالم و حقیقت
 هر دوش میخواست در غم
 آید بر زبان هر دوش حقیقت
 تاریخ و فائز تا قف
 گویا قایم به عرش افتاد

میرزا کاظم علیا بن یحیی
 بهار بابا یقین اصحاب دین

بودیم پروا نداشتیم روح الهی	طایر ز جوش باایم حیات
یافت طبع متین عقل ریش	در میان عالمان روزگار
بود او مسکک بل المتین	بود او را کب کشتی نجات
عاشق زار امیر المومنین	پیر و ارشاد خاتم الانبیا
دید دل بود او را دور پس	چشم طاهر رفت اگر نبردند
مینمود افطاریانان جوین	روزه نامید است چون شاه نجف
تارک لذت نداشت این چنین	هر لب نان جوین بود این سخن
مینمودی روز و شب حیاتی دین	عیسی این عهد که خوانم کجاست
عرش اعلی شد زوق و فیض زین	هست تاریخ وفات انتخاب

ز دنیا شد نوی فردوس عارم	جواب میرزا کاظم عیسی خا
نمانده با عمل در دهر عالم	زبان و دل موافق بود او را
هر شب قیام و هر روز محاسن	همیشه بود آن عالی مناقب
از و دین محمد بود و فساد	محب قایم آن عابد بود
جود بود و زبان مستول و ایم	به تسبیح و به تحمید و به تهلل

Handwritten text in Arabic script, arranged in approximately 12 horizontal lines. The ink is dark and the paper is aged and yellowed. The text is mostly illegible due to fading and the quality of the scan.

S.F. BAIRD, T.M. BREWER AND R. RIDGWAY

A History of North American Birds. Land Birds;
illustrated by 64 chromo-lithographed plates
and 593 woodcuts.

Boston, 1875

This edition is extra-illustrated by 36 full
page hand-coloured drawings of birds by Robert
Ridgway, of which this of the Blackburnian
warbler is a fine example.

S.F. BAIRD, T.M. BREWER AND ROBERT RIDGWAY

The water birds of North America.

Boston, 1884

Some of the text figures in this copy are co-
loured by hand.

